MEG CABOTOVÁ



PRINCEZNA na večírku

KNIŽNÍ KLUB

MEG CABOTOVÁ

PRINCEZNA

na večírku

KNIŽNÍ KLUB

Přeložila Jana Jašová

Party Princess
Copyright © 2006 by Meg Cabot, LLC.
Copyright of the Czech edition © Euromedia Group, k. s., 2006

Translation © Jana Jašová, 2006

ISBN 80-242-1770-8

Pro mou neteř
Riley Sueham Cabotovou,
další princeznu v zácviku

Poděkování

Děkuji Beth Aderové, Jennifer Brownové, Barbaře Cabotové, Lexe Hillyerové, Michele Jaffeové, Lauře Langlieové, Janey Leeové a Abigail Mc Adenové. Zvláštní díky patří Benjaminu Egnatzovi, který je autorem většiny textů písní v této knize – a také mě během jejího psaní živil.

„Odvaha a vůle každé dívenky mohou být zlomeny zkouškami, které musí podstoupit. Ale máte moje slovo, že vypadá mnohem méně poraženě, pokud – pokud je to princezna.“

MALÁ PRINCEZNA
Frances Hodgson Burnettová



princezna Amélie Mignonette
Grimaldi Thermopolis Renaldo

Milý doktore Carle Jungu,

uvědomuju si, že tenhle dopis nebudete nikdy číst, hlavně proto, že už jste po smrti.

Ale stejně myslím, že bych Vám měla napsat, protože mi před pár měsíci, když jsem prožívala zvlášť trýznivé období svého života, sestra na ošetřovně doporučila, že bych se měla naučit verbálně vyjadřovat svoje pocity.

Chápu, že psát dopis mrtvole není přesně to, co měla na mysli, ale jsem v situaci, kdy fakticky nemám moc lidí, se kterými bych mohla mluvit o svých problémech. Hlavně proto, že ty problémy vyvolávají právě oni.

Je to prostě tak, doktore Jungu, že se už patnáct a tři čtvrtě roku snažím o seberealizaci. Víte přece, co je to seberealizace? No, teda, asi byste měl – vždyť jste ji objevil.

Ale pokaždé, když už se mi zdá, že moje seberealizace je na obzoru, stane se něco, co s ní zamete. Jako celá ta princeznovská záležitost. Chci říct, že když už si myslím, že ani nemůžu být větší pošuk, BUM! Ukáže se, že jsem ještě ke všemu i princezna.

Chápu, že to spoustě lidí nemusí připadat jako problém. Ale fakticky by mě moc zajímalo, jak by ONI reagovali na to, kdyby jim každou volnou chvilku v životě zabíraly hodiny princeznování s královskou babičkou s vytetovaným obočím; kdyby za nimi věčně slídili paparazziové; kdyby museli v jednom kuse chodit na nějaké nudné státnické akce s lidmi, co nikdy v životě neslyšeli o The OC, natož aby měli potuchy, jak jsou na tom zrovna Seth a Summer, co se pořád rozcházejí a zase se vracejí k sobě.

Ale problém s princeznováním není jediný, který staví zeď mezi mě a mou touhu po seberealizaci. Leží na mně taky břímě starostí o

brášku, protože jsem jediná rozumná osoba v naší rodině – o brášku, který vykazuje v deseti měsících závažné vývojové nedostatky, protože pořád ještě nechodí bez držení za prsty (většinou za moje prsty). I když na druhou stranu je pravda, že na svůj věk má pozoruhodné verbální schopnosti – zná už dvě slova: „áto“ – auto, a „ký“ – kotě; označuje tak ale nevybíravě všechny objekty, nejenom auta a kočky.

Jenže to není všechno. Co takhle fakt, že mě zvolili předsedkyní studentského výboru v naší škole, ale pořád jsem jedna z nejneoblíbenějších osob na půdě SŠAE?

Nebo že jsem konečně zjistila svůj skutečný talent (na psaní – pro případ, že byste to už dávno neuhodl podle stylu mého dopisu), ale stejně si nebudu smět budovat kariéru úspěšné spisovatelky, protože budu mít plné ruce práce s vládnutím malému evropskému knížectví? Ne snad, že bych se chystala něco publikovat – podle naší angličtinářky slečny Martinezové mám problém s nadužíváním adjektiv – nebo že bych dostala zakázku na spolupráci při psaní situačních komedií, nebo tak něco.

Taky se mi konečně podařilo získat lásku muže svých snů, jen abych zjistila, že má tolik práce s přípravou na seminář Dějiny katastrofických filmů science fiction, že ho skoro nevidím.

Vidíte, čím vším procházím? Kdykoli se mi už začíná zdát, že mám seberealizaci na dosah, krutý osud mě o ni nemilosrdně připraví. Nebo krutá babička.

Ne že bych si stěžovala. Chci jenom říct… no, kolik přesně toho musí člověk vytrpět, aby mohl získat pocit, že se seberealizoval?

Protože mám pocit, že já už toho fakticky víc nesnesu.

Nemáte po ruce nějaké osvědčené tipy, jak bych mohla dosáhnout transcendence ega dřív, než mi bude šestnáct? Vážně by mi to bodlo.

Díky!

Zdraví Vaše přítelkyně
Mia Thermopolisová

P. S. Aha, teď mi to došlo. Vy už jste po smrti. Pardon. Tak na ty tipy zapomeňte. Myslím, že si je radši zkusím najít v knihovně.

Úterý, 2. března, po vyučování

PRAVIDELNÉ DVOUMĚSÍČNÍ SETKÁNÍ ČLENŮ
STUDENTSKÉHO VÝBORU SŠAE

Schůze zahájena.
Prezence – přítomni:
Mia Thermopolisová, předsedkyně
Lilly Moscovitzová, místopředsedkyně
Ling Su Wongová, pokladnice
Paní Hillová, výchovná poradkyně
Lars van der Hooten, osobní strážce JKV M. Thermopolisové
(JKV = Její královská Výsost)

Nepřítomni:
Tina Hakim Baba, tajemnice, z důvodu nouzové výměny platební karty poté, co jí bráška spláchl starou do záchoda

(Což je taky důvod, proč dělám zápis já. Ling Su nemůže, protože má „umělecký“ rukopis – což je skoro totéž jako „doktorský“ a znamená to, že je prostým lidským okem téměř nerozluštitelný. A Lilly tvrdí, že trpí namožením zápěstního nervu poté, co psala povídku pro každoroční literární soutěž magazínu *Sixteen*.

Nebo spíš PĚT povídek, které poslala do každoroční literární soutěže magazínu *Sixteen*.

Nechápu, kde bere čas na to napsat PĚT povídek. Já měla stěží čas napsat JEDNU.

Ale myslím, že moje povídka „Kukuřici ne!“ je vážně dobrá. Myslím, že se mi do ní podařilo dostat všechno, co by povídka měla mít. Lásku. Patos. Sebevraždu. Kukuřici.

Může chtít někdo víc?)

Pokračování zápisu ze schůze 15. února
Schůze: ZAHÁJENA

Příspěvek předsedkyně: Můj návrh, aby byla školní knihovna otevřena i o víkendech a mohly ji využívat studijní kroužky, se setkal s naprostým nepochopením vedení školy. Uváděné důvody zamítnutí: příplatky za přesčasové hodiny pro knihovnici, příplatky za přesčasy pro bezpečnostního strážce u vchodu, který by kontroloval průkazky a zjišťoval, jestli jsou příchozí skutečně studenty SŠAE, a ne bezdomovci z ulice.

Odpověď místopředsedkyně: Tělocvična je taky o víkendech otevřená kvůli tréninkům. Ochranka u vchodu může kontrolovat jak průkazky atletů, tak i lidí, kterým záleží na vzdělání. Navíc – nemyslíte, že i člen ochranky s podprůměrnou inteligencí dokáže rozeznat rozdíl mezi bezdomovcem a studentem SŠAE?

Odpověď předsedkyně místopředsedkyni: Já vím. Taky jsem se o tom zmínila. Ředitelka Guptová mi ale připomněla, že to se hradí z rozpočtu na sportovní výchovu, který byl nedávno schválen, ale že knihovna nemá žádné fondy na víkendový provoz. A upozornila mě, že členové ochranky jsou většinou najímáni pro svou fyzickou sílu, a inteligence je u nich podružná.

Odpověď místopředsedkyně předsedkyni: Tak by se ředitelce Guptové možná mělo připomenout, že většina studentů Střední školy Alberta Einsteina se do

aktivit sportovních kroužků nezapojuje, ale všichni potřebují dost času k návštěvě knihovny, a že by se měl rozpočet školy přehodnotit. A že síla není všechno.

Odpověď předsedkyně na reakci místopředsedkyně na její předchozí sdělení: Ježíši, Lilly, to jsem jí řekla. Povídala, že se na podívá.

(Proč se Lilly na těchhle schůzích musí chovat tak nepřátelsky? Pak to vypadá, jako bych neměla žádnou autoritu, zvlášť před paní Hillovou.

Fakticky si myslím, že mi pořád nemůže odpustit, že jsem po zvolení neodstoupila z postu předsedkyně, aby mohla výboru předsedat ONA. Teda, už je to pár MĚSÍCŮ a Lilly vypadala, jako že to chápe a že mi to prominula, zvlášť když jsem kvůli ní donutila taťku, aby se šel nechat vyzpovídat do jejího televizního pořadu o evropské imigrační politice.

No, ale stejně jí to nezvýšilo sledovanost tak, jak doufala.

Jenže *Bez příkras* je stejně ten nejoblíbenější televizní pořad na manhattanské kabelovce – teda hned po pořadu, co v něm ten chlapík z gangu Pekelných andělů učí lidi vařit nad výfukem – i když se jejím producentům zatím nepodařilo prodat ho na nějakou hlavní televizní stanici.)

Zpráva místopředsedkyně: Odpadkové koše ve školní budově byly nahrazeny nádobami na třídění odpadu. Jsou to speciální kontejnery, každý na jiný druh odpadu – na papír, plastové lahve a plechovky, a obsahují zvláštní zabudované drtiče, takže je studenti mohou hojně používat. Je tady ovšem problém s nálepkami.

Odpověď předsedkyně: Nálepkami? Jak to myslíš?

O. místopředsedkyně na o. předsedkyně: Na kontejnerech je napsáno Papír, Plast a Blech.

O. předsedkyně na o. místopředsedkyně: Ne, je tam napsáno Papír, Plast a Plech.

Místopředsedkyně: Ne, to není. Koukni!

Předsedkyně: Aha. Kdo ty nálepky kontroloval?

Místopředsedkyně: Měla to udělat tajemnice. Která je nepřítomná.

Pokladnice: Tina za to nemůže. Byla ve stresu z písemek.

Předsedkyně: Musíme objednat nové samolepky. Papír, Plast a Blech tam nemůžeme nechat.

Pokladnice: Nemáme peníze na nové samolepky.

Předsedkyně: Spoj se hned s tím dodavatelem, co nám nálepky doručil. Informuj ho, že udělali chybu, která musí být okamžitě opravena. A protože je to JEJICH chyba, musí to opravit bezplatně.

Místopředsedkyně: Promiň, Mio, ale ty píšeš zápis z téhle schůze do svého DENÍKU?!

Předsedkyně: Ano. No a?

Místopředsedkyně: Ty nemáš zvláštní záznamník pro jednání studentského výboru?

Předsedkyně: Mám. Ale nějak jsem ho… založila. Neboj, přepíšu to do počítače, hned jak se vrátím domů. Zítra vám to přinesu vytištěné.

Místopředsedkyně: Tys ZTRATILA záznamník výboru?

Předsedkyně: No, vlastně ne. Teda, mám naprosto přesnou představu, kde je. Jenom ho teď prostě nemám po ruce.

Místopředsedkyně: A kde ho máš, když ho nemáš po ruce?

Předsedkyně: Nechala jsem ho na koleji, v pokoji tvého bratra.

Místopředsedkyně:	Cos dělala v pokoji mého bratra se záznamníkem studentského výboru?
Předsedkyně:	Prostě jsem u něj byla na návštěvě, stačí?
Místopředsedkyně:	A to je jako všechno, cos tam dělala? Navštěvovala ho?
Předsedkyně:	Jo. Slečno pokladnice, jsme připraveni vyslechnout vaši zprávu.

(Fakt, nekecám. *A to je jako všechno, cos tam dělala?* To přece musí poznat všichni, že ta holka mluví o S-E-X-U. A před paní Hillovou! Jako by Lilly naprosto přesně nevěděla, na jakém stadiu jsme se s Michaelem zasekli!

Nebo to dělá proto, že má strach, aby „Kukuřici ne!“ nebylo lepší než všechny její povídky? Ne, tak to určitě není. Chci říct, že „Kukuřici ne!“ je o citlivém mladém samotáři, který je vystresovaný nepřátelstvím, co cítí ve třídě v luxusní škole na Upper East Side, kam ho poslali jeho rodiče, a tím, že ve školní jídelně ignorují jeho neustálé prosby, aby do chili nepřidávali kukuřici, takže nakonec nevidí jiné východisko než skočit pod vlak.

Ale je to lepší zápletka než ty z Lillyiných povídek, které jsou všechny o mladých mužích a ženách, co mají problémy se svou sexualitou? To nevím.

Zato vím, že magazín *Sixteen* nemá ve zvyku publikovat příběhy, které obsahují sexuální scény. Totiž, jsou tam články o antikoncepci a píše se tam o holkách, co mají nějakou pohlavní nemoc nebo nechtěně otěhotněly nebo je prodali jako otrokyně do nějakého nevěstince a tak.

Ovšem do literární soutěže nikdy nevyberou povídky, které mají takové téma.

Když jsem se o tom zmínila před Lilly, prohlásila, že nejspíš udělají výjimku, pokud to bude výjimečně dobrá povídka, a to ty její bezpochyby jsou – aspoň podle ní.

Já jen doufám, že Lillyina očekávání nejsou až MOC nerealistická. Protože, víte, první zásada při psaní příběhů je psát o tom, co dobře znáte. No jasně, já taky nejsem kluk a necítím se

vystavená stresu kvůli kukuřici ve školní jídelně ani natolik odcizená, abych chtěla skočit pod vlak.

Jenže Lilly nikdy s nikým nespala, ale všech PĚT jejích povídek je o sexu. V jedné z nich TO hrdinka dělá se svým učitelem. Takže je jasné, že to Lilly nemohla psát z osobní zkušenosti. Chci říct, že až na tělocvikáře Wheetona, který je zamilovaný do mademoiselle Kleinové a na žádnou studentku se nikdy ani nepodíval, není v naší škole jediný učitel mužského pohlaví, který by někomu mohl připadat sexy.

(Teda až na pana G., toho očividně pokládá za – FUJ – neodolatelného moje mamka.)

Zpráva pokladnice: Už nemáme žádné peníze.

(Počkat. CO TO LING SU ŘEKLA??????)

Úterý, 2. března, hotel Plaza,

hodina princeznování

Tak tady to máme. Studentský výbor Střední školy Alberta Einsteina je na mizině.

Krach.

Bankrot.

Fiasko.

Jsme první školní výbor v dějinách naší školy, kterému se podařilo utratit rozpočet na rok za sedm měsíců. Na ty příští tři nezbylo nic.

Jsme první výbor, který dokonce nemá ani dost peněz na to, aby najal Sál Alice Tullyové na předávání maturitních vysvědčení poslednímu ročníku.

A je to očividně moje vina, když jsem si jako pokladnici vybrala umělkyni.

„Já ti říkala, že to s penězi neumím!“ opakovala tvrdošíjně Ling Su. „Říkala jsem ti, ať mě nenutíš dělat pokladnici! Říkala jsem ti, ať to dáš radši Borisovi! Ale tys pořád mlela o Ženské síle. No, tak tahle *žena* je taky *umělkyně*, a umělkyně nic nevědí o bilancích a finančních rezervách! Myslíme na důležitější věci! Na to, jak tvořit, abychom stimulovaly lidskou mysl i city!“

„Já věděla, že jsme to měly dát radši Shameece,“ zasténala Lilly. Několikrát. I když jsem jí připomněla, že Shameece táta dovolil jenom jednu mimoškolní aktivitu za pololetí, a ona si radši než vysedávání ve výboru vybrala družstvo roztleskávaček, i když ji trápilo, jestli se jí tohle rozhodnutí nevymstí při uskutečňování jejího snu stát se první afroamerickou členkou Nejvyššího soudu.

Jenže to stejně není jen chyba Ling Su. Totiž, *já* jsem předsedkyně. A jestli jsem se při tom princeznování něco naučila, tak to, že s mocí souvisí zodpovědnost. Můžete ji sice delegovat na koho chcete, ale v konečném důsledku jste to vy, kdo bude platit, když se něco stane.

Měla jsem si toho víc všímat. Měla jsem mít nad vším větší kontrolu.

Měla jsem zarazit nákup těch předražených kontejnerů na tříděný odpad. Měla jsem prosadit, aby se ve škole nechaly normální modré popelnice. Ale byl to můj nápad, koupit ty se zabudovaným drtičem.

CO JSEM SI MYSLELA???? A proč mě nikdo nezarazil????

Panebože. Už vím, co mi to připomíná.

Tohle bude moje osobní Zátoka sviní.

No fakticky. Učili jsme se o Zátoce sviní v dějepise – jak někdy v šedesátých letech přišla skupinka vojenských expertů s nápadem uskutečnit invazi na Kubu a svrhnout Castra, a umluvili prezidenta Kennedyho, až s tím nakonec souhlasil. Ale když se vojáci dostali na Kubu, zjistili, že proti nim stojí velká přesila, a taky se nikdo nepřesvědčil, jestli ty hory, kam se měli stáhnout v případě ohrožení, jsou zrovna na téhle straně ostrova (což nebyly).

Spousta historiků a sociologů považuje Zátoku sviní za důsledek „myšlenkové identifikace se skupinou“ – fenoménu, který nastává, když některá skupina touží po jednomyslnosti natolik, že kvůli tomu přehlíží do očí bijící fakta – jako když odborníci z NASA odmítali naslouchat varování techniků o nedostatcích kosmické lodi Challenger, protože ji za každou cenu chtěli vyslat do vesmíru k určitému datu.

To je naprosto PŘESNĚ případ těch nádob na tříděný odpad.

A paní Hillová, která by měla rozpoznat příznaky včas… no, chci říct, že fakticky nic moc neudělala, aby nás zarazila. A totéž platí pro Larse, i když ten od té doby, co má nový kapesní počítač Sidekick, přestal úplně vnímat, co se děje ve třídě. A paní Hillová nám žádná přijatelná řešení situace nenabídla – ani to, že by nám půjčila těch pět tisícovek, co nám scházejí.

Což je tedy, pokud byste se mě zeptali, pěkně vyhýbavá reakce, když si vezmete, že paní Hillová je za tenhle debakl taky částečně zodpovědná. Totiž, jasně, já jsem předsedkyně a tíha zodpovědnosti samozřejmě spočívá na mně.

Ale stejně existuje *důvod* mít na výboru poradkyni. Mně je teprve patnáct let a deset měsíců. Nemůžu přece nést břímě VŠEHO. Chci říct, že paní Hillová by se měla aspoň trošku přihlásit k nějaké

zodpovědnosti. A kde byla, když jsme rozfofrovali celoroční rozpočet za nákup nádob na recyklovaný odpad s vestavěnými drtiči?

Já vám řeknu kde! Ve sborovně, kde si pletla ten svůj příšerný svetr v barvách americké vlajky a koukala přitom v televizi ná kanál, kde non stop běží *Home Shopping*! A vůbec ji nezajímalo, co se děje ve třídě!

Bezva. Grandmère na mě ječí.

„Amélie, posloucháš mě vůbec, nebo si tady jen tak mluvím pro sebe?!“

„Jasně že tě poslouchám, Grandmère.“

Škoda, že jsem nedávala víc pozor při hodinách ekonomiky. Možná bych pak dokázala líp hospodařit s rozpočtem.

„Ovšem,“ ušklíbla se Grandmère. „Tak co jsem teď říkala?“

„Ehm. Zapomněla jsem to.“

„John Paul Reynolds-Abernathy Čtvrtý. Slyšela jsi o něm někdy?“

Panebože. Už zase. Víte, co je nejnovější akce Grandmère? Kupuje přímořskou nemovitost.

Ale Grandmère se samozřejmě nespokojí jen s tím, aby koupila *obyčejný* pozemek u moře. Ne. Grandmère kupuje ostrov.

Fakticky. Kupuje si vlastní ostrov.

Přesněji řečeno ostrov Genovie.

Totiž, ne že by Genovie byla ostrov – tenhle ostrov je maketa Genovie. Je u pobřeží Dubaje, kde jedna stavební firma vybudovala souostroví, co má tvar světadílů, jak je můžete vidět z kosmické lodi. Předtím už postavili souostroví ve tvaru palmy a nazvali ho – překvapivě – Palma.

A teď postavili souostroví, které se jmenuje Svět. Jsou tam ostrůvky ve tvaru Francie a Jižní Afriky a Indie a dokonce i New Jersey, a když se na ně díváte z oblohy, vypadá to jako mapa světa, asi takhle:

Svět u Dubaje
Nakreslila Mia Thermopolisová

Legenda: ostrov s vilou, zahradou atd.
Písečná pláž okolo ostrova
Vlny oceánu
Velryba (neodpovídá měřítku mapy)

No, měřítko vůbec moc neodpovídá skutečnosti, protože kdyby byla Genovie tak velká jako moje koupelna, tak Indie by musela velká jako Pensylvánie. Ale ve skutečnosti jsou všechny ty ostrovy stejně velké: dost na to, aby se na nich dalo postavit honosné sídlo a domky pro hosty a bazén. Aby si lidi jako Grandmère mohli koupit ostrov ve tvaru vlastní země a bydlet na něm jako Tom Hanks ve filmu *Trosečník*.

Až na to, že ten skončil na ostrově nedobrovolně.

Plus ten jeho nebyl vybavený vilou o rozloze několika set metrů čtverečních s bezpečnostními kamerami, klimatizací a bazénem s vodopády jako bude ostrov Grandmère.

Nákup ostrova má ale jeden háček: Grandmère není jediná zájemkyně.

„John Paul Reynolds-Abernathy IV," opakovala teď naléhavě. „Netvrď mi, že jsi o něm nikdy neslyšela! Chodí k vám do školy!"

„Kluk z naší školy si chce koupit ostrov ve tvaru Genovie?" To mi připadalo moc praštěné, než abych tomu dokázala uvěřit Já vím, že mám zaručeně nejnižší kapesné ze SŠAE, protože táta se bojí, že by mě větší přísun peněz proměnil v někoho, jako je Lana Weinbergerová, která utrácí všechny peníze na podmazávání vrátných v klubech, kam by ji jinak nepustili, protože na to není dost stará (ospravedlňuje to tím, že Lindsay Lohanová to dělá taky, tak proč by nemohla ona?). Plus Lana má vlastní kreditku American Express, na kterou si může všechno nakupovat, od latté v Hoově lahůdkářství až po minisukně v butiku Agent Provocateur. A táta za ni každý měsíc zacvaká všechny účty. Lana se teda MÁ.

Ale stejně – že by měl někdo tolik peněz, aby kupoval ostrov?

„Samozřejmě ne chlapec z vaší školy Jeho OTEC!" Vytetovaná obočí Grandmère se stáhla k sobě, což je vždycky špatné znamení. „John Paul Reynolds Abernathy TŘETÍ jde proti mně. A jeho SYN chodí k vám do školy. Je o rok výš než ty. Určitě ho znáš. Má prý divadelní ambice – možná to zdědil po svém otci, tom producentovi, co věčně přežvykuje v puse doutník."

„Promiň, Grandmère, ale neznám Johna Paula Reynoldse-Abernathyho Čtvrtého. Mám na starosti něco důležitějšího, než jestli

koupíš nebo nekoupíš nějaký ostrov," informovala jsem ji chladně. „Popravdě řečeno, jsem na mizině."

Grandmère se rozzářila. Miluje řeči o penězích, protože ty většinou vedou k hovorům o nakupování, které miluje ze všeho nejvíc – kromě popíjení sidecarů a kouření. A nejšťastnější je, když může dělat všechno tohle najednou. Jenomže naneštěstí pro ni s tou newyorskou protikuřáckou politikou, kterou Grandmère považuje za fašistickou, se těmhle třem věcem najednou může věnovat už jen doma.

„Chtěla by sis něco koupit, Amélie? Něco trochu slušivějšího než ty strašlivé vojenské boty, které nepřestáváš nosit navzdory mému upozornění, že rozhodně nelichotí tvaru tvých lýtek? Třeba ty nádherné mokasíny z hadinky z Ferragama, které jsem ti ukazovala?"

„Ne že bych byla na mizině já osobně, Grandmère," vysvětlila jsem. I když to jsem vlastně taky, protože dostávám kapesné jenom dvacet dolarů týdně a z toho si musím platit všechny svoje aktivity, takže celé kapesné vždycky padne na jediný lístek do kina, pokud jsem tak rozhazovačná a dám si tam preclík s gingko bilobou A limonádu. Bůh chraň, že by MNĚ dal táta někdy kreditku American Express.

I když teda podle aféry kontejnery na tříděný odpad je možná dobře, že mi nevěří natolik, aby mě nechal nakládat s neomezenými finančními zdroji.

„Chtěla jsem říct, že je na mizině studentský výbor Střední školy Alberta Einsteina," dodala jsem. „Utratili jsme celý rozpočet na deset měsíců už za sedm. Teď jsme v průšvihu, protože se od nás čeká, že si na závěrečnou slavnost maturantů najmeme Sál Alice Tullyové Jenomže to nepůjde, protože už nemáme peníze. Což znamená, že Amber Cheesemanová, která má letos pronášet závěrečný proslov, mě nejspíš zabije extrémně sadistickým způsobem."

Svěřit se s tímhle Grandmère znamenalo vystavit se dost značnému riziku. Protože to, že jsme na mizině, je zatím tajemství. Vážně – Lilly, Ling Su, paní Hillová, Lars a já jsme přísahali na vlastní smrt, že nikomu na světě neprozradíme pravdu o nulových studentských fondech až do chvíle, kdy už se tomu nebudeme moci

absolutně nijak vyhnout. Pozvání na kobereček je to poslední, oč bych teď stála.

A je všeobecně známo, že Lana Weinbergerová by skočila po každé příležitosti, kdy by mě mohla svrhnout z postu předsedkyně. Její táta by vysolil pět tisíc dolarů bez mrknutí oka, pokud by měl pocit, že to pomůže jeho dokonalé dcerunce.

Ale NAŠE RODINA? Nenechte se vysmát!

Jenže pořád tady byla jiskřička naděje – i když nepatrná –, že by mi Grandmère mohla nějak pomoct. Už to jednou udělala. Kdo ví, třeba chodila s Alicí Tullyovou do školy. Možná bude stačit, aby zvedla sluchátko, a pronajmou nám Sál Alice Tullyové ZDARMA!!!!

Jenže Grandmère se netvářila tak, jako by chtěla kvůli mně sahat po telefonu. Místo toho začala dělat jazykem takové ty ccc-ccc zvuky.

„Určitě jste utratili všechny peníze za nějaké cetky a tretky," prohlásila pak tónem, jako by s tím napůl souhlasila.

„Kdyby to bylo za cetky a tretky," zopakovala jsem (zajímalo by mě, jestli tahle slova opravdu existují, nebo jestli Grandmère najednou začala mluvit z cesty – a pokud ano, jestli bych neměla zavolat její komornou), „tak bys za ně musela považovat nákup pětadvaceti moderních recyklačních nádob na papír, plast a plech, se zabudovanými drtiči, když už nemluvím o třech stovkách elektroporézních souprav pro bio-laboratoř, a nic z toho se nedá vrátit, já se na to ptala."

Grandmère se na mě nesouhlasně zadívala. Člověk by skoro řekl, že považuje výdaje za recyklační nádoby za vyhazování peněz.

A to jsem se ani nezmínila o tom „blechu".

„Kolik potřebuješ?" zeptala se Grandmère klamně nezúčastněným tónem.

Počkat. Moment. Děje se vážně to, co si teď myslím, že se děje – Grandmère mě chce založit? Ne. To určitě ne.

„Moc ne," prohodila jsem s obavou, že je to až příliš krásné, než aby to mohla být pravda. „Jen pět tisíc." Vlastně to bylo pět tisíc sedm set dvacet osm dolarů – tolik požaduje Lincolnovo centrum za pronájem Sálu Alice Tullyové s tisícovkou sedadel. Ale to už byla

nepodstatná maličkost. Kdyby mi babička půjčila pět tisíc, sedm set dvacet osm dolarů bych snad někde schrastila.

Jenomže… no, bála jsem se tomu věřit.

„A co dělá vaše škola v případě, když potřebuje rychle sehnat peníze?“ zajímala se Grandmère.

„To nevím,“ odpověděla jsem. Nemohla jsem si pomoct, ale přece jen… zklamala mě. Taky jsem lhala (to je novinka, co?), protože jsem naprosto přesně věděla, co dělá škola v situaci, kdy potřebuje sehnat peníze. Už jsme se o tom bavili, a docela podrobně, na té schůzi studentského výboru, kde nás Ling Su šokovala svým odhalením. Paní Hillová nevypadala, jako že by nás chtěla založit (je otázka, jestli vůbec někde má pět tisícovek. Přísahám, že jsem ji ještě nikdy neviděla dvakrát ve stejném svetru. Má strašnou spoustu tunik z Quacker Factory, když si člověk vezme, kolik berou učitelé), ale zato nám ochotně přinesla ukázat katalogy svíček.

No fakticky. To byl její velký nápad. Že bychom měli začít prodávat svíčky.

Lilly po ní jen loupla očima a zeptala se: „Vážně navrhujete, abychom se vrhli do nihilistické bitvy mezi těmi, kteří mají, a těmi, kteří mají víc, jako v *Čokoládové válce* Roberta Corniera, paní Hillová? Protože to jsme všichni četli na angličtině a víme naprosto přesně, co se stane, když se člověk odváží míchat se do záležitostí universa.“

Ale paní Hillová se tvářila uraženě a prohlásila, že bychom mohli soutěžit v tom, kdo prodá víc svíček, a nemuseli bychom přitom upadat na dno společnosti ani se bořit do bahna nihilismu.

Ale když jsem zalistovala katalogem svíček a uviděla všechny ty nejrůznější druhy vůní – Jahody se šlehačkou! Cukrová vata! Vanilková sušenka! – a barvy, které si člověk může koupit, zabořila jsem se do bahna svého soukromého nihilismu.

Protože, upřímně řečeno, radši bych si udělala to, co Obi Wan Kenobi udělal Anakinu Skywalkerovi v *Pomstě Sithů* (tj. usekla si nohy světelným mečem a nechala se shořet na pobřeží v lávové puklině), než abych zaklepala na dveře naší sousedky Ronnie a zeptala se jí, jestli by si nechtěla koupit svíčku s vůní Jahody se šlehačkou *ve tvaru skutečných jahod*, za 9,95 dolarů.

A věřte mi, maturanti budou zuřit natolik, že mi klidně můžou udělat to, co Obi Wan Kenobi Anakinovi. Zvlášť Amber Cheesemanová, která má mít letos závěrečný proslov a která je sice menší než já, ale trénuje judo a klidně by mi mohla pár vrazit.

Právě v tomhle bodě zasedání výboru jsem ze sebe znechuceně vypravila: „Jednání se odkládá," ale to už se stejně mezitím z „jednání" nepozorovaně vytratili všichni zúčastnění.

„Naše poradkyně nám navrhla podomní prodej svíček," svěřila jsem Grandmère s nadějí, že ji představa vlastní vnučky, která se plahočí ode dveří ke dveřím s nějakou příšernou voskovou napodobeninou ovoce, bude natolik odpuzovat, že by mohla otevřít šekovou knížku a rovnou vypsat šek na pět tisícovek.

„Svíček?" Grandmère se zatvářila zaujatě. Ale ne z toho důvodu, jak jsem doufala.

„Domnívám se, že by bylo lepší svěřit prodej těchto svící rodičům typických studentů Střední školy Alberta Einsteina, aby je nabízeli ve svých kancelářích," prohodila potom.

Měla pravdu, samozřejmě – ale základním slovem tady bylo *typických*. Protože už vidím tátu, který je teď zrovna v Genovii, protože tam zasedá parlament, jak obchází mezi lavicemi zákonodárců s krabicí svíček a vybízí je: *A teď všichni poslouchejte. Moje dcera potřebuje sehnat peníze pro svou školu. Ten, kdo si koupí nejvíc svíček, bude automaticky pasován na rytíře*.

„Nechám si to projít hlavou," zamumlala jsem. „Díky, Grandmère."

Pak se zase vrátila k té záležitosti s Johnem Paulem Reynoldsem-Abernathym Třetím a k charitativní večeři, kterou pořádá od středy za týden na podporu genovijských pěstitelů oliv (zrovna stávkují na protest proti pravidlům Evropské unie, která dovolují supermarketům, aby ovlivňovaly výkupní ceny oliv), a taky proto, aby stavitele Světa ohromila (stejně jako další zájemce o koupi ostrovů) svou velkorysostí (ale kdo si sakra myslí, že je? Genovijská Angelina Jolie?).

Grandmère tvrdí, že po téhle akci jí všichni budou PROSIT, aby se odstěhovala na ten umělý ostrov Genovii, a ten ubožák John Paul Reynolds-Abernathy Třetí zmizí v propadlišti dějin, bla, bla, bla.

Takže Grandmère to má v suchu. Za chvilku bude mít svůj vlastní ostrov, kam si může utíkat. Ale kde se já schovám před hněvem Amber Cheesemanové, až zjistí, že svůj slavnostní proslov nebude přednášet z pódia v Sále Alice Tullyové, ale před salátovým barem ve steakhousu Zapadákov na Třiadvacáté západní ulici?

Úterý, 2. března, můj pokoj

Myslela jsem si, že dneska mě už nic nepřekvapí, ale sotva jsem napochodovala doma do dveří, mamka mi podala poštu.

Normálně dostávám poštu *ráda, protože v ní mívám věci jako poslední výtisk Psychologie* dnes, takže můžu zjistit, jaké nové duševní choroby mi dneska hrozí. Pak tam mívám občas povinnou literaturu na hodiny angličtiny (Tenhle měsíc je to *Ó průkopníci* od Willy Catherové. To teda bude vzrůšo.), kterou si čtu ve vaně, než jdu spát.

Ale to, co mi dala dneska mamka, nebylo ani zajímavé, ani zábavné, ani se to nedalo číst večer ve vaně, protože to bylo moc krátké.

„Dostala jsi dopis z časopisu *Sixteen*, Mio!“ hlásila mamka, celá vzrušená. „To je určitě kvůli té soutěži!“

Jenomže já jsem věděla úplně přesně, že není nad čím se vzrušovat. Ta obálka naprosto jasně obsahovala špatné zprávy. Byl tam jen jeden list papíru. Kdybych to vyhrála, musela by tam být smlouva, nemluvě o šeku za výhru, no ne? Když T. J. Burke napsal povídku o svém příteli Dexovi, který zahynul pod lavinou, a poslal ji do magazínu *Powder* v Aspenu, dostal od nich poslední číslo časopisu se svým jménem na obálce. Tak zjistil, že jeho povídku uveřejnili.

Ale obálka, kterou mi podávala mamka, prostě nemohla obsahovat poslední číslo *Sixteen* s mým jménem na první stránce. Na to byla moc hubená.

„Díky,“ zamumlala jsem. Vzala jsem si obálku od mamky a doufala, že si nevšimne, jak mám skoro na krajíčku.

„Co ti píšou?“ zajímal se pan Gianini. Seděl za stolem a krmil svého syna kousky hamburgeru, i když Rocky má jenom dva zuby, jeden nahoře a jeden dole, a ani jeden z nich očividně není stolička.

Zdá se, že v naší rodině nikomu nevadí, že Rocky ještě nemá schopnost kousat tuhou potravu. Bráška odmítá jíst kojeneckou stravu – chce jenom to, co jíme my nebo Tlusťoch Louie –, a tak jí to, co mají k večeři mamka a pan G., což jsou většinou jídla s masem. Taky proto se Rocky jen tak tak vejde do váhových tabulek

určených pro jeho věk. Mamka a pan G. ho navzdory mému naléhání krmí tak strašlivými jídly, jako je smažené kuře a hovězí lasagne, jenom proto, že to má Rocky RÁD.

Jako by už nestačilo, že Tlusťoch Louie jí jenom kuřecí nebo tuňákové granule. Teď se v masožravce mění i můj bratříček – a jednoho dne z něj bude bezpochyby stejný dlouhán, jako je Shaquille O'Neal, jen kvůli škodlivým antibiotikům, která masový průmysl pumpuje do svých produktů ještě předtím, než je zavraždí.

I když se obávám i toho, že Rocky bude mít inteligenci kuřete Tweetyho, protože navzdory všem těm výchovným filmům *Einstein v postýlce* a spoustě, spoustě hodin hlasitého čtení klasiků, jako je *Králík Petr* Beatrix Potterové nebo *Zelená vejce a šunka* Dr. Seusse, Rocky nevykazuje naprosto žádné známky zájmu o něco jiného, než je tlučení dudlíkem do zdi nebo ťapkání kolem mého pokoje s něčíma rukama (většinou mýma), které ho přidržují zezadu za kšíry. což je aktivita, při které mě dost bolí záda; anebo vykřikování „áto!" a „ký!" z plných plic.

Řekla bych, že to jsou určitě známky jisté sociální retardace. Nebo Aspergerova syndromu.

Mamka mě samozřejmě ujišťuje, že se Rocky vyvíjí jako normální roční dítě, a radí mi, abych se uklidnila a přestala být taková obsesivní dudlíkářka. (Vidíte? I moje matka si už přisvojila Lillyiny termíny, jen aby mě mohla kritizovat.)

Navzdory téhle zradě ale zůstávám obezřetná, pokud jde o příznaky hydrocefalu. Jeden nemůže být nikdy dost opatrný.

„Tak co tam píšou, Mio?" zeptala se mamka znova na dopis. „Chtěla jsem ho rozlepit a zavolat ti k babičce, co napsali, ale Frank mi to nedovolil. Tvrdil, že musím respektovat tvoje soukromí a nesmím ti otvírat dopisy."

Šlehla jsem po panu G. vděčným pohledem – což jde dost těžko, když se vám chce přitom brečet – a hlesla: „Dík."

„Ale prosím tě," ozvala se znechuceně mamka. „Já tě porodila. Šest měsíců jsem tě kojila. Tak proč bych si nemohla číst tvou poštu? No, co tam teda píšou?"

A tak jsem roztřesenými prsty roztrhla obálku. Věděla jsem moc dobře, co najdu uvnitř.

Takže mě nepřekvapilo, když ven vypadl jediný papír, na kterém stálo:

Časopis *Sixteen*
1440 Broadway
New York, NY 10018

Vážený autore,
děkujeme Vám za Váš příspěvek do našeho časopisu. Vaši povídku bohužel nemůžeme publikovat, ale Váš zájem o náš měsíčník nás velmi potěšil.

S pozdravem
Shonda Yostová
redaktorka beletrie

Vážený autore! Ani se neobtěžovali vepsat tam moje jméno! A ani jediný důkaz toho, že „Kukuřici ne!“ někdo vůbec četl! Nemluvě už vůbec o tom, že by ji nějak zhodnotil!

Myslím, že mamka s panem G. asi uhodli, že se mi obsah toho dopisu zrovna moc nezdá, protože pan G. prohlásil: „To je teda tvrdé. Ale uvidíš, že příště je dostaneš!“

„Áto!“ zařval k tomu Rocky a hodil kus hamburgeru na zeď.

Pak se do toho vložila mamka. „Vždycky jsem si myslela, že magazín *Sixteen* dívky jen ponižuje, protože je plný neuvěřitelně hubených modelek, které jen utvrzují dospívající děvčata v nejistotě ohledně vlastních těl. A navíc se jejich články těžko dají považovat za informačně bohaté. Chci říct, koho zajímá, jaké džíny se hodí k jeho typu postavy, jestli bokové, nebo se zvýšeným pasem? Radši kdyby psali o něčem opravdu užitečném, třeba o tom, že se při milování dá otěhotnět v každé poloze!“

Zájem rodičů – a bratra – mě opravdu dojal, takže jsem řekla: „To je v pořádku. Můžu to zkusit zase za rok.“

Až na to, že jsem dost pochybovala, jestli se mi někdy povede napsat lepší příběh než „Kukuřici ne!“ Byla to záležitost okamžité inspirace, když jsem jednou v jídelně SŠAE sledovala Kluka, co nenávidí kukuřici v chili, jak ji zrníčko po zrníčku vybírá ze svého

talíře. Na tváři měl přitom ten nejsmutnější výraz, jaký jsem kdy u člověka viděla. Ještě nikdy v životě mě nic tak nedojalo. Možná až na výraz Tiny Hakim Baby ve chvíli, kdy zjistila, že přestali vysílat *Joan z Arkádie*.

Netuším, kdo zvítězil v literární soutěži magazínu *Sixteen* ani o čem ta povídka je, a fakticky se nechci vychloubat, ale zaručeně nemůže být tak podmanivá a působivá jako „Kukuřici ne!“

A její autorka zaručeně nemůže milovat psaní tak jako já.

No fajn, třeba je *lepší*. Ale je pro ni psaní stejně důležité jako DÝCHÁNÍ? O tom silně pochybuji. Nejspíš teď přišla domů a maminka kolem ní skáče a vzdychá: „Ach, Laureen, tohle ti dneska přišlo,“ a podává jí dopis s OSLOVENÍM z magazínu *Sixteen*, a kromě dopisu je tam i smlouva. A Laureen se na to podívá a udělá: „Hm, tak mi otisknou další povídku. Jako by mi na tom záleželo! Kdyby mě tak radši vzali do družstva roztleskávaček a Brian mě pozval na rande!“

No vidíte, a mně na psaní záleží mnohem víc než na roztleskávačkách. Nebo na Brianovi.

No tak jo, možná ne víc než na Michaelovi. Nebo na Tlusťochu Louiovi. Ale skoro stejně.

Takže ta pitomá Laureen, co je zamilovaná do Briana, si teď doma říká: „Hm, tak jsem vyhrála literární soutěž magazínu *Sixteen*, a copak asi bude dneska večer v telce?“ A je jí fuk, že si její povídku přečtou miliony lidí, a nezajímá ji ani to, že stráví celý pracovní den s opravdovou redaktorkou a přiloží prst na puls vzrušující a hektické profese žurnalisty v periodiku pro dospívající čtenáře.

Ledaže by vyhrála Lilly.

PANEBOŽE!!!!! CO KDYŽ VYHRÁLA LILLY?????????????

Dobrý Bože na nebesích! Prosím, nedopusť, aby Lilly vyhrála soutěž magazínu *Sixteen*. Já vím, že je špatné modlit se za něco takového, ale Bože, prosím, jestli existuješ, o čemž pochybuji, protože jinak bys nedopustil, aby přestali vysílat *Joan z Arkádie* a já dostala tohle zamítnutí, NEDOVOL, ABY LILLY VYHRÁLA LITERÁRNÍ SOUTĚŽ MAGAZÍNU SIXTEEN!!!!!!!!!!!

Panebože, Lilly je na síti. Píše mi!

Feminist: Princko, ozvali se ti už z mag. 16?

Panebože.

TLouie: No, jo. A tobě?

Feminist: Jo. Dostala jsem ten nejstudenější zamítací dopis v životě. Popravdě řečeno jsem jich dostala PĚT. Pochybuju, že si vůbec někdo dal práci s tím, aby to přečetl!

Díky, Bože. Teď už vím, že existuješ. Věřím, věřím, věřím. Už nikdy neusnu při mši v Královském genovijském kostele, přísahám. I když s tebou naprosto zásadně nesouhlasím v otázce prvotního hříchu, protože to vůbec nebyla Evina vina, to ji tak ukecal ten mluvící had, no a taky si myslím, že ženy by měly mít dovoleno dělat kněze a kněží by měli mít dovoleno se ženit a mít děti, protože by z nich asi byli lepší rodiče než z většiny lidí. Určitě lepší než ta ženská, co nechala dítě v autě se zapnutým motorem na parkovišti před obchodem a sama šla hrát videopoker, a někdo jí ukradl auto a vyhodil dítě z okna (chlapečkovi se nic nestalo, protože byl upoutaný v bezpečnostní sedačce, která se neškodně odrazila od země, a proto jsem přinutila mamku a pana G, aby koupili Rockymu zrovna tuhle značku, jenomže on vříská jak na lesy pokaždé, když se ho do ní pokusí upoutat.) Ale to je fuk. Věřím, věřím, věřím.

TLouie: U mě to je taky tak. Teda, já dostala jeden dopis. Ale taky byl zamítavý.

Feminist: Tak si to neber osobně, PVZ. Tohle je nejspíš jen první ze všech zamítnutí, která tě v příštích letech čekají. Totiž jestli chceš být opravdu spisovatelka. Nezapomínej, že skoro každé Velké dílo, které dneska existuje, bylo před vydáním několikrát zamítnuto. No, možná až na Bibli. To je fuk. Ale zajímalo by mě, kdo vyhrál.

TLouie: Nejspíš nějaká pitomá holka, co se jmenuje Laureen a mnohem větší radost by jí udělalo přijetí mezi roztleskávačky, nebo kdyby ji nějaký Brian pozval na rande, ale vůbec jí nesejde na tom, že už brzy bude publikovaná autorka.

Feminist: Ehm. No, možná. Není ti nic, Mio? Ty to odmítnutí bereš hrozně vážně, viď? Hele, vždyť je to jenom *Sixteen*, ne *The New Yorker.*

TLouie: Nic mi není. Ale nejspíš mám pravdu. S tou Laureen, co myslíš?

Feminist: No jasně. Hele, tohle všechno mě přivedlo na fakt bezva nápad!

Když Lilly prohlásí, že dostala bezva nápad, tak na něm nikdy nic bezva není. Teda většinou. Její poslední skvělý nápad byl, že budu kandidovat na předsedkyni studentského výboru, a podívejte se, jak to skončilo. A nechtějte, abych začínala třeba o tom, jak v první třídě na chatě Moscovitzových v Albany hodila na střechu moji Jahodovou panenku, aby viděla, jestli se veverky nachytají na její Skutečně ovocnou vůni, a přijdou jí ohryzat obličej.

Feminist: Jsi tam ještě?

TLouie: Jsem tady. Jaký nápad? A ne, nehodíš Rockyho na střechu, i kdyby tě sebevíc zajímalo, co by mu mohly udělat veverky.

Feminist: O čem to mluvíš? Proč bych měla házet Rockyho na střechu? Dostala jsem nápad, že si založíme NÁŠ vlastní časopis.

TLouie: Cože?

Feminist: Mluvím vážně. Začneme vydávat náš vlastní magazín. Žádný stupidní plátek o francouzském líbání a svalech Haydena Christensena jako *Sixteen*, ale literární magazín, jako je Salon.com. Ale ne po síti, a ten náš bude pro mládež. Tak zabijeme dvě mouchy jednou ranou. Zaprvé budeme moct publikovat naše věci. A zadruhé budeme prodávat výtisky a seženeme pět tisíc na nájem Sálu Alice Tullyové a zabráníme Amber, aby nás rituálně zavraždila.

TLouie: Ale Lilly, na vydávání vlastního časopisu potřebuješ peníze. Víš přece, musíš zaplatit tisk a všechno. A my žádné peníze nemáme. To je ten problém. Chápeš?

Bože. Možná mám C mínus z ekonomiky, ale dokonce i já vím, jak nastartovat podnikání. Potřebujete k tomu kapitál. Přece jsem viděla *Učedníka*, panebože.

A kromě toho se mi líbí svaly Haydena Christensena, co každý měsíc vycházejí v *Sixteen*. Tak nějak mi připadá, že jsem předplatné nevyhodila z okna.

Feminist: Ne, pokud přemluvíme slečnu Martinezovou, aby nám dělala poradkyni a aby nás nechala používat školní kopírku.

Slečnu M.! Nevěřím, že Lilly má tu drzost vytáhnout přede mnou tohle slovo. Moje velevážená učitelka angličtiny slečna Martinezová a já jsme si nepadly do oka, pokud jde o mou kariéru. Totiž, od toho incidentu na začátku roku, kdy mi dala B ze slohu, už trochu vyměkla.

Ale ne moc.

Například vím jistě, že slečna Martinezová by nepokládala povídku „Kukuřici ne!“ za strhující psychologickou studii a dojemný sociologický komentář. Pravděpodobně by řekla, že je to melodramatické a plné klišé.

Proto taky jsem neměla v plánu ukázat jí to dřív, než povídka vyjde v *Sixteen*. Což se teď už nikdy nestane.

TLouie: Lilly, já ti nechci bořit tvoje vzdušné zámky, ale silně pochybuju, že by se nám povedlo vydělat pět tisíc babek jen prodejem ofoceného literárního, magazínu pro šestnáctileté. Chci říct, že naši vrstevníci mají sotva čas na to číst si povinnou četbu, natož okopírované básně a povídky jiných studentů. Myslím, že budeme muset najít nějaký proveditelnější způsob, jak vydělat pět tisíc dolarů, než prodejem časopisu, který ještě ani nikdo nenapsal.

Feminist: Tak co navrhuješ ty? Prodávat svíčky?

FFFFFFFUUUUUUUJJJJJJJ! Protože, víte, kromě svíček ve tvaru jahod jsou tam i takové, co mají tvar banánu nebo ananasu. A taky PTÁKŮ. Podle států. Například pro Indianu je tam svíce ve tvaru hýla, protože hýl červený je státním symbolem Indiány.

A vůbec nejhorší – nevím, jestli to mám vůbec napsat – je replika Noemovy archy s párem zvířat od každého druhu. Jsou tam dokonce i jednorožci. A to prosím pořád mluvím o *svíčkách*.

Něco tak nechutného bych přece nemohla prodávat!

TLouie: Jasně že ne. Jenom si myslím, že si to musíme trochu víc promyslet, než se vrhneme do –

SkinnerBx: Ahoj, Thermopolisová, jak to jde?

MICHAEL!!!!!!!!!! PÍŠE MI MICHAEL!!!!!!!!!

TLouie: Promiň, Lilly, jíž musím.

Feminist: Co? Píše ti můj brácha?

TLouie: Jo.

Feminist: Tak to vím přesně, CO chce.

TLouie: Už jsem ti říkala, Lilly, že se sexem POČKÁME –

Feminist: To nemyslím, ty pitomá. Myslela jsem – no, to je jedno. Jenom mi napiš, až s ním skončíš. Já to s tím časopisem myslím vážně, princko. Je to jediná možnost, jak můžeš uvidět svoje jméno v tisku. Teda až na tu rubriku Celebrity: Jsou jako my v US Weekly.

TLouie: Počkej – ty víš, co mi chce Michael? Jak to můžeš vědět?

Feminist: odpojeno

SkinnerBx: Mio, jsi tam?

TLouie: Jo, jsem tady. Promiň. Mám prostě dneska den. Roční rozpočet je v minusu a ze *Sixteen* mi napsali, že neotisknou „Kukuřici ne!"!!!!!

SkinnerBx: Počkej, jaký rozpočet? Státní rozpočet Genovie? Díval jsem se na Netscape a nic takového tam nebylo. Jak se to stalo?

Vidíte, jak je můj kluk úžasný? I když nechápe ani jedinou věc z toho, co se odehrává v mém životě, stejně se o to živě zajímá.

TLouie: Já myslím roční rozpočet školy. Chybí nám pět tisíc. A v *Sixteen* mi odmítli povídku.

SkinnerBx: V *Sixteen* odmítli „Kukuřici ne!"? Jak to? Je to přece bomba!

Tak vidíte. Vidíte, proč ho miluju?

TLouie: Díky. Ale asi to není až taková bomba, aby ji nechali vybuchnout na svých stránkách.

SkinnerBx: Tak jsou to pitomci. A co má znamenat těch pět tisíc, co vám chybí?

Stručně jsem Michaelovi vysvětlila tu věc s kontejnery na tříděný odpad, které nejdou vrátit, a to, že mě čeká rozčtvrcení od Amber Cheesemanové, jen co se dozví, že bude svůj projev přednášet někde v bufetu místo v Lincolnově centru.

SkinnerBx: Ale běž, přece to nemůže být až tak zlé. Máš ještě spoustu času na to, abys ty peníze sehnala.

Můj kluk má naprosto brilantní mozek. Proto se taky dostal na univerzitu Břečťanové ligy, kde chodí na semináře, které by daly zabrat i Stephenu Hawkingovi, tomu ochrnutému géniovi, co objevil miniaturní černé díry – a taky to, jak přimět svou ošetřovatelku, aby se do něj zamilovala –, natož pak normálnímu vysokoškolákovi. Ale někdy.

No, někdy se prostě NECHYTÁ.

TLouie: Viděl jsi někdy Amber Cheesemanovou, Michaele? Má sice sto šedesát centimetrů a švitoří jako ptáček, ale dokáže si během vteřiny přehodit přes rameno metrákového chlapa a ruce má jako King Kong.

SkinnerBx: Já vím. Mohla bys to zkusit s prodejem svíček. My jsme si takhle jeden rok vydělávali na provoz počítačového kroužku.

NEEEEEÉEEEEEEEEEEEE!!!!!!!! I TY, MICHAELE???????

SkinnerBx: Měli tam třeba svíčky ve tvaru jahod. Všichni klienti, co chodí k mámě a tátovi na terapie, si jednu koupili. Ty svíčky fakt voněly po jahodách.

FFFFFFFFFUUUUUUUUUUUUUUUUUUUJJJ!!!!!!!!!!!!!!!!!

TLouie: Tak jo, dík za tip!

Změnit téma. Hned!

TLouie: A jak ses měl ty?

SkinnerBx: Docela dobře. Na semináři nám pouštěli *THX1138* a pak jsme diskutovali o jeho vlivu na další katastrofické filmy, jako je třeba *Loganův útěk*, kde se také mladý muž snaží rozbít omezující zákony jediného světa, který zná. Což mi připomíná, co děláš o víkendu?

Páni, konečně! Rande! Potřebuju si trochu spravit náladu.

TLouie: Někam bych vyrazila. S tebou!

SkinnerBx: Doufal jsem, že to řekneš. Ale co kdybychom radši nikam nevyráželi? Máma s tátou jedou na víkend pryč na nějakou konferenci a Maya si musí dojít na pedikúru, takže mě požádali, jestli bych nemohl přijít domů a dohlídnout na Lilly – víš, kvůli tomu, co stalo, když ji naposled nechali samotnou.

Jak bych na to mohla zapomenout! Když Moscovitzovi naposledy nechali Lilly bez dozoru, protože jeli na chatu do Albany, a Lilly směla zůstat doma vzhledem k tomu, že psala referát o Alexandru Hamiltonovi a potřebovala mít přístup na internet, který na chatě nemají, a Michael dělal závěrečné zkoušky, a hospodyně Moscovitzových Maya musela odjet do Dominikánské republiky, aby zase zaplatila kauci za synovce a dostala ho z vězení – no prostě, když s ní nikdo nemohl zůstat, Lilly si pozvala Normana, toho fetišistu přes nohy, co ji pořád pronásleduje, aby s ním udělala rozhovor pro svůj pořad pod názvem „Proč přitahuju jenom úchyly?“

No a Normana se dotklo, že ho nazvala úchylem, i když přesně to je. Trval na tom, že zdravý zájem o nohy je naopak naprosto rozumný. A když jim Lilly v kuchyni připravovala občerstvení, vplížil se do ložnice a ukradl Lillyině mámě lodičky Manolo Blahnik!

Ale Lilly si všimla jehlových podpatků, které čouhaly z Normanovy větrovky, a nutila ho, aby jí je vrátil. Normana to tak

rozzuřilo, že si založil webovou stránku NenávidímLillyMoscovitzovou.com, kde vystavuje příspěvky všech lidí, co nesnášejí Lilly a její pořad (a ukázalo se, že existuje překvapivě velké množství lidí, kteří nenávidějí Lilly a její pořad. Plus tam píšou lidi, co nemají ani ponětí, kdo Lilly je, ale nenávidějí všechno na světě).

Musím říct, že po tom všem mě vážně překvapuje, že si Moscovitzovi dovolí odjet a nechat dceru bez dozoru dospělých, jenom s Michaelem.

TLouie: Bezva! Rozhodně přijdu! Co budeme podnikat? Uděláme si videomaraton?

Jenom, prosím, ne z těch strašlivých filmů, co jim je pouštějí na tom semináři sci-fi. Michael už mě donutil koukat na *Brazil*, což je ta nejdepresivnější věc, jakou jsem kdy viděla. A *Muž na útěku* si s tím taky moc nezadal.

TLouie: Hele, co kdybychom si půjčili na DVD ty díly *Buffy*, kde je na střední? Mám hrozně ráda ten z maturitního plesu, s tím barevným slunečníkem…

SkinnerBx: No, já vlastně myslel na to, že bych uspořádal večírek.

Počkat. Cože? Opravdu napsal… VEČÍREK????

TLouie: Večírek?

SkinnerBx: Jo, vždyť víš, večírek. Společenské setkání přátel a známých za účelem zábavy. Tady na koleji nemůžeme dělat mejdany, protože nikdo nemá tak velký pokoj, aby se tam vešlo víc než, no, maximálně osm lidí. Ale k našim do bytu se vejde nejmíň třikrát tolik lidí. A tak si říkám, proč ne?

Proč ne? PROČ NE? Protože my dva nejsme lidi, co pořádají večírky, Michaele. My jsme lidi, co zůstávají doma a dívají se na video. Copak si nepamatuješ, co stalo, když jsme měli naposledy večírek? Totiž, když já měla naposledy večírek?

A můžu se vsadit, že nemluví jen tak o nějakém krotkém středoškolském mejdanu. Mluví o vysokoškolském mejdanu, a každý ví, co se na takových večírcích děje. Viděla jsem *Blázinec* (protože to je kromě *Caddyshacka* nejoblíbenější film pana G., a musí se na to dívat pokaždé, když to vysílají, i na těch stanicích, kde z toho vystříhali všechny choulostivé pasáže, takže ten film už potom nemá žádnou zápletku).

TLouie: Ale za žádnou cenu si neobleču tógu.

SkinnerBx: Ale ne takovýhle večírek, ty trdlo. Prostě normální mejdan s muzikou a občerstvením. Příští týden máme testy a všichni si potřebujeme pročistit hlavu. A Doo Pak ještě nikdy nebyl na pravém americkém mejdanu, víš.

Když jsem uslyšela to šokující odhalení o Michaelovu spolubydlícím, moje antivečírkové srdce začalo trochu roztávat. Nikdy nebyl na pravém americkém mejdanu! To je přece neslýchané! SAMOZŘEJMĚ že uspořádáme večírek, jen ať Doo Pak vidí, v čem spočívá kouzlo americké pohostinnosti. Možná bych mohla připravit nějakou vegetariánskou pomazánku.

SkinnerBx: A pamatuješ se na Paula? Je zase ve městě, i Felix s Trevorem, takže by přišli taky.

Srdce mi přestalo roztávat. Ne proto, že bych neměla ráda Paula a Felixe a Trevora, členy Michaelovy teď už nefunkční skupiny Skinner Box. Ale protože jsem náhodou věděla, že zatímco klávesista Paul přijel z Benningtonu, protože má jarní prázdniny, Felix (bubeník) je zpátky kvůli tomu, že skončil rehabilitaci (ne že by na tom bylo něco špatného, jsem ráda, že je na tom zase líp, ale nepřipadá vám děsivé chodit v osmnácti na rehabilitaci?). A kytarista Trevor je zpátky proto, že ho vykopli z Kalifornské univerzity kvůli něčemu tak skandálnímu, že se dokonce ani neodhodlal říct lidem, co to bylo.

Prostě to není zrovna ten druh lidí, co byste si zvali do bytu, když vaši rodiče odjedou. Protože by nebylo divu, kdyby ho třeba náhodou podpálili. Nic víc jsem tím říct nechtěla.

SkinnerBx: A taky jsem myslel, že bych pozval pár dalších lidí z koleje.

Pár dalších lidí z koleje?

Srdce mi přestalo tát úplně, protože jsem hned věděla, co tím myslí: holky

Protože na Michaelově koleji bydlí i holky. Potkávám je tam na chodbách, když za ním chodím. Nosí černé oblečení – dokonce i barety! – a na tričkách mají citáty z *Monologů vagíny* a nikdy by nečetly *US Weekly*, ani v ordinaci u doktora ne. Vím to, protože jsem se před nimi jednou zmínila o tom, že jsem viděla nenamalovanou Jessiku Simpsonovou, a všechny na mě zíraly naprosto nechápavě. Byly jako ty holky z *Pravé blondýnky*, co se chovaly ošklivě k Elle, když se dostala na právnickou fakultu, protože si myslely, že když je blondýna a ráda se strojí, musí být taky hloupá.

S tímhle druhem předsudků se potýkám taky, protože – vzhledem k toíhu, že jsem blondýna A princezna – si o mně taky všichni myslí, že jsem hloupá. Takže vím, s čím se musela den co den potýkat princezna Diana.

Nezdá se mi, že bych se dokázala bavit na večírku s takovýmahle holkama. Protože takovýhle holky se umějí chovat na večírku. Umějí kouřit a pít pivo.

Já kouření nesnáším. A pivo smrdí jako ten skunk, co ho náš děda srazil v Indianě dodávkou, když jsme se vraceli z Indiánského národního veletrhu.

Co to Michaela napadlo? pomyslela jsem si. Panebože, *mejdan*! Jako by to ani nebyl on.

Ale na druhou stranu, studium na vysoké je doba sebepoznávání, kdy teprve doopravdy zjistíte, co jste zač a co chcete od života.

Ježíši! Co když teď zjistil, že je vlastně mejdanový typ????? Mejdany jsou nedílnou součástí kolejních zkušeností. Aspoň podle všech těch filmů z vysokoškolského prostředí, co v nich hrají Kellie Martinova nebo Tiffani-Amber Thiessenová – víte, jak je tam vždycky nějaká jejich kamarádka znásilněná na koleji nebo se tam udusí zvratky.

Ale to snad není mejdan, o kterém mluví Michael. Nebo jo?

Počkat. Michaelovi rodiče by mu nedovolili uspořádat takovýhle mejdan. Ani kdyby on sám chtěl. Ale já vím jistě, že nechtěl. Michael nesnáší všechna ta kolejní bratrstva, protože tvrdí, že spolky heterosexuálních můžu, do nichž ženy nemají přístup, v něm vzbuzují jistá oprávněná podezření.

Ale když už mluvíme o Moscovitzových:

TLouie: Michaele, vědí o tom vaši? Myslím o tom večírku?

SkinnerBx: Jistě. Copak si myslíš, že bych si ho dovolil uspořádat bez dovolení? Stejně by mě práskli sousedi, víš.

Aha, jasně. Sousedi. Sousedi Moscovitzových vidí všechno a vědí všechno. Jako CIA.

A nic jim nezabrání, aby o tom taky nežvanili.

Ale stejně. Copak to Moscovitzovým nevadí? Aby měl Michael doma vysokoškolský mejdan, když je Lilly doma?

To se mi moc nezdá.

Páni. Ne, tomu fakt nevěřím. Mít mejdan v domě bez rodičů… to už je sakra skok. Je to jako… totálně dospět.

SkinnerBx: Takže přijdeš, viď? Kluci mi tvrdili, že tě tam nikdy nedostanu, víš, kvůli tomu princeznování.

!

TLouie: Princeznování? Co tím chceš říct?

SkinnerBx: No, vždyť víš. Že jako nejsi moc večírkový typ.

Nejsem večírkový typ? Co má tohleto znamenat? Jasně že nejsem večírkový typ! Vždyť Michael taky není zrovna večírkový typ –

Nebo aspoň nikdy dřív nebyl. Než šel na vysokou.

Panebože. Možná se mi snaží naznačit, že mě tam vlastně zase moc nechce. Překážela bych tam při tom znásilňování a dušení se zvratky.

TLouie: Ale já JSEM večírkový typ. Totiž, když jsou k tomu podmínky. Prostě, myslím, že mám stejně ráda večírky jako každá jiná holka.

A to taky mám. Nelžu. Už jsem na pár večírcích byla. Teda, v poslední době zrovna ne. Ale vím jistě, že byla. Co třeba můj večírek k patnáctým narozeninám?

No, je pravda, že ten zrovna skončil katastrofálně, když se moje nejlepší kamarádka začala líbat ve skříni s jedním číšníkem.

Ale technicky vzato to byl normální večírek. Takže jsem rozhodně večírkový typ.

No dobře, možná ne tak náruživě večírkový typ jako Paris Hiltonová. Ale mám ráda Red Bull a vůbec. Totiž moc zase ne, protože když jsem vypila ten, co měl táta v lednici ve svém apartmá v hotelu Plaza, zůstala jsem pak do čtyř hodin do rána vzhůru a tancovala disko na písničky z hudebního kanálu.

Ale to je fuk. Kdo by chtěl být jako Paris? Vždyť polovinu života ani netuší, kde má zrovna psa. Chci říct, člověk musí znát MÍRU, když jde o chození na párty. Nemůžete se celý život jenom bavit, jinak úplně zapomenete, kde jste nechali svou čivavu. A taky vás pak můžou natočit v situacích, za které se budete hluboce stydět.

Ale když omezíte počet večírků – a Red Bullu –, omezíte taky počet trapných záběrů.

SkinnerBx: Já jim to taky říkal. Tak bezva! Domluvíme se potom. Miluju tě. Dobrou!

SkinnerBx: odpojeno

Panebože! Do čeho jsem se zase nechala uvrtat?

princezna Amélie Mignonette
Grimaldi Thermopolis Renaldo

Vážený doktore Carle Jungu,

uvědomuju si, že jste pořád mrtvý. Jenomže všechno se to pořád zhoršuje. Teď už jsem přesvědčená, že NIKDY nepřekročím svoje ego a nedosáhnu seberealizace.

Zaprvé jsem zjistila, že jsem zruinovala rozpočet studentského výboru a brzo mě čeká krutá smrt z rukou malé, ale extrémně silné maturantky.

Pak mi v časopise *Sixteen* odmítli vydat povídku.

A teď si můj kluk myslí, že přijdu na večírek, který pořádá v bytě rodičů, zrovna když budou pryč.

Nemůžu mu mít doopravdy za zlé, že si to myslí, protože jsem mu svým způsobem slíbila, že přijdu.

Ale to jsem řekla jen proto, že jsem nechtěla vypadat, jako že kazím zábavu a jsem nafoukaná princezna.

Ale samozřejmě by mě vůbec nenapadlo slíbit, že přijdu, kdybych si hned uvědomila, že je březen – měsíc, kdy jsem Michaelovi zase dovolila, aby znova vytáhl téma SEX, protože minulý měsíc skončila lhůta, kdy jsme se dohodli o tom nemluvit. Teda, ne že bych ho podezírala z toho, že by o tom chtěl mluvit zrovna na párty.

Ale stejně. Budu se tam muset seznamovat s lidmi, které jsem v životě neviděla. Což, jak si teď uvědomuju, bude vlastně mojí povinností genovijské kněžny celou dobu, kdy budu vládnout.

Jenomže seznamování s vysokoškoláky je úplně jiné než seznamování s panovníky a státníky. Chci říct, že panovníci a státníci vám obviňujícím tónem netvrdí, že vaše limonáda významně přispívá k narušování ozonové vrstvy, nebo že rozměrná auta, včetně královských limuzín, se o 43 % víc podílejí na globálním oteplování

a o 47 % víc na znečištění ovzduší než normální auta – jako ta holka, se kterou jsem se náhodou dala do řeči, když jsem byla před týdnem za Michaelem na návštěvě.

Co horšího by se mi ještě mohlo stát?!?

OPRAVDU potřebuju dosáhnout seberealizace. Teď HNED. PROSÍM, POMOZTE MI.

Vaše přítelkyně
Mia Thermopolisová

Středa, 3. března, třídnická hodina

Cestou do školy v limuzíně jsem se zeptala Lilly, co si myslí její rodiče, když nechají Michaela pořádat takovýhle mejdan, zatímco sami odjedou pryč. Odpověděla mi: „Co je mi po tom? Jsem snad strážcem Ruth a Mortyho?“

Ruth a Morty jsou křestní jména Lillyiných rodičů. Připadá mi to od Lilly hodně neuctivé, když říká rodičům takhle jmény. Já bych jim jmény nikdy neříkala, i kdyby mi to miliónkrát dovolili.

Ale i když je znám už bůhvíjak dlouho, stejně jim říkám jenom paní doktorko a pane doktore. Nebo někdy paní Moscovitzová a pane Moscovitzi, ale to spíš ve třetí osobě, když o nich s někým mluvím.

Ale Ruth a Morty jim nebudu říkat nikdy. Ani až se s Michaelem vezmeme a bude to má tchyně a tchán. Pro mě to budou vždycky doktorka a doktor Moscovitzovi.

„Ale uvědomují si, že tam budeš ty?“ zeptala jsem se Lilly. „Myslím na tom večírku?“

„Tsss,“ udělala Lilly. „No jasně. Co na tom hledáš za mouchy?“

„Nic. Jenom – se trochu divím, že vaši dovolí Michaelovi dělat doma večírek, když jsou pryč. Moc mi to k nim nesedí. To je všechno.“

„No jo,“ prohodila nepřítomně Lilly. „Myslím, že Ruth a Morty mají na starosti důležitější věci.“

„Jako co?“

Ale to už jsem se nikdy nedozvěděla, protože právě v tu chvíli limuzína zapadla do jedné z těch obrovských děr, co jsou před školou, a my vyletěly do vzduchu a uhodily hlavami do střechy.

Proto mě pak Lilly donutila jít na ošetřovnu zeptat se, jestli nemůžeme dostat omluvenku z tělocviku, kvůli možnému riziku otřesu mozku.

Ale sestra se nám jenom vysmála.

Jenže se vsadím, že by nám ty omluvenky napsala, kdyby věděla, že nás už ZASE budou nutit hrát volejbal. Proč nemůžeme dělat tak super sporty, jako jsou pilates nebo jóga, co cvičí ve školách na předměstí?

To prostě vůbec není fér.

Středa, 3. března, ekonomika

Po tom, co se stalo s finančními zdroji studentského výboru, budu na téhle hodině rozhodně dávat pozor!

Nedostatečné prostředky – pojem vyjadřující napětí mezi našimi omezenými zdroji a našimi neomezenými potřebami a přáními

Některé příklady toho, co potřebujeme a přejeme si, ale čeho máme nedostatek:

Zboží
Služby
Přírodní zdroje
Fondy na nájem honosných sálů, kde se může konat slavnostní vyřazení maturantů

Protože všechny zdroje jsou ve srovnání s našimi potřebami a přáními limitovány, jednotlivci stejně jako správní orgány musí činit rozhodnutí, jaké služby a zboží nakoupí a jakých se musí zříci.

(Například správní orgán se může rozhodnout, že tím, co jeho podřízení potřebují a chtějí, jsou kontejnery se zabudovanou recyklací a nálepkami Papír, Plast a Blech na víku.)

Všechny osoby a správní orgány mají omezený, i když rozdílný, okruh zdrojů, a pořadí jejich důležitosti stanovují pouze proto, že musí počítat s nedostatečnými prostředky.

(Kdyby se tak Amber Cheesemanová naučila stanovit, že nádoby na recyklaci odpadu stojí v žebříčku důležitosti vysoko nad tím, jestli bude svůj slavnostní projev pronášet v Sále Alice Tullyové.)

Vzhledem k nedostatečným prostředkům se jednotlivci i správní orgány musí umět vypořádat s přerozdělováním zdrojů.

(Ale to jsem přece zrovna udělala! Rozhodla jsem se, jak přerozdělit zdroje SŠAE – ve formě nákupu kontejnerů na tříděný odpad – jenže se to obrátilo proti mně!!!!! Protože jsem to přerozdělila nesprávně!!! TAK PROČ O TOMHLE V UČEBNICI NIC NENÍ????

Středa, 3. března, angličtina

Chudinko Mio! Slyšela jsem, co se včera stalo na té schůzi! To, že nemáte žádné peníze! Nemůžu uvěřit, že ty recyklační kontejnery byly tak drahé! A ještě ty nálepky Plast a Blech! Nechápu, jak se to mohlo stát! Moc mě to mrzí! Tina

To nic. Ty nálepky „Blech“ nám vymění. A vymyslíme něco, jak je sehnat. Totiž peníze. Ale nikomu to neříkej, jo? Snažme se to udržet v tajnosti, dokud nezjistíme, jak z toho vybruslit.

Čestné slovo! Budu mlčet jako hrob! Ale dostala jsem nápad. Teda jak získat peníze. Viděla jsi někdy ty vonné svíčky, co prodávají třeba country zpěváci, aby si vydělali na cestu do Nashvillu?

NEBUDEME PRODÁVAT VONNÉ SVÍČKY.

To byl jenom návrh. Napadlo mě, že jsou moc hezké. Měli tam takové moc roztomilé ve tvaru jahod.

SVÍČKY NE.

Dobře. Ale já bych jich určitě dokázala prodat tuny – víš, tetám a strejdům v Saudské Arábii.

SVÍČKY NE.

Tak co?

Nic. Michaelovi rodiče odjíždějí na víkend z města a Michael pořádá mejdan a pozval mě, abych přišla.

Ale to by mohlo být bezva!

BEZVA???? Jsi blázen? Budou tam HOLKY Z KOLEJE.

Jo?

Jo??? Jak to myslíš, *jo???* Copak to nechápeš, Tino? Jestli mě Michael uvidí, jak se chovám vedle těch holek z koleje, bude si myslet, že vůbec nejsem večírkový typ.

Ale Mio, ty přece NEJSI večírkový typ.

To vím! Ale nechci, aby to zjistil MICHAEL!

Ale Michael přece ví, že nejsi večírkový typ. Věděl to, už když s tebou začal chodit. Chci říct, tys přece nikdy nebyla večírkový typ. NIKDY jsi ani nechodila na párty. Holky jako Lana Weinbergerová chodí na večírky, ale holky jako my ne. Nás na večírky ani NEZVOU. My zůstáváme v sobotu večer doma a díváme se na HBO, nebo chodíme někam s našima klukama, nebo přespáváme u kamarádek. Ale nechodíme na VEČÍRKY. Protože nejsme POPULÁRNÍ.

Díky, Tino.

No, víš přece, jak to myslím. Co je na tom špatného, když někdo není večírkový typ? A co je na tom špatného, když přesto jdeš na mejdan a bavíš se a seznamuješ se tam s novými lidmi?

Špatná je na tom představa bandy kolejních holek, které si myslí, že jsem nějaká pitomá princezna. Z toho se mi dělá nanic.

Aha. Ale nikdo si nebude myslet, že jsi jenom pitomá princezna, Mio, když se s tebou seznámí. Protože ty NEJSI žádná pitomá princezna.

Hele, známe se my dvě vůbec?

No já vím, že jsi princezna, ale nejsi pitomá. Vždyť jsi skoro propadla z geometrie. Z toho je vidět, že jsi úplně normální.

Jenže to je přesně to, o čem mluvím! Tyhle holky jsou CHYTRÉ, chodí na univerzitu Břečťanové ligy, a já… jsem skoro propadla z geometrie.

Když tam nechceš chodit, proč neřekneš Michaelovi, že máš v sobotu večer nějakou akci se svou babičkou?

To nemůžu! Michael byl tak rád, když jsem souhlasila!!!! Nechci mu zase zlomit srdce. Totiž, už takhle je to dost hrůza, když se mně každé tři měsíce ptá, jestli už jsem změnila názor na tu sexuální věc. (Jako by byla nějaká šance, že bych do toho někdy mohla jít! Teda já vím, je to kluk, a zřejmě nikdy neviděl Kirsten Dunstovou v tom srdcervoucím filmu *Patnáctiletá těhotná*, kde hrála mladistvou neprovdanou matku.) Ale stejně. Je mi teprve PATNÁCT!!! Nemůžu se ještě vzdát svého panenského věnečku!

Rozhodně ne před maturitním plesem! Ne jinde než v manželské posteli v hotelu Four Seasons!

Přesně. Já vím, Michael je ten nejvěrnější a nejspolehlivější ze všech kluků, ale když nepůjdu na párty, nechám ho napospas roztouženým exotickým vysokoškolačkám, které budou vášnivě tančit na stole, a tomu by nemusel odolat ani ON! Chápeš už, v jak těžké jsem situaci?

Hele, holky, co se děje?

Jé, ahoj, Lilly!

Ahoj, Lilly.

Koho to zase drbete?

Nikoho.

Nikoho.

Jo, je vidět, že nemluvíte vůbec o nikom. Ale to je fuk. Vyřešila jsem náš finanční problém. Hádejte, kdo slíbil, že bude dělat poradkyni pro náš nový literární magazín?

Lilly, opravdu oceňuji tvoje nadšení a vůbec všechno, ale literární magazín nám nevydělá tolik, kolik potřebujeme. S tím, kolik by stál tisk a vůbec všechno, to naopak bude vyžadovat další peníze na rozjezd.

Literární magazín? To zní dobře! Bude to zábava a navíc budeš mít kde otisknout „Kukuřici ne!“, Mio!

Nebudu „Kukuřici ne!“ publikovat ve školním časopise.

Aha, tvoje povídka je nejspíš až moc dobrá na to, aby vyšla v obyčejném studentském periodiku.

Tak to ale vůbec není. Já jen nechci, aby si to přečetl ten kluk, co nesnáší, když mu v jídelně dají do chili kukuřici. Hele, pochop to. Vždyť ten hrdina se na konci ZABIJE!

Aha! To by byla hrůza! Totiž, kdyby si uvědomil, že ta povídka je o něm. Mohlo by to ranit jeho city.

Přesně.

Zvláštní je, že by ti nevadilo, kdyby ta povídka vyšla v magazínu Sixteen, celostátním periodiku s miliony čtenářů.

Žádný kluk s troškou sebeúcty by se nikdy v životě nenechal přistihnout při čtení *Sixteen*, a ty to dobře víš, Lilly. Ale je sakra

hodně velká pravděpodobnost, že ten kluk si přečte časopis, který vydává naše škola!

To je fuk. Koukni, slečna Martinezová je nadšená z představy, že by škola měla svůj vlastní literární časopis. Ptala jsem se jí před vyučováním a ona řekla, že by to bylo skvělé, protože SŠAE má sice školní noviny, ale literární magazín ne, a byla by to výborná příležitost pro malíře, básníky a spisovatele z řad studentů, kteří by mohli vidět svoje dílo vytištěné.

No jo, dobře, ale než jim budeme moct nabídnout publikování, nechápu, kde seženeme peníze.

Copak tomu nerozumíš, Mio? Až ten časopis vytiskneme, můžeme ho prodávat, a vsadím se, že prodáme SPOUSTU výtisků!

Díky, Tino. Tvůj nadšený přístup je ve srovnání s negativistickými tendencemi JISTÝCH lidí velice osvěžující.

Omlouvám se. Nechtěla jsem být negativistická. Jen se snažím uvažovat prakticky. Pořád je to lepší než prodávat svíčky.

Ale měla bys vidět tu Noemovu archu, co nabízejí! Jsou tam svíčky ve tvaru všech zvířat, vždycky pár. Dokonce i malinkatí jednorožci! Opravdu si to nechceš ještě rozmyslet, Mio?

FFFFFFFFFFFFUUUUUUUUUUUUJJJJJJJJ!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tak promiň. Asi ne, viď.

Středa, 3. března, francouzština

Slyšela jsem, co se děje. – Shameeka

OD KOHO????

Od Ling Su. Cítí se hrozně. Nechápe, jak to mohla takhle poplést.

Jo, ty myslíš ty peníze! No, vlastně to není jenom její vina. A hele, mělo by to zůstat mezi námi. Prosím, nikomu to neříkej!

Naprosto chápu. Teda, jestli se to dozví maturanti, nebudou z toho zrovna odvázaní. Zvlášť Amber Cheesemanová. Je sice malá, ale silná jak gorila.

Jo, zrovna to jsem měla na mysli. Proto se to snažíme držet v tajnosti.

Jasně. Budu jako hrob.

Díky, Shameeko.

Hele, holky, je to pravda? – Perin

CO je pravda?

Že je studentský výbor na mizině.

KDO TI TO ŘEKL?

Ehm. Slyšela jsem to dneska ráno v kanceláři tajemnice, když jsem si šla vyzvednout lístek za pozdní příchod. Ale neboj, nikomu to neřeknu. Tajemnice mě o to taky prosila.

Aha. Ano. Je to pravda.

A vy chcete vydávat literární magazín, abyste si vydělali chybějící peníze?

A tohle ti řekl kdo?

Lilly. Je to fakt bezvadná myšlenka, ale vzpomněla jsem si, že když jsme potřebovali v mé staré škole rychle sehnat peníze, prodávali jsme takové voňavé svíčky ve tvaru ovoce, a vydělali jsme balík!

To je ale nápad! Co myslíš, Mio?

NE!

Středa, 3. března, geometrie

Dneska při obědě si Boris Pelkowski položil svůj tác vedle mě a řekl: „Tak jsem slyšel, že jste na mizině.“

A to už jsem fakticky nevydržela.

„MŮŽETE KONEČNĚ PŘESTAT,“ zaječela jsem na celý náš stůl, „ŽVANIT O TOM, CO MÁ ZŮSTAT TAJEMSTVÍM?!?“

Pak jsem jim vysvětlila, jak moc si cením svého života, a že nestojím o to, aby si mě podala maturantka, která má hnědý pásek v judu a sílu jak lidoop (ačkoliv – kdyby mě zabila rychle, vlastně by mi prokázala laskavost, protože by mi ušetřila to pokoření, kdy můj kluk na mejdanu zjistí, že vůbec nejsem večírkový typ).

„Nestačila by tě zabít, Mio,“ ujistil mě vstřícně Boris. „Lars by ji hned zastřelil.“

Lars, který zrovna ukazoval Tininu bodyguardovi Wahimovi, jaké hry se dají hrát na jeho novém Sidekicku, zaslechl svoje jméno a zvedl hlavu.

„Kdo se chystá zabít princeznu?“ zeptal se ostražitě.

„Nikdo,“ procedila jsem mezi zuby, „protože hodlám sehnat ty peníze dřív, než to ta holka zjistí. CHÁPETE???“

Nejspíš jsem na ně musela zapůsobit svou vážností, protože sborově odpověděli: „Jasně.“

A potom Perin díkybohu změnila téma. „Koukejte, asi to tam zase dali,“ prohodila a ukázala na Kluka, co nenávidí kukuřici v chili. Ten seděl na svém obvyklém místě a znechuceně vybíral zrníčka kukuřice z misky chili a pokládal je vedle na tác.

„Chudák,“ pokračovala soucitně Perin, „když ho vidím sedět takhle samotného, je mi ho hrozně líto. Protože vím, jak mu je.“

Nastala trapná odmlka, kdy jsme si vzpomněli, jak na začátku roku Perin takhle sedávala stranou, protože tady byla nová. Než jsme ji adoptovali.

„Myslela jsem, že má holku,“ vzpomněla si Tina. „Neříkalas, Mio, žes ho vloni viděla kupovat lístky na ples?“

„Jo,“ potvrdila jsem, „ale to jsem se pletla. Jenom se ptal těch lidí, co prodávali lístky, kde je nejbližší nádraží.“

Což mě náhodně inspirovalo k napsání povídky.

„Je to smutné,“ souhlasila Tina s Perin a zadívala se směrem, kde seděl Kluk, co nenávidí kukuřici v chili. „Musím myslet na to, jestli by se mu nakonec taky nemohlo stát to, co v Miině povídce.“

!!!!!!!

„Možná bychom ho mohli pozvat k našemu stolu,“ navrhla jsem. To poslední, co jsem ke svému trápení ještě potřebovala, bylo dělat si starosti s tím, že jsem někoho vehnala do náruče smrti, protože jsem se k němu nechovala hezky.

„Ne, dík,“ odmítl okamžitě Boris. „Už takhle mám problémy strávit ty blafy, natož abych se musel cpát ve společnosti toho totálního trotla.“

„Kdo to říká, ten to je,“ zazpívala tichounce Lilly, „k tomu se to šikuje!“

„Já to slyšel,“ ozval se ublíženě Boris.

„Tos taky měl,“ ujistila ho Lilly.

Pak vylovila z desek štos letáků. Zřejmě byla předtím v kanceláři na kopírce. Začala rozdávat letáky kolem stolu.

„Rozhoďte to při odpoledním vyučování,“ vybídla nás. „Doufám, že do zítřka seženeme dost příspěvků, abychom mohli do konce týdne vydat první číslo.“

Zadívala jsem se na jasně růžový leták. Stálo na něm:

HEJ, VY!

Už vám taky leze krkem, když vám takzvaná média nutí své představy, co je dobré a co ne?

Chcete si číst příběhy psané svými vrstevníky, o věcech, které vás doopravdy zajímají, namísto toho škváru, který vychází v časopisech pro teenagery a novinách našich rodičů?

Pak posílejte svoje původní články, básně, povídky, komiksy manga, romány a fotky do prvního literárního magazínu Střední školy Alberta Einsteina

RŮŽOVÝ ZADEK TLUSŤOCHA LOUIE!!!!!!!!!

Růžový zadek Tlusťocha Louie přijímá příspěvky do I. čísla 1. vydání.

Ach. Panebože.

PANEBOŽE.

„Než se vyjádříš k názvu časopisu, Mio," vyhrkla Lilly – asi si všimla, že mi zbělely rty –, „můžu tě upozornit na to, že je výjimečně poutavý, hravý a originální, a že si nemusíme rozhodně dělat starosti s tím, že by se tak jmenoval nějaký jiný literární časopis?"

„Protože se jmenuje po zadku mého kocoura!"

„Jo," potvrdila Lilly, „to je pravda. Ale díky filmům o tvém životě je tvůj kocour populární, Mio. Všichni vědí, kdo je Tlusťoch Louie. Proto se náš časopis bude dobře prodávat. Protože když si lidi uvědomí, že má něco společného s genovijskou princeznou, utrhají

nám ruce. Protože – z důvodů, které naprosto nechápu – se o tebe lidi opravdu zajímají.“

„Ale ten titul není o mně!“ zaúpěla jsem. „Je o mé kočce! O jejím zadku, abych byla přesná!“

„Jo,“ souhlasila Lilly. „Vím, že je to trochu dětinské, ale na druhou stranu to zase přitáhne pozornost. Nikdo to nepřehlédne. Na první obálku vyfotím zadek Tlusťocha Louie, a potom –“

Vykládala dál, ale já už ji neposlouchala. To prostě NEŠLO. Proč se kolem mně stahují pořád jen naprostí šílenci?

Středa, 3. března, zeměpis

Kenny mě požádal, abych předělala náš referát o subdukčních zónách. Teda ne abych ho psala znovu (což by vlastně nebylo znovu, ale poprvé, Kenny na tom dělal sám), ale abych náš referát přepsala na čistý papír, kde nebudou skvrny od pizzy, protože když to Kenny včera v noci smolil, tak se přitom cpal pizzou.

Myslím, že Kenny by mohl být při přípravě do školy pečlivější. Vážně je to pro mě dost velká oběť, všechno to opisovat. Lilly není jediná, koho bolí zápěstí. Chci říct, že Lilly nemusí rozdávat miliardy autogramů pokaždé, když před hotelem Plaza vystoupí z limuzíny. Lidi se tam staví do fronty pokaždé, když skončí škola, protože vědí, že zase přijedu na hodinu princeznování s Grandmère. Musím mít u sebe pořád píšící propisku – pro všechny případy.

A psát *Princezna Mia Thermopolisová* v jednom kuse dokola není legrace, to mi věřte. Kdybych aspoň neměla tak dlouhé jméno!

Možná bych měla přejít jen na JKV Mia. Ale nepůsobí to nafoukaně?

Kenny mi právě ukázal leták na Růžový zadek Tlusťocha Louie a zeptal se mě, jestli si myslím, že by se jeho článek o hnědých trpaslících hodil k publikování.

„To nevím," odpověděla jsem. „Nemám s tím nic společného."

„Ale vždyť se jmenuje po tvé kočce." Kenny se zatvářil zklamaně.

„Jo," souhlasila jsem, „ale stejně s tím nemám nic společného."

Jenže on vypadal, jako by mi vůbec nevěřil. A já mu to vlastně ani nemohla mít za zlé.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Tělocvik: VYPRAT CVIČEBNÍ ŠORTKY!!!!
Ekonomika: Kapitola 8
Angličtina: str. 116 – 132, Ó průkopníci
Francouzština: *Écrivez une histoire comique pour vendredi*
Speciálka: Zjistit, jak bych mohla přežít VEČÍREK
Geometrie: Cvičení
Zeměpis: Zeptat se Kennyho

Nezapomenout: Zítra má Grandmère narozeniny!
Vzít do školy dárek, abych jí ho mohla předat na hodině princeznování!!‘.;!!!!!!!

Středa, 3. března, Plaza

S Grandmère není něco v pořádku. Pochopila jsem to už ve chvíli, kdy jsem napochodovala do jejího apartmá a ona ke mně začala být STRAŠNĚ milá. To bylo samé „Amélie! Jak báječně vypadáš! Posaď se a dej si bonbon!“ a přistrčila mi k obličeji všechny ty lanýžové čokoládové bonbony z La Maison du Chocolat.

No jasně. Něco se děje.

Anebo je opilá. Už zase.

SŠAE by vážně měla pořádat nějaké semináře na téma, jak jednat s prarodiči alkoholiky. Protože nějaký ten návod by se mi fakt hodil.

„Mám dobré zprávy,“ zahlaholila Grandmère. „Myslím, že bych ti mohla pomoci vyřešit tu tvou drobnou finanční nesnáz.“

PÁNI. PÁNI!!!! Grandmère mi nabízí půjčku? Ach Bože! DĚKUJI TI!

„Když jsem chodila do školy,“ pokračovala, „jednou nám také chyběly peníze na každoroční jarní výlet do Paříže, abychom se mohly podívat do módních salonů. A tak jsme uspořádaly představení.“

Málem jsem se zadusila čajem. „COŽE jste?“

„Uspořádaly představení,“ opakovala Grandmère. „*Mikádo*, víš. Od Gilberta a Sullivana. Bylo to docela těžké, vzhledem k tomu, že jsme byly výhradně dívčí škola a v tomhle je spousta mužských rolí. Pamatuju si, že Genevieve – víš, ta, jak mi namáčela konce copů do inkoustu, když jsem k ní byla zády – jako herečka v *Mikádu* naprosto zklamala.“ Přes tvář Grandmère přeletěl zlověstný úšklebek. „*Mikádo* mělo nakonec velký úspěch. Myslím, že Genevieve byla hodně nazlobená z toho, jak jsme ji obsadily.“

Dobře. Takže žádná půjčka nebude. Grandmère se rozhodla vydat na dlouhou cestu pamětí do minulosti a chce mě vzít sebou.

Zajímalo by mě, jestli si všimla, že místo poslouchání píšu esemesky Michaelovi. Zrovna mu skončil seminář Analýza pravděpodobnosti a optimalizace.

„Já měla hlavní roli, samozřejmě,“ Grandmère byla pořád ponořená do vzpomínek. „Hrála jsem Mňam Mňama. Lidé tvrdili, že

to je ten nejlepší Mňam Mňam, jakého kdy viděli, ale myslím, že se mi jen snažili zalichotit. Každopádně jsem se svým šedesáticentimetrovým pasem vypadala v kimonu kouzelně.“

NOVÁ SMS: NAPSAT

„Nikdo nebyl překvapenější než já, když se ukázalo, že v obecenstvu sedí režisér z Broadwaye – byl to Eduardo Fuentes, jeden z nejvlivnějších divadelních režisérů své doby – a ten večer po premiéře přišel za mnou, aby mi nabídl účinkováni ve hře, kterou režíroval v New Yorku. Samozřejmě, že jsem o tom nikdy ani neuvažovala –“

Textová zpráva: Styska se mi.

ODESLAT

„– protože jsem věděla, že jsem předurčena pro vyšší cíle, než je kariéra divadelní herečky. Chtěla jsem být chiruržkou. Nebo módní návrhářkou jako Coco Chanel.“

Textová zpráva: Miluju te.

„Samozřejmě ho to zničilo. Nepřekvapilo by mě, kdyby byl do mě tak trochu zamilovaný. V tom kimonu jsem vypadala opravdu rozkošně. Ale moji rodiče by s tím samozřejmě nesouhlasili. A kdybych s ním tehdy odjela do New Yorku, nikdy bych nepotkala tvého dědečka.“

Textová zpráva: Dostan me odsud!

„A kdybys mě tak mohla vidět ve Třech komorných! ‚Tři malé komorné, tak to jsme my –‘ “

Textová zpráva: Fuj, zacala zpivat, pomoz mi, rychle!

„– drzé a troufalé dívčiny…‘“

Grandmère naštěstí přestala zpívat a rozkašlala se. „Ano, drahoušku, tak to bylo! Prostě senzace roku, věř mi.“

Textová zpráva: Tohle je mnohem horši, nez co mi udela ACh, az jisti, ze jsme utratili všechny peníze.

„Amélie, co to děláš s tím mobilním telefonem?“

„Nic,“ odsekla jsem a rychle stiskla ODESLAT.

Grandmère měla pořád ten vzdálený výraz z toho, jak se vydala na cestu pamětí zpátky do minulosti.

„Amélie, dostala jsem nápad.“

Ach ne.

Víte, jsou dva druhy lidí, od kterých mě věta „Dostala jsem nápad,“ děsí.

Lilly je první.

Grandmère druhá.

„Podívej se,“ ukázala jsem na hodiny, „už je šest. Radši bych měla jít. Určitě zase večeříš s nějakým šáhem nebo tak. Máš přece zítra narozeniny, ne? Určitě musíš dělat přednarozeninové přípravy…“

„Sedni si, Amélie,“ pronesla Grandmère dost strašidelným hlasem.

Poslechla jsem.

„Myslím,“ prohlásila vzápětí babička, „že byste měli uspořádat představení.“

Přísahala bych, že řekla zrovna tohle!

Ale nemůže to být pravda. Nikdo při smyslech nevypustí z pusy něco takového.

Počkat. Řekla jsem „nikdo při smyslech“?

„Představení?“ Věděla jsem, že babička nedávno omezila kouření. Ne že by toho rovnou nechala. Ale její doktor jí řekl, že pokud bude pokračovat stejně, skončí na kyslíku ještě před sedmdesátkou.

A tak Grandmère začala omezovat kouření tak, že si zapálila jenom po jídle. Asi si uvědomila, že by jen těžko hledala kyslíkový přístroj, který by ladil s jejími modely.

Usoudila jsem, že ta nikotinová náplast, kterou Grandmère nosí, začala působit opačně a vysílá do jejího krevního řečiště kysličník uhličitý.

Protože to bylo jediné vysvětlení. Přece si Grandmère nemůže myslet, že by studenti Střední školy Alberta Einsteina dokázali vůbec někdy uspořádat divadelní představení?

„Grandmère," ozvala jsem se, „myslím, že začínáš mluvit z cesty. Jen klid. Zavolám ti doktora –"

„Nebuď směšná, Amélie!" odfrkla si Grandmère, naprosto znechucená tím, že by ona mohla trpět nějakou formou mozkové dysfunkce nebo mrtvice, i když podle zdravotního serveru Yahoo je to v jejím věku velice pravděpodobné. „Pokud potřebujete doplnit fondy, je tohle naprosto rozumný návrh. Lidé pořádají amatérská představení nebo vystoupení za účelem získání finančních prostředků už celá staletí."

„Jenže, Grandmère," nadechla jsem se, „divadelní kroužek už tohle pololetí plánuje vystoupení – muzikál *Vlasy*. Začali zkoušet a všechno."

„No a?" ušklíbla se Grandmère. „Trocha konkurence jim jenom prospěje."

„Ehm," zamumlala jsem. Jak mám dát Grandmère najevo, že její nápad je naprosto zcestný? Že je skoro tak šílený jako představa prodeje vonných svíček? Nebo vydávání literárního časopisu pod názvem *Růžový zadek Tlusťocha Louie*?

„Grandmère," začala jsem vážně, „oceňuju, že mi chceš pomoct s tím ekonomickým kiksem. Ale nemusíš mi pomáhat, jasný? To bude v pořádku. Vymyslím nějaký způsob, jak ty peníze získat. Já a Lilly už na tom pracujeme a –"

„Tak pověz Lilly," přerušila mě Grandmère, „že vaše finanční problémy jsou už vyřešeny, protože tvoje babička má v úmyslu připravit hru, na kterou se bude publikum hrnout a každý, kdo v New Yorku něco znamená, bude umírat touhou, aby se toho mohl zúčastnit. Bude to naprosto originální představení, v němž by se mohla projevit celá škála tvého nadání."

Asi myslela Lillyina nadání, protože u mě se o nějakém divadelním talentu nedá vůbec mluvit.

„Grandmère,“ opakovala jsem pevně, „ne. A myslím to vážně. Nepotřebujeme tvou pomoc. My to zvládnem, jasný? Ať už myslíš na cokoliv, pusť to z hlavy. Protože jestli se do toho zase začneš plést, přísahám, že zavolám tátovi. A nemysli si, že bych to neudělala!“

Ale Grandmère si mě už nevšímala. Volala na svou komornou, aby jí našla Rolodex. Nejspíš potřebovala někomu zavolat.

Ale snad nebude tak těžké jí to zarazit. Stačí požádat ředitelku Guptovou, aby ji nepouštěla do budovy. Vzhledem k množství bezpečnostních kamer nemůžou tvrdit, že by si jí nevšimli: Grandmère nikam nechodí bez dlouhé limuzíny a plešatého trpasličího pudla. Dá se přehlédnout dost těžko.

Středa, 3. března, můj pokoj

Lilly řekla, že Grandmère si nejspíš promítla svůj pocit bezmoci z toho, že by ji při koupi toho umělého ostrova mohl předběhnout John Paul Reynolds-Abernathy Třetí, do mých problémů s neutěšenou situací finančních fondů studentského výboru.

„Klasický způsob přenosu," prohlásila, když jsem jí potom volala a pokoušela se ji ještě jednou zapřísahat, aby změnila název toho literárního časopisu. „Nechápu, co tě na tom tak rozčiluje. Když jí to udělá radost, proč bychom nemohli nazkoušet nějaké malé představení? Já bych si klidně vzala hlavní roli… bez problémů na sebe můžu vzít ještě další úkol, kromě toho, že jsem místopředsedkyně, scenáristka, režisérka a moderátorka pořadu *Bez příkras*, a teď i šéfredaktorka časopisu *Růžový zadek Tlusťocha Louie*."

„Jo," hlesla jsem. „Pokud jde o to, Lilly."

„No, byl to přece můj nápad, no ne?" připomněla mi. „Tak proč bych neměla být šéfredaktorka? Tenhle časopis se do toho sakra OPŘE. Za chvíli budeme mít spoustu kontroverzních příspěvků, které můžeme otisknout."

„Lilly," pronesla jsem. Snažila jsem se vložit do svého hlasu co nejvíc klidu a rozvahy a dát tak vybroušeně najevo své schopnosti vůdce, jako táta, když hovoří v parlamentu. „Je mi jedno, jestli budeš nebo nebudeš šéfredaktorka, a vážně mi to připadá ohromné a obdivuju tě, že jsi to udělala – že jsi poskytla platformu, kde se můžou vyjádřit všichni autoři a výtvarníci a tak. Ale nemyslíš, že bychom se měly soustředit na to, jak sehnat těch pět tisíc, co potřebujeme na tu maturitní slavnost –"

„*Růžový zadek Tlusťocha Louie* ti vydělá pět tisíc," prohlásila sebevědomě Lilly. „Vydělá ti MNOHEM víc než jen to. Ten časopis rozčeří stojaté vody vydavatelského průmyslu, jak ho známe. Až si všichni začnou číst v *Růžovém zadku Tlusťocha Louie* a zjistí, jaké skvělé, opravdové a syrové věci v něm tiskneme, budou mi na dveře klepat reportéři ze 60 Minutes a žádat po mně interview, a Quentin Tarantino bude bezpochyby žádat o filmová práva –"

„Páni,“ prohodila jsem nezúčastněně, protože jsem ji poslouchala jen napůl ucha. Jsem fakticky jediná osoba, která chápe, v jak VELKÉM průšvihu budeme, až Amber Cheesemanová zjistí, že nemáme dost peněz na nájem Sálu Alice Tullyové? „Takže ty příspěvky jsou tak dobré?“

„Velkolepé. Netušila jsem, že jsou v naší škole tak VNÍMAVÍ studenti. Například Kenny Showalter napsal ódu na svou skutečnou lásku, která mi fakticky vehnala slzy do očí –“

„Kenny napsal ódu?“

„No, on tvrdí, že je to článek o hnědých trpasličích hvězdách, ale zcela jasně je to o ženě. O ženě, kterou miloval a tragicky ztratil.“

Týjo. Koho proboha mohl KENNY milovat a tragicky ztratit? Až na… Mě?

Ale nesmím se touhle novinkou nechat rozptýlit! Musím se držet svého předsevzetí a donutit Lilly, aby změnila název časopisu.

Jo, a taky vydělat pět tisíc dolarů.

Jéééé!!!!!! Píše mi Michael!

SkinnerBx: Co to bylo s tou tvojí babičkou? Vážně zpívala?

TLouie: Co? No jo! Kromě dalších věcí. Jak se máš?

SkinnerBx: Bezva. Jsem hrozně rád, že přijdeš na ten mejdan.

Fajn. Takže jsem prakticky mrtvá. Myslela jsem, že zahynu rukou Amber Cheesemanové, ale teď to vypadá, že budu mrtvá ještě dřív, než se vůbec dozví, že jsem prošustrovala peníze na jejich maturitní slavnost za recyklační kontejnery na tříděný odpad, přátelské k životnímu prostředí.

Protože já na ten večírek jít NEMŮŽU. Prostě NEMŮŽU. Já prostě vím, co se bude dít, jestli tam půjdu: budu se stydět a nechám se zastrašit všemi těmi chytřejšími a staršími lidmi, co tam budou, a nakonec se budu krčit někde v koutku, a Michael za mnou bude chodit a ptát se, jestli je všechno oukej, a já budu odpovídat, že jo, jenže on mi pozná na nosních dírkách, že lžu (pozn. pro mě: ví Michael, že když se mi rozšíří nosní dírky, lžu???? Zjistit.), a tak

objeví, že vůbec nejsem večírkový typ, ale naopak společenská brzda, což já o sobě vím už dávno.

A kromě toho nemám ani baret.

Nedovolím, aby se to stalo. Hned teď mu řeknu, že nemůžu přijít.

TLouie: Michaele, promiň, ale bohužel nemůžu-

VYMAZAT VYMAZAT VYMAZAT

Já prostě NEMŮŽU odmítnout. Protože co kdyby to vzal osobně? Co kdyby si myslel, že tak odmítám JEHO?

A CO KDYBY PAK HLEDAL ÚTĚCHU PRO SVOU RANĚNOU HRDOST V NÁRUČÍ NĚKTERÉ Z TĚCH HNUSNÝCH VYSOKOŠKOLAČEK????

Počkat. Musím se uklidnit. Michael takový není. Nikdy by mě nepodvedl s jinou dívkou, ať by se na něj lepila sebevíc. I když Craig v *Degrassi* podvedl Ashley s Manny kvůli tomu, že se s ním nechtěla milovat. Jenomže to neznamená, že by Michael udělal totéž. Protože on je LEPŠÍ než Craig. Který kromě toho trpí maniodepresivní psychózou. A navíc je to jen fiktivní postava.

A pak, vysokoškolačky nenosí tanga. Myslí si, že jsou sexistické.

Tina má pravdu. Měla bych být k němu upřímná. Prostě bych mu to měla otevřeně říct.

TLouie: Micheli, promiň, já nemůžu jít na ten večírek, protože já vlastně večírky nesnáším a kromě toho myslím, že to bude hrozně nudné, bavit se tam s bandou z koleje, zvlášť když budete stejně mluvit jenom o těch katastrofických sci-fi filmech.

VYMAZAT VYMAZAT VYMAZAT

To mu přece nemůžu napsat! Panebože, co to dělám?????

TLouie: Jo, taky se moc těším!

Bože. Jaká já jsem lhářka!

SkinnerBx: A co znamenají ty zvěsti, že tvoje babička pořádá příští středu nějaký večírek, kam pozvala Boba Dylana?

TLouie: Boba Dylana? Myslíš toho zpěváka?

SkinnerBx: Jo. A mají tam přijít i Bono a Elton John.

Na chvilku jsem Michaela začala podezírat, že se musel nadýchat kouře z marjánky, co je tam u nich na koleji v chodbě pořád cítit.

Ale potom jsem si vzpomněla na tu akci na podporu genovijských pěstitelů oliv.

TLouie: Aha, máš pravdu. Páni, to je legrační. Kde jsi to slyšel?

SkinnerBx: Četl jsem to na internetu. Pořádá něco, čemu říká Aide de Ferme. Takže jo. Je to ono.

TLouie: Aha, no jo. Máš pravdu.

SkinnerBx: A je nějaká šance, že bys mě mohla propašovat dovnitř? Hrozně rád bych se zeptal Boba, jestli si pořád ještě myslí, že jednotlivec může změnit svět jen jedinou písní. Myslíš, že by to šlo? Slibuju, že ti před žádným státníkem nebudu dělat ostudu.

Ha! Co je to? Michael se chce seznamovat s celebritami! To se mu vůbec nepodobá!

Ale na druhou stranu, Bob Dylan není žádná obyčejná celebrita. Koneckonců de facto vynalezl vlastní jazyk. Nebo mi to tak aspoň připadá, kdykoliv mi Michael pustí nějaké jeho cédéčko.

Ale Michael by mohl určitě čerpat ze studnice Bobovy zralé a uvážlivé hudební moudrosti. Vypadá to, že Michael nemá s obsahem Bobových sdělení žádné problémy.

A plus pro mě: mám příští středu rande!

I když mě můj kluk prakticky jen využije k tomu, aby se seznámil s Bobem Dylanem. Ale to je fuk.

Vidíte, to je bezva na tom, když s někým chodíte. Máte den blbec, všechno je šejdrem, a pak stačí, aby vás váš kluk pozval na rande, a BUM! Špatná nálada se rozplyne. Je to fakt mocná záležitost, takové chození s klukem.

TLouie: Myslím, že to půjde zařídit.

Michael mi pak napsal spoustu hezkých věcí, jako že jsem úžasně schopná organizátorka, jako předsedkyně studentského výboru i jako genovijská princezna, a jak se nemůže dočkat, až mě o víkendu uvidí, a že si myslí, že jsem ta nejlepší spisovatelka na světě, a že Shonda Yostová, redaktorka beletrie v časopise *Sixteen*, musí být úplně mimo, když nevybrala „Kukuřici ne!“ jako vítěznou povídku soutěže.

Což bylo všechno hrozně milé, ale rozhodně mi to nepomohlo vyřešit to, co mě opravdu tížilo: Co mám dělat s tím večírkem?

Jo, a ještě něco: Kde mám sehnat peníze na nájem Sálu Alice Tullyové?

Čtvrtek, 4. března,

lev před vchodem do školy

Jsem hrozně unavená. Když jsem šla včera v noci spát, zablikala mi na počítači nová zpráva. Myslela jsem, že bude určitě od Michaela: někdy mi těsně předtím, než jde do postele, napíše, že mě miluje.

Ale ukázalo se, že ze všech lidí na světě je to zrovna BORIS PELKOWSKI.

JoshBell2: Mio! Slyšel jsem, že tvoje babička pořádá příští středu večírek, kam pozvala slavného houslistu a podle mě osobně největšího umělce na světě, Joshuu Bella. Je to pravda?

Panebože.

TLouie: Copak chce Joshua Bell taky koupit ostrov v umělém souostroví Svět u pobřeží Dubaje?

JoshBell2: 0 tom nic nevím. Ale možná chce, koupit Indianu, svou rodnou zemi a největší ze států, odkud pocházejí i takoví hudební géniové jako Hoagy Carmichael a Michael Jackson. Pokud by to nějak šlo, Mio, mohla bys mě tam nějak dostat? MUSÍM se s ním setkat. Musím říct Joshuovi Bellovi něco hrozně důležitého.

Boris už sice vypadá jako řízek, ale pořád je to pošuk.

TLouie: Snad se mi tě tam nějak podaří propašovat.

JoshBell2: Páni, Mio, DÍKY!!! Moc si toho vážím. Kdybych pro tebe mohl něco udělat – kromě toho, že budu zkoušet v kumbále, protože to už stejně dělám –, tak to máš u mě!

A jako by to nestačilo, za chvilku přišla zpráva od Ling Su.

Artiste: Ahoj, Mio! Tvoje babička prý pořádá ve středu večer párty, kam má přijít Matthew Barney, ten kontroverzní konceptuální výtvarník.

TLouie: Nech mě hádat: Matthew Barney si chce koupit umělý ostrov u pobřeží Dubaje.

Artiste: Jak jsi to uhodla? Chce koupit Island pro svou manželku Bjork. Prosím tě, nešlo by, abys mě tam nějak dostala?

TLouie: Jasně.

Artiste: Mio Thermopolisová, ty jsi vážně jednička!

Další zpráva byla od Shameeky.

Jsem_Beyonce: Ahoj, Mio!

TLouie: Počkej, nech mě hádat: slyšela jsi, že na večírek, co pořádá příští středu moje babička, aby podpořila genovijské pěstitele oliv, má přijít Beyonce, a chceš, abych tě tam nějak propašovala.

Jsem_Beyonce: Vlastně je to Halle Berryová. Chce koupit Kalifornii. Vážně tam má přijít i Beyonce?????

TLouie: Jako bys už byla pozvaná.

JsemJeyonce: TY JSI PROSTĚ ÚŽASNÁ!!!!!!!!!!!

Potom Kenny:

E=MC2: Mio, je pravda, že je tvoje babička pořádá příští středu večírek, kam je pozvaná světově proslulá badatelka dr. Rita Rossi Coldwellová?

TLouie: Asi jo. Chceš přijít?

E=MC2: MŮŽU? Díky hrozně moc, Mio!

TLouie: Není zač.

Potom Tina:

Romance: Mio, je to pravda, že tvoje babička pořádá večírek, kde bude spousta celebrit?

TLouie: Jo. S kým by ses chtěla seznámit?

Romance: To je jedno! S každým! Miluju celebrity!

TLouie: Hotovka. Počítej s tím.

Romance: Pááááááááánííííííííí!!!!!!!!!! Celebrity!!!!!!!!!!!!!!!! Už se nemůžu dočkat!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

A nakonec Lilly:

Feminist: Hele, je to fakt, že tvoje babička pozvala na večírek na příští středu Benazír Bhúttovou?

Bože, ještě Benazir. O co jí jde, o umělý Pákistán?

TLouie: Chceš přijít a seznámit se s ní?

Feminist: To víš, že chci. Potřebuju s ní probrat pár věcí. Především její dlouholetou podporu Talibanu.

TLouie: Domluveno.

Feminist: Bezva! Tak zatím, princko.

Vypadá to, že ta záležitost, jak jsem o ní psala Carlu Jungovi – víte, jako že jsem předsedkyně studentského výboru, ale pořád jsem neoblíbená –, asi nebude tak žhavá. Jsem SAKRA oblíbená.

Díky BABIČCE.

Čtvrtek, 4. března, třídnická hodina

Já ji zabiju.

Řekla jsem jí přece NE. Výslovně a důrazně jsem řekla NE.

Proč mi to dělá?

Už zase?!?

Čtvrtek, 4. března, tělocvik

Vážně. Jak to mohla stihnout? Tak rychle?

Jsou všude, samozřejmě. Pokrývají všechny stěny. Otevřela jsem skříňku a jeden na mě vypadl.

NECHALA JE NACPAT DO VŠECH SKŘÍNĚK.

To přece muselo trvat HODINY. Jak to mohla stihnout? Koho PODPLATILA?

Bože. Je přece jedno, koho. Třeba někoho z učitelů. Koneckonců, jejich platy jsou řece hodně mizerné. Vím to, protože pan G. nechává doma ležet výplatní pásky.

Kdo šel kolem mě, držel jeden z nich v ruce. Jásavě žlutý leták, na kterém stálo:

KONKURZ – DNES V 15.30

Hotel Plaza, Velký sál
Nové původní představení

Cop!

Role, pro všechny typy
Herecká znalost se nevyžaduje

Už jsem zaslechla pár členů dramatického kroužku – těch, co měli zrovna napilno se zkoušením *Vlasů* – jak se podmračeně rozhlížejí kolem a mumlají: „*Cop?!* Jaký *Cop?* O takové hře jsem v životě neslyšel/a! Nějaká novinka od Andrewa Lloyda Webera? Nebo je to Rapunzel?“

Měli vztek, že někdo další chce uspořádat představení – a navíc představení, které má co dělat s vlasy –, které by jim mohlo odčerpat JEJICH publikum.

Ne že bych jim to měla za zlé.

Ale taky jsem jim nehodlala prásknout, že tím, komu jdou po krku, je moje BABIČKA. Chci říct, že Amber Cheesemanová není v

téhle škole jediná, kdo ví, jak zabít jediným úderem hrany ruky. Ti z dramatického kroužku… no, pár z nich umí zacházet s kordem v soubojích. Víte, co myslím. ŠERMOVAT.

A kord v mém srdci je teď to poslední, co bych potřebovala, dík.

A nechtějte, abych začínala ještě o nunčaki.

Co si Grandmère myslí? A co je to *Cop!?*

A proč se mi nepřestane PLÉST DO ŽIVOTA??? Jako bych už tak neměla až DOST problémů. Chci říct, že zrovna dneska ráno, když jsem přišla do Rockyho pokojíčku, abych mu před odchodem do školy dala pusu, na mě můj bratr namířil prst a zařval: „Áto!“

Jo. Můj bratr si myslí, že jsem auto.

ALE PROČ JSEM V NAŠÍ RODINĚ JEDINÁ, KDO CHÁPE, ŽE MŮŽE JÍT O PŘÍZNAKY ZÁVAŽNÉHO PROBLÉMU????

Čtvrtek, 4. března, ekonomika

Fajn. Teď musím dávat pozor.

Ekonomie je věda, která se zabývá problematikou nedostatečných prostředků. Čili tím, jak splnit neomezené potřeby lidstva prostřednictvím omezených a/nebo nedostatečných dostupných zdrojů.

Užitek = naplnění lidských potřeb prostřednictvím spotřeby zboží nebo služeb.

Čím více osoby nebo vlády zvyšují spotřebu, tím větší musí být celkový užitek.

To znamená, že Grandmère musí mít největší celkový užitek NA SVĚTĚ.

Čtvrtek, 4. března, angličtina

Panebože. Tak Lana to ví.

Nevím, jak na to přišla, ale ví to. A vím, že to ví, protože ke mně na chodbě přišla a ucedila: „Já to vím.“

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

A ucedila to tak jako… vědoucně. Víte, jak to myslím?

Ale jde o to, že já vlastně nevím, CO ví. Ví, že za tou konkurenční hrou stojí Grandmère?

Nebo ví o tom, že jsem rozfofrovala všechny peníze z fondu?

Anebo ví – UF! – o tom, jak mám strach, aby Michael nezjistil, že vůbec nejsem večírkový typ?

Ale jak to MŮŽE vědět? Nikomu jsem se s tím nesvěřila – až na Tinu Hakim Babu, a to je, jako bych to řekla vrbě, protože Tina to nikdy nikomu nevyžvaní.

A zvlášť ne Laně.

Ale ať už ví Lana cokoliv, dodala, že to nikomu neprozradí, pokud… přistoupím na její požadavky. JEJÍ POŽADAVKY!!!!!

Řekla, že se s ní mám sejít hned po obědě na schodišti ve třetím poschodí, kde mi poví, co mi zajistí její mlčení.

Netušila jsem, že i populární lidi znají schodiště ve třetím poschodí. Myslela jsem, že je to zóna vyhrazená pošukům.

Panebože, co bude chtít? Třeba – abych se stala její nejlepší kamarádkou???

Ale vážně, co když po mně bude chtít, abych předstírala, že ji mám ráda, aby se mohla v *US Weekly* dívat na svou fotku vedle mojí? Nebo aby se mnou mohla jít na další královskou svatbu, na kterou budu pozvaná, a klábosit tam s princem Williamem? Mohli byste se vsadit, že jen čeká na příležitost, aby s ním mohla zůstat sama a předvést mu, proč je její jméno tím nejčastěji vyrytým nápisem na klučicích záchodcích SŠAE (aspoň podle Borise).

Ale počkat… co když jí vůbec nejde o tohle? Co když vůbec nechce, abych předstírala, že jsem její kamarádka, ale místo toho chce, abych odstoupila z funkce předsedkyně studentského výboru – aby mohla být předsedkyní SAMA?!?

To je dost pravděpodobné. Chci říct, že ta holka se nikdy nepřenesla přes zklamání z porážky ve volbách. Totiž, PŘEDSTÍRÁ sice, že se nic neděje – když prohrála, vykládala všem, že je jí to úplně jedno, protože dělat předsedkyni je otrava a že ani neví, co ji to napadlo, když se o tu funkci brala.

Ale co když změnila názor? Co když si ve skutečnosti nikdy nemyslela, že je to otrava, a chce tu funkci pro sebe?

No, ale bylo by tohle to nejhorší? Chci říct, že dělat předsedkyni je většinou fakt k ničemu a navíc to vyžaduje spoustu úsilí. A ne, že by mi za ty recyklační kontejnery na tříděný odpad někdo aspoň poděkoval.

Já vím, že jsou na nich ty chybně vytištěné nápisy, ale stejně.

Ale kdyby po mně Lana chtěla rezignaci, ušetřilo by mi to spoustu času. Mohla bych konečně začít psát tu knížku, kterou chci. Uvažuju nad tím, že bych „Kukuřici ne!“ přepracovala na román. A mohla bych ho zkusit nabídnout opravdovému nakladatelství. A nemusela bych se bát, že si to Kluk, co nenávidí kukuřici v chili, přečte, protože kolik znáte středoškoláků, co mají čas číst si knížky jen tak pro zábavu? Vsadím se, že ani jednoho.

A pak by moje knížka vyšla a mluvili by o ní v *Knihách na obrazovce*, kde by učeně rozebrali všechen její symbolismus a tyhle krámy

Páni. To by bylo bezva.

Jenže počkat. Lana si nemůže myslet, že kdybych odstoupila, mohla by dělat předsedkyni místo mě. I kdybych to udělala, nastoupila by místo mě Lilly jako místopředsedkyně.

Takže TOHLE to nebude. Musí chtít něco jiného.

Jenže CO? Nemám NIC. A ona to moc dobře ví. Nic, až na genovijský trůn, který mě čeká jednou ve vzdálené budoucnosti.

Mohla by chtít TEN? Nebo ne můj trůn, ale prostě… moji korunu?

Jenže koruny se zbavit nesmím. Táta by mě zabil. Stojí asi tak milion babek nebo co. Proto ji má Grandmère v trezoru v hotelu Plaza.

POČKAT – A CO KDYŽ CHCE LANA MICHAELA???

Jenže proč by to dělala? Když byl ještě na SŠAE, nikdy o něj nestála. Vlastně jí z nějakého záhadného důvodu vždycky připadal jako úplně nezajímavý trouba (jak může být někdo TAK slepý?).

A kromě toho jsem slyšela, že teď chodí s Daltonem z košíkářského týmu.

Ale na Michaela ať si radši nechá zajít chuť, to je všechno, co k tomu můžu podotknout. Můj trůn – no prosím.

ALE MÉHO KLUKA? NIKDY!!!

Mio, co se děje? – T.

Nic se neděje! Proč myslíš, že by se mělo něco dít?

Protože se tváříš, jako bys spolkla ponožku.

Fakt? To nevím. Nic se neděje. Vůbec nic.

Aha. Bála jsem se, jestli se třeba nestalo s Michaelem. Už jsi s ním mluvila? O tom, že nejsi ten večírkový typ?

Ehm. Ne.

Mio! Musíš být pevná, když jde o kluky. Jak je to v té písničce od Ms. Dynamit, „Zpražte ho“ – *I když ho miluješ a jsi z něj paf/ nesmíš si z toho udělat epitaf.*

JÁ VÍM!

Hele, holky, máme už spoustu příspěvků do prvního vydání. Na obědě mám schůzku se slečnou Martinezovou a budeme se rozhodovat, co uveřejníme a co ne. První číslo Růžového zadku Tlusťocha Louie bude fakt ODVAZ.

PROSÍM, PŘESTAŇ TOMU ČASOPISU ŘÍKAT TAKHLE!

Nepřestanu, protože se tak jmenuje. Jsi jediná, komu se to nelíbí. No, až na ředitelku Guptovou. Ale na ní přece nezáleží. Když už o tom mluvíme, princko, co tvoje babička sleduje tím konkursem na Cop!?

Jak víš, že za to může Grandmère?

A kdo by si asi tak mohl najmout velký sál v Plaze? Pche. Tak co? Oč jde?

To nevím. Prostě jen další nápad mé drahé babičky, jak mě pokořit a znemožnit.

Kdo tě zase takhle otrávil?

NIKDO!!! Prostě mám jenom vztek, že se mi pořád takhle motá do života!

Mia se bojí, aby Michael nezjistil, že není večírkový typ.

TINO!!!!!!!!!!!!

Promiň, Mio, ale mně to připadá legrační. Nemyslíš, že je to legrační, Lilly?

Jaký večírkový typ?

Vždyť víš. Jako Lana. Nebo Paris Hiltonová.

FUUUUJ! Kdo by chtěl být jako Paris Hiltonová, proboha?

Já ne, a o to vůbec nejde, jenom –

Paris Hiltonová patří k těm ženám, co jsou pro život až moc krásné. Co myslíš, Tino?

Rozhodně. TAKOVÁ holka tě nikdy nemůže ohrozit, Mio.

Ale já nemám pocit, že by mě ohrožovala! Jenom –

K posouzení:

ŽENY, KTERÉ JSOU PRO ŽIVOT AŽ PŘÍLIŠ KRÁSNÉ,
A KTERÉ BY MELY BÝT ODVEZENY
NĚKAM NA PUSTÝ OSTROV
ABY SI NORMÁLNÍ DÍVKY JAKO MY
PŘESTALY PŘIPADAT TAK NEPATŘIČNĚ,
Sestavila
Lilly Moscovitzová

1) *Paris Hiltonová. Je hezká, může sníst, co chce, a nikdy nepřibere, a nemusí kvůli tomu ani cvičit. Navíc je dědička mezinárodního hotelového impéria. Tak kde je na tomhle světě nějaká SPRAVEDLNOST? No dobře, chová se hezky ke zvířatům a k homosexuálům, a je dost chytrá, aby si našla snoubence, který patří do jedné z nejbohatších rodin světa. Ale použila někdy svůj mozek na něco jiného než na reality show? Co takhle lék na rakovinu, Paris? Nebo rozložení mořské vody na atomy aby kapičky vystoupaly do mraků a zvýšily tak jejich odraz slunečních paprsků, což by způsobilo ochlazení světové atmosféry jako protipól globálního oteplování? Ale no tak, Paris, my dobře víme, že bys to zmákla! S tvou inteligencí a finančními prostředky bys mohla doopravdy změnit světí*
2) *Angelina Jolieová. Pryč s ní! Je tak krásná, s těmi hloupými našpulenými rty a tou hustou hřívou a těmi vyzývavě rozhoupanými boky. Je mi jedno, jestli ukradla Brada Jennifer, nebo kolik afrických sirotků adoptovala, nebo jestli to někdy dělala nebo nedělala se svým bratrem! Pryč s ní! Je tak krásná!*
3) *Keira Knightleyová. Panebože, já ji NENÁVIDÍM! Je tak krásná, že si vůbec nezaslouží žít! Stačí, že v* Pirátech z Karibiku *chodila s Orlandem Bloomem, ale teď ještě navíc*

hraje Elizabeth Bennetovou v tom znovu natočeném filmu Pýcha a předsudek! *Tak to pardon, ale Keira není Lizzie Bennetová! Lizzie má být CHYTRÁ, ne krásná. Ten příběh je přece o tom, že Lizzie není úchvatná, jako je Keira! BOŽE! Pryč s ní!*

4) *Jessica Albová. V hlavní roli toho apokalyptického televizního seriálu Temný anděl byla jakž takž snesitelná. Přinejmenším nikdy neukázala bradavky, protože v Seattlu, kde se to odehrává, je moc deštivo na topy se špagetovými ramínky. Ale pak přišel film* Honey *o té hiphopové tanečnici, a pak* Sin City, *a* The Fantastic Hour, *a tam už nešlo o nic jiného než o ukazování bradavek. Nakonec se její jméno začalo objevovat i v Eminemových písničkách. Potřebujeme to snad? Potřebujeme, aby se přední básník naší doby mazal s nějakou Jessikou Albovou? Rozhodně ne. Pryč s ní.*
5) *Halle Berryová. Musím vůbec pokračovat? Jasně, v* Plesu upírů *se snažila vypadat odpudivě. Až moc, takže to stejně nezabralo. Halle Berryová nedokáže vypadat ošklivě, ani kdyby si tím měla zachránit život. Vypadá to, jako by existovala jen kvůli tomu, aby nás ostatní donutila připadat si obyčejně. Sbohem, Halle.*
6) *Natálie Portmanová. Chápu, že se musela najít nějaká opravdová krasavice, když měla hrát matku princezny Leiy. Ale stejně. Museli fakticky najít někoho, kdo způsobí, že i ty stupidní repliky v* Klony útočí *– v tom díle, jak Amidala a Anakin padají z toho kopce – znějí zajímavě? Natálie se sice snaží očistit hraním rolí v nezávislých filmech, kde nemusí nosit vinylové oblečky. Ale nezáleží na tom, jak často si obarvíte vlasy, slečno Portmanová. Stejně víme, že jste moc krásná, než abyste si zasloužila žít.*
7) *Shannyn Sossamonová. Měla jsem o ní svoje pochybnosti už ve chvíli, kdy jsem viděla* Příběh rytíře. *Copak je možné, aby ve středověku žilo něco tak úchvatného? Ale když jsem viděla* Pravidla vášně, *měla jsem jasno: Shannyn Sossamonová je moc krásná na to, aby mohla hrát holku, kterou kluci v jednom kuse podvádějí a opouštějí. To by jí NIKDO neudělal. Pryč s ní!*

8) *Thandie Newtonova. Dokázala bych jí odpustit, že hrála tu roli po Audrey Hepburnové v remaku* Šarády, *protože Audrey byla taky pro život až moc krásná, takže se dalo čekat, že pro tuhle roli vyberou nějakou stejně krásnou herečku. A taky bych jí odpustila tu roli ve sci-fi* Riddick: Kronika temna, *protože tam vlastně hrála mimozemšťana. Ale když se začala objevovat v seriálu* Pohotovost *jako láska doktora Cartera, poznala jsem, že je načase se jí zbavit! Co dělá Thandie Newtonova v televizi? Je moc krásná, než aby mohla vystupovat v televizi! A jak by nějaký doktor z Chicaga mohl odjet do Konga a vrátit se s THANDIÍ NEWTONOVOU? Chápete? Ženská, která vypadá jako Thandie, nikdy nejezdí do Konga! Ať mi jde z očí!*
9) *Nicole Kidmanová. Co je tohle zač? Může to být vůbec lidská bytost? Já myslím, že je to jedna z těch mimozemšťanek v lidském těle, jako v tom filmu* Cocoon. *Protože Nicole vyzařuje krásu a světlo jako mimozemšťani. Možná patří k těm mimozemšťanům, co na ně čekají scientologisti, že nás všechny přijdou zachránit (nebo aspoň všechny členy jejich sekty), než si zničíme planetu vyrabováním přírodních zdrojů. Možná, že se s ní Tom Cruise oženil právě kvůli tomu. E. T. Nicole Kidmanová, volat domů! Vyřiď své zatracené raketě, ať si tě rychle odveze!*
10) *Penelope Cruzová. Další mimozemšťanka! I když není tak oslnivá jako Nicole, je rozhodně taky moc hezká na to, aby směla normálně brouzdat po světě. Možná proto s ní Tom Cruise tak dlouho chodil. MYSLEL, že by mohla být taky mimozemšťankou jako Nicole, ale pak zjistil, že Penelope jenom vyhrála v genové loterii a je prostě normálně krásná. Ale co se stane, až Tom zjistí, že ani Katie Holmesová není mimozemšťanka? Taky ji opustí? KOLIK NADPŘIROZENĚ KRÁSNÝCH ŽEN JEŠTĚ TOM OPUSTÍ/ROZVEDE SE S NIMI? A proč už nepřiletí ta scientologická mateřská loď a neodveze si je VŠECHNY PRYČ?????????*

Čtvrtek, 4. března, francouzština

Postřeh. Ale moc mi to nepomohlo.

Détente – každá mezinárodní situace, která znamená zmírnění napětí mezi již dříve znepřátelenými národy, které se nechtějí nechat zatáhnout do otevřené války a omezují svoje vzájemné výpady.

Bože, kéž by Lana stála o *détente*!

Čtvrtek, 4. března,

schodiště ve třetím patře

Fajn. Jsem tady, ale Lana nikde. Říkala po obědě. Určitě to říkala. A teď je po obědě. TAK KDE SAKRA JE???????

Panebože. NESNÁŠÍM, když se musím takhle tajně odplížit. Bylo dost těžké se jich všech zbavit – totiž Lilly ne, ta má schůzku se slečnou Martinezovou, ale Tiny a Borise a Perin a všech. Musela jsem jim namluvit, že si potřebuju o samotě zavolat Michaelovi.

Což Tina pochopila jako oznámení, že se jdu Michaelovi svěřit s tou převratnou novinou, že nejsem večírkový typ. Pořád mě plácala a křičela: „Do toho, holka!“, a Shameeka se asi desetkrát zeptala, o čem to vlastně mluvíme.

Ale Tina má samozřejmě pravdu. Musím přestat Michaelovi lhát a povědět mu pravdu. Ale kdybych jenom přišla na to, jak to udělat, abych nemusela Michaelovi prozradit svoje nejtemnější tajemství: že vůbec nejsem večírkový typ.

Ale JAK???? Jak bych to mohla zaobalit? Asi byste řekli, že pro takovou rozenou lhářku jako já nebude nic lehčího, než si vymyslet nějakou výmluvu… jako třeba, že budu mít o víkendu nějaké nečekané královské povinnosti.

Škoda, že v poslední době neumřel nikdo z panovnických rodů. Takový státní pohřeb by byl DOKONALOU omluvou.

Ale protože nikdo v poslední době nenatáhl bačkory, co takhle… SVATBA?

Jo! Mohla bych říct, že se některý z mých bratranců Grimaldiů znova žení a já MUSÍM na svatbu. Michael by mi to uvěřil, protože nečte bulvár… ale zase by se mohl podívat na internet.

Možná bych mu měla poslat esemesku. Hned teď: „Promiň, ale musim na WE do Gen. Skoda! Povinnost vola! Tak snad priste.“

Až na to, že by rozhodně bylo rozumnější, kdybych už konečně přestala lhát. Chci říct, že si už brzo přestanu pamatovat všechny ty historky, co jsem si navymýšlela, a potom –

NĚKDO JDE!!!!

A je to LANA!!!!

Čtvrtek, 4. března, speciálka

Jo. Zní to úplně neskutečně.

Takže JDE o peníze. Teda o ty, co nemáme. To myslela Lana, když říkala, že o tom ví.

A za svoje mlčení čeká jen jedno: že ji vezmu na večírek, co pořádá Grandmère příští středu. Na ten, kde chce získat podporu pro genovijské pěstitele oliv.

Fakticky.

Byla jsem naprosto v šoku – čekala jsem, že mě Lana požádá o něco, co mi pořádně zkomplikuje život, mnohem víc než jen obyčejná pozvánka na večírek. A tak jsem se zmohla jen na: „A proč tam chceš jít? Chceš se taky seznámit s Bobem Dylanem?“

Lana se na mě podívala, jako bych byla úplně pitomá (a co je jinak nového?) a odpověděla: „Ehm, ne. Ale má tam přijít Colin Farrell. Má zájem o Irsko. To vědí *všichni*.“

Všichni, očividně až na mě.

Ale stejně. Předstírala jsem, jako bych to věděla taky. Udělala jsem: „Jo, aha, no jasně. Tak dobře.“

A pak jsem jí slíbila pozvánku.

„DVĚ pozvánky,“ zasyčela Lana asi tak, jako Glum syčel „můj milášek“ v *Pánovi prstenů*. „Trisha chce jít taky.“ Trisha Hayesová je Lanina hlavní nohsledka, jako Igor dr. Frankensteina. „Ale jestli si myslí, že může dostat Colina, tak to se sakra plete.“

Tenhle náhlý závan nesesterských citů jsem přešla mlčením. Místo toho jsem prohodila: „Uhm, tak dobře, dvě pozvánky.“

Ale potom, protože jsem prostě nedokázala držet pusu, jsem dodala: „No, teda, jestli ti to nevadí, můžu se zeptat – kde ses to dozvěděla? Myslím o těch penězích?“

Zase udělala grimasu. „Podívala jsem se na internet, kolik stály ty recyklační odpadkové koše – Plast a blech. A sečetla jsem si to. Proto vím, že jste na mizině.“

Bože. Lana je mnohem nápaditější, než jsem si vždycky myslela. A taky je mnohem lepší v matice než já.

Možná měla být radši předsedkyní ona.

Nejspíš jsem to v tuhle chvíli měla nechat plavat. Měla jsem říct „No, tak zatím ahoj.“

Jenže to jsem pochopitelně nedokázala. Protože to by bylo moc snadné. A tak jsem se místo toho zeptala: „Ehm, Lano, můžeš mi prozradit jednu věc?“

Lana vyštěkla: „Co?“ a oči se jí zúžily.

Nevěřila jsem, že mi to fakt může vypadnout z pusy, ale už to bylo venku: „Jak ty to… na večírcích…?“

Laniny rty, dokonale natřené leskem, se užasle rozpojily. „Jak já CO?“

„No, víš,“ soukala jsem ze sebe. „Večírky. Chci říct, ty chodíš na spoustu večírků. Tak by mě jenom zajímalo… no, co tam DĚLÁŠ?“

Lana jen zatřásla hlavou, až se její rovné, husté blond vlasy (ta se nemusela bát, že si je do rána přeleží do tvaru helmy) leskle zamihotaly.

„Ježíši,“ odfrkla si, „ty jsi ale vadná.“

A protože tohle byla naprosto nezpochybnitelná pravda, neřekla jsem nic.

Zřejmě jsem udělala dobře, protože Lana pokračovala: „Prostě se předvádíš – musíš samozřejmě vypadat fantasticky. Pak si vezmeš pivo. Když je tam dobrá hudba, tak tancuješ. Když je tam nějaký pěkný kluk, tak ho zkusíš sbalit. A to je všechno.“

Přebrala jsem si to. „Já ale pivo nerada.“

Lana mě ignorovala. „A musíš si vzít něco sexy.“ Přejela pohledem od mých kanad až po vršek hlavy a dodala: „I když to pro tebe bude asi problém.“

A s tím se vypařila.

Jenže to nemůže být takhle jednoduché. Myslím na těch večírcích. Jenom tam přijít, napít se, tancovat a, ehm, balit? Tohle mi vůbec nepomohlo. Co když hudba hraje rychle – máte tancovat do rytmu? Když tancuju na něco svižnějšího, vypadám, jako bych dostala záchvat.

A co děláte s tím pivem, když jdete tancovat? Postavíte ho na servírovací stolek nebo tak něco? Nebo ho při tanci držíte pořád v ruce? A když tancujete rychle, nevyšplíchne vám?

A nemusíte se náhodou všem v místnosti představit? Grandmère trvá na tom, že na jejích večírcích musím pozdravit zvlášť každého hosta, potřást mu rukou a optat se na zdraví. Ale o tom Lana nic neříkala.

A to jsem zapomněla na to nejdůležitější: co děláte na večírku se svým bodyguardem?

Bože. Tyhle párty jsou mnohem složitější záležitost, než jsem si myslela.

Čtvrtek, 4. března, geometrie

Napadlo mě něco strašného. Chci říct ještě strašnějšího, než jsou ty věci, co mě obvykle napadají, jako že Rocky trpí nějakou záhadnou dětskou nemocí, nebo že se mi znaménko na pravém boku zvětšuje, takže z něj za chvíli bude obrovský nádor, jako měla ta chudinka, co ji ukazovali na Discovery na *Health Channel*.

Napadlo mě, že Lana se umí seberealizovat.

Vážně. To vydírání na schodišti do třetího poschodí – to bylo skoro dokonalé. Prostě KLASIKA.

Jasně, udělala to naprosto bez skrupulí. Manipulovala se mnou. Ale dostala přesně to, co chtěla.

Jenže to přece nemůže být seberealizace! Chci říct, to není vůbec fér, jestli to ta holka umí.

Jenže člověk nemůže popřít, že Lana rozhodně dostává od života všechno, co se jí zamane. Zatímco já v jednom kuse váhám a všem lžu a stejně nedostanu nic.

Tak nevím. Totiž, vím, že Lana je nefalšované, čiré, pubertální ZLO.

Ale člověka to nutí k zamyšlení.

Protilehlé vnější úhly – dvojice úhlů na vnějších stranách dvou přímek, které se protínají, ale na opačných stranách průsečíku.

Čtvrtek, 4. března, zeměpis

Kenny se mě právě zeptal, jestli bych mohla přepsat naši laboratorní práci o viskozitě. Když včera vyplňoval tabulku, vylil na ni sojovou omáčku.

Myslím, že je to nízká cena za to, že nemám ani páru, co je to viskozita.

DOMÁCÍ ÚKOLY

Tělocvik: VYPRAT CVIČEBNÍ ŠORTKY!!!
Ekonomika: Otázky na konci 8. kapitoly
Angličtina: Str. 133 – 154, Ó průkopníci
Francouzština: Přepsat *histoire*
Speciálka: Ustřihnout si tu černou sametovou sukni ke kolenům tak, aby z ní byla mini. NAJÍT BARET!!!!
Geometrie: Kapitola 17, problémy na str. 224 – 230
Zeměpis: Kdo by se o to staral? Kenny to zařídí.

Čtvrtek, 4. března,

Velký sál, hotel Plaza

Na konkurs *Copu!* přišla spousta lidí. Myslím doslova SPOUSTA.

Což je zvláštní, když si vezmete, že tam nemohl být nikdo z dramatického kroužku, protože ti mají plno práce se zkoušením *Vlasů*.

Z čehož vyplývá, že všichni ti zájemci, co se tady shromáždili, jsou divadelní novicové (jak je nazvala Lilly), jako Lilly a Tina a Boris a Ling Su a Perin (ale Shameeka ne, protože jí táta dovolil jen jednu mimoškolní aktivitu za pololetí).

Ale byl tam i Kenny a s ním pár těch jeho bledničkových kamarádů. I Amber Cheesemanová, která měla vyhrnuté rukávy školní uniformy, aby byly vidět její vypracované svaly na předloktích.

A dokonce přišel i Kluk, co nenávidí kukuřici v chili.

Páni. Neměla jsem ani tušení, že na SŠAE je tolik milovníků bohyně Thálie.

I když, pokud se nad tím zamyslíte, hraní je jedna z mála možností, jak si můžete vydělat fakt fůru peněz, aniž byste museli být obzvlášť inteligentní nebo talentovaní – jak dokazují četné hvězdy.

Takže je jasné, proč herectví může připadat jako žádoucí kariéra tolika lidem.

Grandmère se to rozhodla pojmout jako opravdovský konkurs. Její komorná rozdávala přihlášky všem, kdo procházeli dveřmi. Museli jsme je vyplnit, pak zapózovat pro polaroidové fotografie, které pořizoval šofér Grandmère, potom předat přihlášku a fotku drobnému, neuvěřitelně starému pánovi v obrovských brýlích, který seděl za dlouhým stolem uprostřed místnosti – připomínalo to *Flashdance*, tu novou videoverzi s Jennifer Lopezovou. Grandmère seděla vedle toho dědouška s pudlem Rommelem, co se jí navzdory svému fialovému semišovému kabátku třásl na klíně.

Šla jsem k ní a natáhla ruku s taškou s nápisem *Nejlepší nudle ve městě*, ve které jsem měla dárek pro ni – ten, co jsem sebou táhla do školy.

„Tohle jsem nevyplnila," oznámila jsem jí a hodila dotazník na stůl. „A tohle je pro tebe. Všechno nejlepší k narozeninám."

Grandmère si ode mě vzala tašku – byla v ní speciální hedvábná vycpaná ramínka, která jsem pro ni zvlášť objednala u Chanela (napadlo to tátu a on to taky zaplatil, ale to je fuk) a řekla: „Děkuji, Amélie, drahoušku. Posaď se, prosím."

Věděla jsem, že „drahoušku" mi říká jen kvůli tomu dědouškovi vedle, ne kvůli tomu, že bych ji dojala.

„Nemůžu tomu uvěřit," prohlásila jsem. „Opravdu chceš trávit narozeniny právě takhle?"

Grandmère nad tím mávla rukou. „Až budeš v mých letech, Amélie, poznáš, že věk nic neznamená."

Pche! Je jí přece přes šedesát, ne přes devadesát. Měla jsem jí místo vycpaných ramínek koupit ty šortky, co jsem viděla ve městě a co měly nápis *Královna jeviště*.

Lilly mě odtáhla k sobě, takže jsem se usadila s ní a Tinou a ostatními, a Lilly se na mě okamžitě vrhla. „Tak o co jde, princko? Píšu reportáž do *Atomu*, tak mi to vyklop."

Lilly je autorkou těch nejlepších příspěvků do školních novin. Na mě už zbyly jen „zvláštní události" jako občasné recenze koncertu školního orchestru nebo informace o přírůstcích ve školní knihovně. Jsem tak zahrabaná do těch předsednických povinností, že mi na normální novinářskou práci nezbývá vůbec čas.

„Nic nevím," přiznala jsem. „Doufám, že to zjistím, až to taky zjistíte."

„Mimo záznam," prohodila Lilly, „nevíš, prosím tě, kdo je ten brýlatý děda?"

Ale než jsem jí stačila něco odpovědět, Grandmère vstala – shodila přitom chudáka Rommela z klína na podlahu sálu, kde mu na naleštěných parketách podkluzovaly tlapky – a pronesla klamně vlídným tónem: „Vítám vás. Pro ty z vás, kdo mě neznají – jsem Clarissa, ovdovělá kněžna Genovie. Jsem velice ráda, že jste se tu dnes shromáždili v tak hojném počtu, abyste se zúčastnili

historického okamžiku v dějinách Střední školy Alberta Einsteina, jakož i v dějinách celého divadla. Ale než se o tom rozhovořím podrobněji, dovolte mi, abych vám bez dalšího otálení představila nejslavnějšího a nejúspěšnějšího divadelního režiséra všech dob, seňora Eduarda Fuentese.“

Seňor Eduardo! Proboha, to snad ne!

Ale přece – je to tak! Tohle je ten slavný režisér, co někdy před milionem let požádal Grandmère, aby s ním odjela do New Yorku a účinkovala v jeho představení na Broadwayi!

Tenkrát mu mohlo být kolem třiceti. Takže dneska mu bude kolem stovky. Byl tak starý, že vypadal jako kříženec mezi Larrym Kingem a rozinkou.

Seňor Eduardo se začal hrabat ze židle, ale byl tak roztřesený a křehký, že se jen chabě vztyčil, než ho Grandmère trochu netrpělivě zatlačila zpátky do židle a pokračovala v proslovu. Skoro jsem slyšela, jak jeho křehké kosti zapraskaly pod jejím ocelovým stiskem.

„Seňor Eduardo režíroval bezpočet her a muzikálů na bezpočtu nejlepších světových scén včetně Broadwaye a londýnského West Endu,“ informovala nás. „Měli byste se cítit kromobyčej poctěni tím, že budete pracovat s tak váženým a zkušeným profesionálem.“

„Dekuji vás,“ ozval se seňor Eduardo, zamával ručičkama a zamžoural do jasných světel na stropě sálu. „Dekuji vás velice, velice mnoho. Dává mi velikou radost, že mohu vidět mnoho mladých tváží kolem sebe zážícími vzrušené a –“

Ale Grandmère nenechala nikoho, dokonce ani stoletého světoznámého režiséra, aby ji připravil o její show.

„Dámy a pánové,“ usekla ho, „účastníte se konkursu na původní dílo, které ještě nebylo nikdy předvedeno na jevišti. Budete-li účinkovat v této hře, stanete se doslova součástí divadelní historie. Jsem velice ráda, že vás tu mohu přivítat právě dnes a prozradit vám, že tento divadelní kus jsem –“ sklonila hlavu a skromně zamžikala řasami, „– napsala já.“

„Páni, to je něco!“ vyhrkla Lilly a rychle zapisovala do svého novinářského notesu. „Slyšela jsi ji, princko?“

Ale jistě. Moc dobře. Takže Grandmère napsala HRU? Hru, o které si myslí, že nám vydělá peníze na maturitní slavnost SŠAE?

Jsem mrtvá.

„Toto dílko," pokračovala Grandmère a zvedla svazek papírů – nejspíš scénář –, „je zcela originální a, nebojím se použít ten výraz, geniální. *Cop!* je v podstatě klasický milostný příběh, v němž dvojice musí překonávat nejrůznější překážky. *Cop!* je však o to dojemnější, že jeho text je založen na skutečných historických událostech. Všechno, o čem tu píšu, SE OPRAVDU PŘIHODILO. Ano! *Cop!* je příběhem výjimečné mladé ženy, která prožila dětství jako prostá občanka, avšak náhle zjistila, že jí osud svěřil panovnickou roli. Byla v útlém věku požádána, aby se ujala vlády v malém evropském knížectví, o němž jste snad již slyšeli – v Genovii. A jak se tato statečná mladá žena jmenovala? Nebyl to nikdo jiný než –"

Ne. Panebože, ne. Kriste na nebesích, ne. Grandmère napsala hru o mně. O MÉM životě. UMŘU. PROSTĚ UMŘU.

„– Rosagunde."

Počkat. Cože? ROSAGUNDE?

„Ano," pokračovala Grandmère. „Rosagunde, prapraprapraprababička současné genovijské kněžny – a také princezny –, která se zachovala statečně tváří v tvář nepřátelskému vpádu, a tak nakonec získala právo dosednout na trůn země, z níž se vyvinula dnešní Genovie."

Ach. Můj. Bože.

Grandmère napsala hru založenou na životě mé prababičky Rosagunde.

A CHCE, ABY JI NAŠE ŠKOLA PŘEDVEDLA NA JEVIŠTI.

PŘED PUBLIKEM.

„*Cop!* je zároveň dojemný milostný příběh. Ale osud statečné Rosagunde byl mnohem víc než jen romancí. Popravdě řečeno –" Grandmère se odmlčela, jednak kvůli dramatickému efektu, jednak proto, aby se napila ze sklenice, kterou měla před sebou na stole. Vody? Nebo čisté vodky? To se stejně nedozvíme. Rozhodně ne, pokud tady sebou před námi nešlehne. „– sepsala jsem tento příběh v podobě MUZIKÁLU."

Ach. Můj Bože.

Grandmère napsala MUZIKÁL podle osudů naší předkyně, Rosagunde.

Je pravda, že já muzikály miluju. Třeba *Kráska a zvíře* je moje nejoblíbenější představení, jaké teď dávají na Broadwayi – a je to muzikál.

Ale to je muzikál o zakletém princi a vnímavé krásce, která ho postupně začíná milovat.

NENÍ to o feudálním válečném štváči a holce, která ho zamordovala.

Což jsem si očividně neuvědomila jen já sama, protože Lillyina ruka vyletěla do vzduchu a Lilly vyhrkla: „Promiňte…?“

Grandmère se zatvářila užasle. Není zvyklá, aby ji někdo přerušoval uprostřed projevu.

„Otázky si prosím nechte až nakonec,“ řekla zmateně.

„Vaše královská Výsosti,“ Lilly její žádost ignorovala, „vy tvrdíte, že *Cop!* je ve skutečnosti příběhem vaší a Miiny praprapra a tak dál babičky, která byla v roce 568 po Kristu donucena provdat se za visigótského válečníka Alboina, který obsadil Itálii a prohlásil se jejím vládcem?“

Grandmère se naježila stejně, jako to dělá Tlusťoch Louie, když mi dojdou kuřecí nebo tuňákové granule, a musím mu dát nějaké jiné jídlo, třeba krůtí droby.

„To je přesně to, o čem mluvím,“ potvrdila škrobeně. „A teď bych s dovolením ráda pokračovala.“

„Ovšem,“ souhlasila Lilly. „Ale MUZIKÁL? O ženě, která byla donucena provdat se za muže, který nebyl jenom vrahem jejího otce, ale o svatební noci ji přinutil pít víno z otcovy lebky, takže ona ho poté zavraždila ve spánku? Chci říct, není to trochu TĚŽKÉ téma na muzikál?“

„A co ten muzikál, který se odehrává na vojenské základně za druhé světové války – to není TĚŽKÉ téma? Myslím, že se jmenuje *South Pacific*,“ prohlásila Grandmère a nadzdvihla obočí. „Nebo ten muzikál o válce pouličních gangů v New Yorku v padesátých letech, *West Side Story*, tuším.“

Všichni v místnosti si začali mumlat – až na seňora Eduarda, který zřejmě podřimoval. Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlela, ale

Grandmère měla vlastně pravdu. Spousta muzikálů se zabývá závažnými tématy, když se nad nimi zamyslíte. Třeba *Kráska a zvíře* se dá chápat jako podobenství o zvrhlé obludě, která se zmocňuje mladých venkovských dívek.

Takže babičce se podařilo zničit zrovna ten příběh, který jsem až dodneška milovala nejvíc na světě.

„A co třeba," pokračovala Grandmère, aby utišila šepot v sále, „co muzikál o ukřižování galilejského tesaře, totiž *Jesus Christ Superstar*?"

Všem v sále poklesla brada, a Grandmère to poznala. Získala *coup de grâce*. Donutila je, aby jí zobali z ruky.

Až na Lilly.

„Promiňte," ozvala se znova, „ale kdy přesně má mít tenhle muzikál premiéru?"

Teprve tohle donutilo Grandmère, aby se zatvářila trochu nejistě. Ale opravdu jen trochu.

„Ode dneška za týden," pronesla s podle mého názoru předstíranou sebejistotou.

„Ale, kněžno-vdovo," vykřikla Lilly, aby přehlušila vzrušený šepot v sále – bavili se už úplně všichni, až na podřimujícího seňora Eduarda, „nemůžeme přece stihnout nazkoušet celý muzikál za jeden týden! Chci říct, že jsme studenti, musíme dělat úkoly, a například já jsem šéfredaktorkou školního literárního časopisu, jehož první číslo prvního ročníku má vyjít příští týden. Nemůžu stihnout tohle všechno a JEŠTĚ se naučit text celé hry."

„Muzikálu," opravila ji šeptem Tina. „Muzikálu," opakovala Lilly. „Totiž, kdybych prošla konkurzem. To prostě NEJDE!"

„Slovo NEJDE neznám," ujistila nás Grandmère. „Umíte si představit, jak by to dopadlo, kdyby John F. Kennedy prohlásil, že to *nejde*, aby člověk chodil po Měsíci? Nebo kdyby Gorbačov usoudil, že nejde zbourat berlínskou zeď? Anebo, když můj nebožtík manžel pozval na poslední chvilku na státní večeři španělského krále a deset jeho dalších partnerů z golfu, kdybych řekla: „To *nejde*!" Došlo by k mezinárodnímu incidentu! Slovo *nejde* v mém slovníku nenajdete. Přiměla jsem majordoma, aby prostřel o jedenáct míst víc, kuchaře, aby naředil polévku vodou, a pekaře, aby rychle připravil jedenáct

kousků soufflé navíc. A ta večeře byla tak příjemná, že se u nás španělský král a jeho přátelé zdrželi ještě další tři dny a prohráli v bakaratu stovky tisíc dolarů, které všechny putovaly na pomoc hladovějícím genovijským sirotkům.“

Netušila sem, o čem to Grandmère mluví. V Genovii žádní hladovějící sirotci nejsou. A za dědečkovy vlády tam určitě taky nebyli. Ale to je fuk.

„A zmínila jsem se už o tom,“ pokračovala Grandmère a oči jí poletovaly po sále ve snaze najít nějaké chápavé obličeje, „že každý, kdo přijme roli v této hře, dostane k dobru sto bodů, co se budou počítat k jeho průměru v angličtině? Už jsem to domluvila s vaší ředitelkou.“

Pochybovačné mumlání se najednou proměnilo ve vzrušené. Amber Cheesemanová, která už vstávala – když si zřejmě uvědomila, že by se za tak krátkou rozhodně nestihla naučit roli –, se zase váhavě posadila.

„Výtečně.“ Grandmère se rozzářila. „A nyní můžeme přistoupit ke konkurzu.“

„Muzikál o ženské, co uškrtila otcova vraha vlastním copem,“ mumlala si Lilly pro sebe a škrábala přitom do bloku. „Teď už mě nic nepřekvapí.“

Ale nebyla sama, kdo byl vyvedený z míry. Seňor Eduardo taky vypadal pěkně vyjeveně.

Ne, počkat. Jen si nasazoval kyslíkovou hadičku.

„Ústřední role náleží pochopitelně Rosagunde a tomu odpornému bídákovi, jehož zaškrtí svými vlasy – Alboinovi,“ pokračovala Grandmère. „Ale jsou zde i role Rosagundina otce, její komorné, italského krále, Alboinovy žárlivé milenky a samozřejmě Rosagundina statečného milého, kováře Gustava.“

Tak moment. Rosagunde měla milého? Jak to, že v těch knížkách o historii Genovie, které jsem přečetla, o něm není ani zmínka?

A kde byl, když jeho holka musela sama zabít jednu z nejbrutálnější sociopatologických zrůd, jaká kdy žila?

„Tak již neotálejme," zahlaholila Grandmère, „a pusťme se do zkoušení!" Natáhla se po dvou prvních dotaznících a polaroidových fotkách. Na seňora Eduarda, který podřimoval, se ani nepodívala.

„Mohu poprosit na jeviště Amber Cheesemanovou a Kennyho Showaltera?"

Až na to, že tady žádné jeviště nebylo, takže Kenny a Amber se chvíli zmateně rozhlíželi, protože nevěděli, kam vlastně mají jít. Grandmère jim pokynula na konec dlouhého stolu, kde podřimoval seňor Eduardo. Rommel se začal olizovat mezi nohama.

„Gustav," prohlásila Grandmère a podala papír Kennymu. Pak: „Rosagunde." A podala ho Amber. „A teď – jedem!"

Lilly se začala otřásat potlačovaným smíchem. Viděla jsem na ní, jak se strašně snaží nesmát nahlas. Ale nechápu, co jí na tom připadalo k smíchu.

Ovšem když Kenny spustil: „Neboj se, Rosagunde! I když mu dnes v noci musíš odevzdat své tělo, vím, že tvoje srdce zůstane u mne!" pochopila jsem proč.

A NAPROSTO dokonale jsem to pochopila ve chvíli, kdy Grandmère Kennyho vyzvala, aby zazpíval nějakou píseň podle vlastního výběru – měl ho doprovázet na klavír chlápek, co seděl v rohu sálu – a Kenny si vybral „Baby Got Back" od Sir Mix-a-lot. Když zpíval: „Tak zavrť, zavrť, zavrť tím svým zadečkem," už mi tekly po tvářích slzy (ale smála jsem se úplně potichu, aby si toho nikdo nevšiml).

A bylo to ještě horší, když se Grandmère ozvala: „Ehm, tedy, děkuji vám, mladý muži," a vyzvala Amber, aby zazpívala. Protože Amber si vybrala baladu „My Hearts Will Go On" z Titaniku od Celine Dionové, a Lilly u toho dělala posunky, jako by dirigovala fontánu před hotelem Bellagio v Las Vegas. Tam mají „zpívající fontánu", ze které stříkají barevné proudy vody v rytmu téhle písně, aby se turisti pobavili, než zamíří do centra do Stripu.

Smála jsem se tak neovladatelně (i když tiše), že jsem ani nezaslechla jméno, které Grandmère volala jako dalšího adepta na roli Rosagunde.

Aspoň dokud do mě Lilly nešťouchla těmi „tančícími" prsty. „AmélieThermopolis Renaldo, prosím!" vyzvala Grandmère, „Co to

na mně zkoušíš, Grandmère?“ zavolala jsem ze židle. „Moc dobře víš, že jsem neodevzdala přihlášku!“

Grandmère po mně loupla jedovatým pohledem, pod kterým by slabší povahy přestaly dýchat.

„Proč jsi tedy tu,“ zeptala se kysele, „když se nemíníš účastnit konkursu?“

Ehm. Protože v posledním roce a půl vždycky jezdím po škole za tebou do hotelu Plaza, nevzpomínáš si?

Ale místo toho jsem jenom řekla: „Abych podpořila své přátele.“

Na což Grandmère chladně odpověděla: „Nepřepínej mou trpělivost, Amélie. Nemám času nazbyt. Pojď na jeviště. Hned teď.“

Pronesla to svým panovnickým hlasem, který nesnese odpor. Dobře jsem ten tón poznala – vytahovala ho pokaždé, když mě chtěla ztrapnit nějakou příšernou historkou z mého dětství: třeba jak jsem na kolečkových bruslích rozbila vlastním hrudníkem boční zrcátko u auta na příjezdové cestě k jejímu zámku Miragnac, a pak mi připadalo, že jsem celá oteklá, tak jsem to ukázala tátovi, a ten řekl jen: „No, víš, Mio, já si nemyslím, že jsi opuchlá. Myslím, že ti rostou prsa,“ a babička pak až do konce léta vykládala tuhle zábavnou historku o své vnučce všem známým.

A musím bohužel přiznat, že ty opuchliny od té doby moc nepovyrostly. Takže to zase nebyla AŽ tak nepochopitelná mýlka.

Ale viděla jsem na Grandmère, že pokud nebude po jejím, klidně tady tuhle trapnou historku vytáhne před každým, kdo ji bude chtít vyslechnout.

„Fajn,“ procedila jsem mezi zuby a vyšla před stůl, zatímco Grandmère vyvolala jméno dalšího kluka, kterého chtěla slyšet.

Kluka, který se náhodou jmenoval John Paul Reynolds-Abernathy Čtvrtý.

A který byl, jak se ukázalo, když se postavil…

…Klukem, co nenávidí kukuřici v chili.

Čtvrtek, 4. března,

V limuzíně cestou domů

Samozřejmě to popřela. Myslím Grandmère. Jako že připravila tu hru – pardon, MUZIKÁL – jen proto, aby v ní nechala účinkovat v hlavní roli syna Johna Paula Reynoldse-Abernathyho Třetího.

Ale proč by to jinak dělala? Mám VÁŽNĚ věřit tomu, že mi chtěla pomoct vyřešit můj malý finanční problém, jak říká – tím, že nějak přiměje lidi, aby si koupili lístky na tuhle noční můru, a já budu moct zaplnit prázdnou studentskou pokladnu.

Jo. Prý mám.

Vrhla jsem se na ni hned po konkursu.

„Co tě na tom tolik rozčiluje, Amélie?“ chtěla vědět, když všichni odešli a v sále jsme zůstali jen Lars, ona a já, a taky zbytek její suity – a samozřejmě Rommel a seňor Eduardo. Ale ti oba spali. Bylo těžké odhadnout, kdo z nich chrápe hlasitěji.

„To, že chceš dát –“ málem jsem řekla Klukovi, co nenávidí kukuřici v chili, ale na poslední chvíli jsem se zarazila, „Johnu Paulovi Reynolds-Abernathymu Čtvrtému hlavní roli v té své hře, aby jeho táta pochopil, že ti dluží laskavost, a nejspíš ustoupil od toho plánu koupit tu napodobeninu Genovie! Já VÍM, oč ti jde, Grandmère! Chodím tohle pololetí na ekonomiku a vím všechno o účelu a prostředcích! Tak to aspoň přiznej!“

„*Cop!* není hra, ale muzikál.“ To bylo všechno, co na to Grandmère řekla.

Ale nic víc ani dodávat nemusela. Její mlčení bylo dostatečně výmluvným přiznáním viny! John Paul Reynolds-Abernathy Čtvrtý byl zneužit!

Ale zaručeně o tom neměl ani tušení. A pokud měl, tak mu to zřejmě nevadilo. Tady, daleko od útočících kukuřičných škrobů v jídelně SŠAE, vypadal Kluk, co nenávidí kukuřici v chili, nečekaně optimisticky. „Džejpí“ – jak požádal, aby ho Grandmère oslovovala – je až hrozivě vysoký (trochu jako Adam z toho nízkorozpočtového školního filmu o šikaně, co se jmenoval *My Bodyguard*). Měří určitě ke dvěma metrům. Jeho jemné vlasy

vypadaly taky míň rozcuchaně a víc načechraně než pod nemilosrdným umělým osvětlením ve školní jídelně.

A zblízka se ukázalo, že Džejpí má taky překvapivě jasně modré oči.

Viděla jsem je zblízka – ty jeho oči –, protože Grandmère mě donutila nazkoušet s ním scénu, kdy Rosagunde zaškrtí Alboina a chce uprchnout, a Gustav se vyšplhá do její ložnice, aby zachránil dámu svého srdce před násilím jejího vnuceného novomanžela, aniž tuší, že:

a) ona už toho chlapa opila tak, že by jí stejně nemohl nic udělat, a

b) poté, co se složil po hektolitrech genovijské grappy, ho i zaškrtila.

Ale myslel to dobře.

Nechápala jsem, proč mě Grandmère nutí do zkoušení téhle pasáže, když bylo naprosto jasné, že chce roli Gustava svěřit Džejpímu, aby si naklonila jeho otce. Ale abych byla upřímná, Džejpí byl fakt dobrý jak při hraní, tak i ve zpěvu (vybral si takovou rozpustilou písničku „The Safety Dance“ od MenWithout Hats). A Lilly dá rozhodně roli Rosagunde. Totiž, Lilly je jasně nejlepší ze všech holek (její zpěv „Bad Boyfriend“ od Garbage málem zbořil sál) a taky má nejvíc zkušeností s přednesem a intonací, díky svým zkušenostem z vystupování v té své televizní show, a vůbec.

A zabíjení Alboina jí šlo taky pěkně od ruky – což není divu. Jestli je na SŠAE nějaká osoba, do které bych řekla, že dokáže někoho uškrtit copem, tak je to Lilly. Teda kromě Amber Cheesemanové.

Ale celou dobu, co jsem byla na jevišti, Grandmère nepřestávala vykřikovat: „Artikuluj, Amélie!“ a „Neotáčej se zády k publiku! Tvůj obličej je snad výmluvnější než tvoje pozadí!“ (Což vyvolalo přidušený smích z toho konce stolu, kde seděli mí kamarádi).

A vůbec na ni neudělal dojem můj přednes písně „Barbie Girl“ od Aquy (zvlášť refrén: „Tak pojď, Barbie/ jdem na párty,“ což, když

se nad tím zamyslíte, je vcelku ironické vyzpěvovat, když to ve skutečnosti odmítám udělat. Jako jít na párty).

Vážně, k čemu to všechno bylo? Chci říct, že mě stejně nechtěla obsadit, tak proč na mě pořád hulákala? Koneckonců, co já vím o divadle? Až na malou roli myšky ve čtvrté třídě, když jsme nacvičili bajku Lev a myš, nemám vůbec žádné zkušenosti s dramatickým uměním.

Když mě Grandmère konečně nechala, abych se posadila, byla to nekonečná úleva.

Když jsme se s Džejpím vraceli na místa, prohodil: „To bylo bezva, co?“

A JÁ MU ANI NEODPOVĚDĚLA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

PROTOŽE JSEM BYLA NAPROSTO OHROMENÁ!!!!!!!!!

Protože pro mě je Džejpí Klukem, co nenávidí kukuřici v chili. Není to John Paul Reynolds-Abernathy Čtvrtý. Kluk, co nenávidí kukuřici v chili, prostě nemůže mít jméno. Je to prostě… Kluk, co nenávidí kukuřici v chili. Kluk, o kterém jsem napsala povídku. Tu, co odmítli v magazínu *Sixteen*. Povídku, kterou jsem jednou hodlala rozpracovat na román.

Povídku, ve které Kluk, co nenávidí kukuřici v chili skončí tak, že skočí pod vlak.

A jak bych mohla mluvit s klukem, kterého jsem strčila pod vlak – i když jenom na papíře?

Nejhorší bylo, že Tina, když skončila se svým číslem („With You“ od Jessiky Simpsonové) mlela v jednom kuse: „Páni, věřila bys tomu? Kluk, co nenávidí kukuřici v chili, je fakt řízek! Teda, chci říct, když se zrovna nestará o tu kukuřici.“

„Jo,“ souhlasila Lilly, „když se na něj člověk podívá, máš pravdu.“

Čekala jsem, že Lilly doplní něco jako „Škoda, že je to takový pošuk,“ nebo „To s tou kukuřicí je hnus,“ ale nedoplnila. ANI SLOVO.

!!

Moje kamarádky si myslí, že Kluk, co nenávidí kukuřici v chili, je řízek!!!!!! Kluk, kterého jsem sama v povídce ZABILA!

A za to všechno může Grandmère. Kdyby si nevzala do hlavy, že koupí nějaký pitomý umělý ostrov, nikdy by ji ani nenapadlo psát muzikál – a už vůbec ne ho zkoušet – pro mou školu, a já bych se nikdy nesetkala s Klukem, co nenávidí kukuřici v chili, nemluvě už o tom, abych se dozvěděla jeho přezdívku (Džejpí) a zjistila, že na rozdíl od postavy v mé povídce to vůbec není existenciální zoufalec, ale docela pohledný kluk, který umí krásně zpívat a o kterém si moje kámošky myslí, že je řízek (a mají pravdu, fakt je).

Bože. Nenávidím ji.

Fajn, já vím. Tohle se nemá.

Ale rozhodně ji nemám ráda, když už to mám říct takhle. Kdybych měla sestavit žebříček lidí, které mám ráda, Grandmère by se nedostala ani do první desítky.

LIDÉ, KTERÉ MÁM RÁDA, SEŘAZENÍ PODLE TOHO, JAK MOC JE MÁM RÁDA

1. Tlusťoch Louie
2. Rocky
3. Michael
4. Mamka
5. Táta
6. Lars
7. Lilly
8. Tina
9. Shameeka/ Ling Su/ Perin
10. Pan G.
11. Pavlov, Michaelův pes
12. Doktor a doktorka Moscovitzovi
13. Bráškové a sestřičky Tiny Hakim Baby
14. Paní Hollandová, moje bývalá třídní
15. Buffy, přemožitelka upírů
16. Ronnie, naše sousedka
17. Boris Pelkowski
18. Ředitelka Guptová
19. Rommel, pudl Grandmère

20. Kevin Bacon
21 000. Slečna Martinezová
22 000. Vrátný v hotelu Plaza, který mě jednou nechtěl pustit dovnitř, protože jsem podle něj nebyla dost slušně oblečená.
23 000. Trisha Hayesová
24 000 000. Lana Weinbergerová
25 000 000 000. Grandmère

A vůbec se za to nestydím. Může si za to SAMA.

Čtvrtek, 4. března, můj pokoj

Schválně hádejte, co dneska uvařil k večeři pan G?
Jo. Chili.
A nebyla v něm kukuřice. Ale stejně.
Možná bych pod ten vlak měla skočit sama.

Čtvrtek, 4. března, můj pokoj

Věděla jsem, že jak zapnu počítač, zaplaví mě maily. A taky jsem se nepletla.

Od Lilly:
Feminist: Uvědomuje si tvoje babička, že téma jejího muzikálu je prakticky mládeži nepřístupné? Je tam přece pokus o znásilnění, nadměrná konzumace alkoholu, vraždy, násilí – není tam jen jediná věc z těch, kvůli kterým se podobné věci nesmějí vysílat před desátou hodinou, vulgární jazyk – a to jenom proto, že se muzikál odehrává v roce 568. A víš, jak dotčená bude Amber Cheesemanová? Určitě si dělá zálusk na hlavní roli. Jenže jestli nedostanu Rosagunde, bude to triumf nespravedlnosti. Jsem pro tu roli STVOŘENÁ!

Od Tiny:
Romance: Dneska to bylo bezva! Vážně doufám, že dostanu roli Rosagunde, i když asi ne, protože Lilly byla na tom konkurzu úžasná a ta role jí skvěle sedí. Ale bylo by super hrát princeznu. Totiž, pro tebe ne, protože ty hraješ princeznu ve skutečném životě a vůbec. Ale pro někoho jako já, myslím. Já vím, že to dostane Lilly. Ale doufám, že na mě nevyjde role té Alboinovy žárlivé milenky. Nechci hrát milenku. Táta by mi to asi ani nedovolil.

Od Ling Su:
Artiste: Je jasné, že Lilly bude Rosagunde, ale jestli dostanu tu roli Alboinovy milenky, začnu vážně vřískat! Asijské herečky jsou vždycky odsuzovány k rolím sexuálních služebnic, anebo, což je ještě horší, prostě služebnic, jako třeba komorná Rosagunde. Odmítám být archetypem! Doufám, že si tvoje babička nemyslí, že jsem tu píseň „Hollaback Girl“ od Gwen Stefaniové moc vřískala. A nepotřebuje pomoci při malování kulis? Umím namalovat moc hezky hrad a tak.

Od Perin:
Indigova: To ale dneska bylo, co? Já vím, že se mi to moc nepovedlo. Ale byla jsem prostě zaskočená, víš? Tím, když mi tvoje babička dala číst Gustava a ne Rosagunde. Zvlášť po tom, co jsem zazpívala „Nas nedogonjat“ od T.A.T.U. Asi to bylo proto, že na konkurzu bylo tolik lidí, že se jí to popletlo. Přece si nemůže myslet, že jsem kluk, že ne???

Od Borise:

JoshBell2: Co myslíš, Mio, mohla by tvoje babička zařadit do hry taky scénu, kde Gustav hraje Rosagunde na housle a zpívá serenádu? Vážně si myslím, že by to tomu příběhu dodalo emocionální hloubku, a moc rád bych hrál Gustava. Plus by to bylo historicky košer, protože předchůdce houslí znali už někdy v roce 5000 př. Kr. Uvědomuju si, že „Sne Will Be Loved“ od Maroon 5 nebyla zrovna nejinspirativnější volba, ale Tina mi tvrdila, že ta druhá písnička, kterou jsem chtěl původně zazpívat, víš, od Eminema o čištění záchodu, by se tvé babičce určitě nelíbila.

Od Kennyho:

E=MC2: Mio, trochu se mě dotkla poznámka tvojí babičky, když jsem si sedal po předvedení svého výstupu na místo – že Gustava by měl hrát někdo, komu už aspoň začínají růst vousy. Znělo to tak, jako by chtěla říct, že já Gustava hrát nemůžu, protože mi vousy nerostou. Ale já už opravdu vousy mám, jenom jsou hodně světlé. Doufám, že tvoje babička nemá nějaké předsudky proti blondýnům nebo že se jí nezdají málo mužní.

Od Shameeky:

Jsem_Beyonce: Všichni dneska mluví jenom o tom konkurzu! Vypadá to, že Lilly dostane hlavní roli (to je novinka, co?). Škoda, že jsem nemohla jít taky! A je pravda, že tam byl Kluk, co nenávidí kukuřici v chili????

Vážně… Jako by všichni úplně zapomněli, že na světě existují horší starosti než to, kdo bude hrát Gustava a Rosagunde. Jako třeba to, že jsme pořád na mizině.

Ale asi jim to nevadí tolik jako mně. Nemají takovou zodpovědnost.

Jedna věc se Grandmère a jejímu výběru musí nechat: nemohla zvolit příběh, který by výmluvněji dokládal problémy panovníků – zvlášť ten, že při rozhodování státního významu zůstanete vždycky sami. Jako se Rosagunde musela rozhodnout před patnácti sty lety ve své ložnici ohledně vraždy, budu se teď muset rozhodnout ohledně chybějících peněz.

Ale takové břímě je na samotného dospívajícího jedince příliš těžké. Potřebovala jsem, aby mi s ním někdo pomohl, aby mi někdo poradil, co bych měla správně udělat. Měla bych prostě zajít za Amber, přiznat svou vinu a čekat na spravedlivou odplatu?

Nebo pořiď existuje šance, že bych mohla sehnat peníze dřív, než na to přijde?

Ve chvílích, jako je tahle, si uvědomuju, jak žalostně nedostatečnou podporu mi poskytuje naše rodina. Chci říct, že na mamku se s tímhle obrátit nemůžu. To kvůli ní nám na měsíc odpojili kabelovku, když zapomínala platit účty – aspoň než se přistěhoval pan G.

A na tátu taky ne. Kdyby zjistil, jak lehkomyslně jsem rozfofrovala STUDENTSKÉ peníze, dal by si sakra pozor, aby mě nikdy nepustil ke STÁTNÍM penězům Genovie. A to poslední, o co teď stojím, je tátovo poučování o nutnosti rozvahy a plánování ve finančních záležitostech.

Grandmère už jsem se svěřila, a vidíte, jak to dopadlo. A koho dalšího ještě mám, totiž až na Michaela?

A všichni víme, jak mi v téhle záležitosti poradil ON.

Když už mluvím o Michaelovi, jediný mail, který jsem dostala a který nijak nesouvisel s *Copem!*, byl od něj. A to jen proto, že Michael už nechodí na SŠAE, a netuší, co se tam děje.

SkinnerBx: Ahoj, Thermopolisová! Jak je? Napadlo mě, jestli bys nechtěla přijít zítra večer na sci-fi festival. Musím si pustit pár filmů na ten volitelný seminář Dějiny katastrofických sci-fi filmů, a protože v sobotu bude ten večírek, už bych to jinak nemusel stihnout. Nechceš se přidat?

Bylo by nemístné říct to, co jsem mu říct toužila: Michaele, jsi má životní síla, můj důvod k žití, jediné, co mě drží nad vodou v rozbouřeném oceánu událostí, a nic mi neudělá větší radost než dívat se s tebou v pátek večer na katastrofické sci-fi.

Jenže psát něco takového mailem je pěkně trapné. Ale stejně jsem si to myslela.

TLouie: Moc ráda.

SkinnerBx: Bezva! Můžeme si objednat něco z Nudlového království.

TLouie: A já bych mohla udělat nějakou pomazánku. SkinnerBx: Pomazánku? Proč?

TLouie: Na ten večírek. Lidi tam přece jedí pomazánky, ne?

SkinnerBx: Aha, no jo. Já myslel, že prostě něco nakoupím v sobotu odpoledne.

Vidím, že moje úsilí předstírat nadšení nad Michaelovým večírkem je naprosto k ničemu. Ale stejně jsem v tom pokračovala, protože jsem nechtěla, víte, aby viděl, že vůbec NEJSEM nadšená.

TLouie: Domácí pomazánka je vždycky lepší. Mohla bych ji udělat předem a nechat přes noc u vás v lednici, aby se rozležela a byla tak akorát na večírek. Už se na něj moc těším.

SkinnerBx: Jo. Dobře, jak chceš. Tak zítra večer.

TLouie: Nemůžu se dočkat!

A to je fakt. NEMŮŽU… ani večírku, ani toho katastrofického filmového maratónu. Protože filmy, na které se Michael musí dívat kvůli semináři, jsou prostě děsné. Třeba *Soylent Green*. Pardon – ale fuj.

Plus jsou v nich fakt dost strašidelné scény, a horory mi vždycky dost pocuchají psychiku. Vážně si myslím, že děsivé filmy jsou zodpovědné za dobrou polovinu, pokud ne víc, mých neuróz.

20 ZPŮSOBŮ, JAK MĚ POZNAMENALO SLEDOVANÍ HORORŮ:

1) Nemůžu vidět židle odstrčené od stolu, abych si nevzpomněla na *Poltergeista* a nezačala je zase přisunovat. Dtto vytažené zásuvky.
2) Nemůžu jít kolem červenobíle pruhovaných továrních komínů, abych si nevzpomněla na chudáka Mela Gibsona ve *Spiknutí*.
3) Nemůžu jít přes most, aby se mi nevybavila ta scéna z *Proroctví z temnot*. Dtto ani kolem chemičky.
4) Po tom, co jsem viděla *Záhadu Blair Witch*, už nikdy nebudu
   a) chodit lesem
   b) tábořit

c) vcházet do temných sklepení.

Teda ne, že bych to jinak dělala. Ale teď už OPRAVDU nebudu.

5) Dlouho jsem se nemohla dívat na televizi, aby mě nesvírala hrůza, že z ní na mě vyleze ta holka jako v tom hororu *Kruh* a *Kruh 2*.
6) Kdykoli vidím postranní uličku, čekám, že v ní bude mrtvola. Ale to mám pravděpodobně z toho, že jsem viděla moc dílů *Zákon a pořádek*, ne z hororů.
7) Nemluvte přede mnou o hrncích s vařící vodou na sporáku (králík Whitey z *Osudové přitažlivosti*).
8) Malí bílí pejsci? Okamžitě myslím na *Mlčení jehňátek*.
9) Každá supermoderní budova bez oken uprostřed pustiny je pro mě místem, kde se lidem v komatu odebírají orgány – jako ve filmu *Koma*.
10) Kukuřičná pole = film *Znamení*. Všichni umřeme.
11) Po *Titaniku* bych nikdy, nikdy v životě nevlezla na loď.
12) Kdykoli vidím na silnici cisternu s ropou, vím, že konec je blízko, protože sotva se nějaká objeví ve filmu, vždycky exploduje.
13) Když jde někdo za mnou, vždycky mám pocit, že mě chce zabít, jako v *The Duel*.
14) Nemůžu jet tunelem pod řekou, abych nemyslela na to, že by mohl začít prosakovat jako v *Denním světle*.
15) Kvůli filmu *Rosemary má děťátko* nevím, jestli někdy sama budu mít děti. Ale rozhodně nebudu nikdy bydlet v Dakotě. Nechápu, jak to tam může Yoko Ono vydržet.
16) A taky žádné dítě nikdy neadoptuju, kvůli *Dobrému synkovi*.
17) Nikdy si nenechám jen tak dát narkózu, pokud nebude chirurgický zákrok naprosto nevyhnutelný, kvůli filmu *She Woke Up Pregnant*.
18) Poté, co jsem to dlouze konzultovala s několika opraváři výtahů, je mi jasné, že i kdyby dal někdo na střechu výtahu zápalnou bombu, je matematicky nemožné, aby všechny

kabely, co drží kabinu, praskly najednou. Ale stejně. Člověk nikdy neví.

19) Kvůli *Čelistem* už nikdy v životě nestrčím do oceánu ani palec.
20) A vím, že když vám někdo volá, VŽDYCKY je schovaný v domě.

Vidíte? Vidíte, co se mnou dělají horory? To, že nemám ráda večírky, taky nejspíš souvisí s tím, že jsem viděla *Klub hrůzy*, který mi Michael pustil, protože ho pokládal za komedii, stejně jako *Super Troopers*. Ale ukázalo se, že je to horor o mladých lidech, kteří byli zavražděni v tropickém letovisku, většinou během večírku.

Michael si vůbec neuvědomuje, jak OBROVSKOU oběť podstupuju, když mu odkývám, že s ním budu zítra večer sledovat cokoli z toho, co si na mě přichystal.

Fakticky, hlavní důvod, proč jsem pořád ještě nedosáhla seberealizace, bude ten, že jsem psychicky rozhozená sledováním filmů. Zajímalo by mě, jestli dr. Carla Junga napadlo něco takového, když psal o seberealizaci. Ale EXISTOVAL tenkrát vůbec film?

Její královská Výsost



princezna Amélie Mignonette
Grimaldi Thermopolis Renaldo

Milý doktore Carle Jungu,

zdravím. Já vím, že jste pořád mrtvý a tak, ale jen mě napadlo – když jste vynalezl tu seberealizaci, jestli jste vzal v úvahu taky to, jak moc ovlivňuje lidi film? Protože je moc těžké zdokonalovat si ego, když v jednom kuse myslíte na cisterny s ropou, co můžou vybuchnout, a tak.

A co teenageři? Uvědomil jste si, že se soustředíme na specifické věci a trpíme nejistotou, kterou dospělí většinou nepociťují? Totiž, nikdy jsem se nesetkala s dospělým, co by si dělal hlavu s tím, že ho skolí smrtícím hmatem maturantka, která má pronášet závěrečný proslov.

A co kluci? V jungiánské teorii seberealizace není ani zmínka o klucích nebo chození a tak. Chápu, že když chcete sklízet plody života (zdraví, potěšení, spokojenost), musíte začít u kořenů (soucit, dobročinnost, důvěra).

Ale můžete doopravdy věřit klukovi, když, například, plánuje uspořádat večírek, kam pozve vysokoškolačky, co kouří a baví se jen tak mimochodem o Nietzscheovi?

Ne že bych Vás chtěla kritizovat nebo tak něco. Jenom to potřebuju vědět. Totiž, viděl jste někdy *Koma*? To je vážně dost děsivý horor. Vsadím se, že kdybyste ho viděl, přehodnotil byste některé ze svých požadavků na transcendenci ega. Jako třeba ta věc s důvěrou. Totiž, já vím, že člověk musí důvěřovat třeba svému lékaři – do jisté míry.

Ale můžete vědět jistě, že Vás úmyslně neuvrhne do kómatu, aby Vám mohl odebrat orgány a prodat je nějakému boháči z Bolívie?

Ne. Nemůžete. Už chápete? Ta vaše teorie má trhliny.

Takže… co mám teď dělat?

Vaše (pořád ještě) přítelkyně
Mia Thermopolisová

Pátek, 5. března,

v limuzíně cestou do školy

Jestli Lilly ještě jednou prohlásí, že vedle jejího provedení Rosagunde vypadá Julia Robertsová v roli Erin Brockovich jako ubohá ochotnice, rozskočí se mi hlava, její kousky proletí střechou a přistanou v East River.

Pátek, 5. března, třídnická hodina

Právě hlásili ve školním rozhlase, že obsazení *Copu!* bude vyvěšeno v sekretariátě školy kolem poledne.

To mám kliku. Napětí ve třídě by se dalo krájet. A nejenom nervozita, kdo dostal jakou roli.

Členové dramatického kroužku šílí z toho, že si někdo troufá konkurovat jim s dalším muzikálem. Tvrdí, že budou jednat s autory *Vlasů* a oznámí jim, co Grandmère provedla – totiž, že svůj muzikál pojmenovala podobně jako ten jejich.

Držím jim palce.

Ale jestli podají na Grandmère žalobu a donutí ji stáhnout hru, budu zase zpátky u prodeje svíček, abych si vydělala pět táců, které potřebuju.

Na druhou stranu nemám stejně žádnou záruku, že muzikál na motivy osudů mé praprabáti Rosagunde může vydělat pět tisíc dolarů prodejem vstupenek. Chci říct, kdo by platil, aby se mohl přijít podívat na hru, kterou napsala moje babička? Jednou měla projev na akci, která měla sehnat peníze genovijské pobočce Hnutí za práva zvířat. Prohlásila v něm, že to nejlepší, co můžete zvířatům poskytnout, je nesmrtelnost prostřednictvím vydělání jejich kůže, kterou si pak necháte potáhnout pohovku.

Tak vidíte, kam jsem se to dostala.

Pátek, 5. března, tělocvik

Lana se mě zeptala, jestli už mám pro ni pozvánky, a to právě ve chvíli, kdy jsem přešlapovala jen ve spodním prádle po postvolejbalovém osprchování, což je sakra zranitelná pozice.

Odpověděla jsem, že jsem zatím neměla čas je opatřit, ale že jí je donesu.

Lana se zadívala na moje bavlněné kalhotky Jimmy Neutron a odfrkla si: „To je fuk, ty cvoku.“ Odešla dřív, než jsem jí stačila vysvětlit, že je nosím jen proto, že mi Jimmy Neutron trochu připomíná mého kluka.

Tím, že byl génius, jasně, ne těmi vlasy.

Ale možná to tak bylo lepší. Dost pochybuju, že by tomu Lana rozuměla – i když ona sama dřív nosívala fotbalové šortky svého přítele pod sukní školní uniformy.

Pátek, 5. března, ekonomika

Poptávka = kolik (kvantita) výrobků nebo služeb je požadováno kupci.

Nabídka = kolik může poskytnout trh

Rovnováha = když jsou nabídka i poptávka vyrovnané, ekonomika je v rovnováze. Množství zboží, které je nabízeno, odpovídá množství zboží, o které je zájem.

Nerovnováha = nastává, když hodnota nebo množství poptávky/nabídky nejsou totožné.

(Takže studentský výbor SŠAE je v nerovnováze, protože naše nabídka finančních prostředků /0/ neodpovídá poptávce po nich, tak aby se mohl zaplatit pronájem Sálu Alice Tullyové /5728,00 dollarů/.)

Alfred Marshall, autor díla *Základy ekonomie* (cca 1890): „Ekonomie je na jedné straně vědou o majetku; na druhé, důležitější straně, je však vědou o člověku.“

Uf. Takže podle něj je ekonomika sociologická disciplína. Jako psychologie. Protože to doopravdy není o číslech. Je to o LIDECH a o tom, co jsou ochotni utratit – nebo udělat – pro to, aby získali, co chtějí.

Jako třeba Lana. Víte, jak mě vydírala, že mě práskne! Amber, když jí neseženu ty pozvánky na večírek Grandmère?

To je klasický příklad nabídky (mám co nabídnout) versus poptávky (abych jí dala to, co chce).

Což mě vede k myšlence, že je docela dobře možné, že Lana vůbec nedosáhla seberealizace:

Je prostě jen dobrá v ekonomice!

Pátek, 5. března, angličtina

Ještě jedna hodina, než vyvěsí ten seznam! Doufáni, že Boris dostane roli Gustava! Hrozně o ni stojí!

Taky doufám, že ji dostane, Tino. Doufám, že všichni dostanou ty role, o které stojí.

A jakou roli chceš ty, Mio?

Já???? Žádnou!!!! Nenechala jsem se ani vyfotit, ani jsem nevyplnila přihlášku, vzpomínáš? Na tyhle věci nemám buňky. Na hraní a tak, víš.

Jen se tak nepodceňuj! Tvoje napodobování Ciary bylo opravdu SKVĚLÉ. Myslím, že bys Rosagunde zvládla bez problémů! Copak o tu roli vážně ani trochu nestojíš?

Ne, fakt ne. Jsem spisovatelka, ne herečka. VÍŠ přece! Chci psát texty, které budou lidi na jevišti říkat. No, nebo spíš ne, protože psaním divadelních scénářů se nedají vydělat žádné peníze. Ale víš, jak to myslím.

Aha. Ano. To chápu.

No, pokud jde o mě, jestli nedostanu roli Rosagunde, tak budeme všichni vědět, že za to může jedině PP.

PP? Myslíš pornoprůmysl?!?

Ne, ty pitomče. Myslím protežování příbuzných. Členů rodiny.

Jenže k tomu nedojde, protože Mia se vlastně konkurzu nezúčastnila a navíc tu roli ani NECHCE. Takže se uklidni, Lilly! Bože, doufám, že všichni dostaneme roli, o jakou stojíme – i když to bude třeba znamenat ŽÁDNOU roli!

To klidně podepíšu!

Pátek, 5. března, polední pauza

SEZNAM ÚČINKUJÍCÍCH

Jarní muzikálové představení
Střední školy Alberta Einsteina

Cop!

Sbor……	Amber Cheesemanová, Mio Juarez, Margaret Leeová, Eric Patel, Laureen Pembrokeová, Robert Sherman, Ling Su Wongová
Rosagundin otec ……	Kenneth Shovalter
Rosagundina komorná	Tina Hakim Baba
Italský král ……	Perin Thomas
Alboin ……..	Boris Pelkowski
Alboinova milenka…	Lilly Moscovitzová
Gustav……	John Paul Reynolds-Abernathy IV.
Rosagunde…….	Amélie Thermopolis Renaldo

PRVNÍ ZKOUŠKA DNES V 15.30

Hotel Plaza, Velký sál

Vím, že mám ve škole používat mobil jenom v případě nouze. Ale když jsem uviděla seznam, došlo mi, že tohle je rozhodně nouzová situace. Nouze 1. stupně. Protože Grandmère nemá ani ponětí, co provedla.

Zavolala jsem jí hned z fronty na oběd.

„Dobrý den. Tady Clarissa, kněžna-vdova Genovie. Buď právě nakupuji, nebo podstupuji kúru v salonu krásy, takže nemohu přijít k

telefonu. Po zaznění tónu mi prosím zanechte vaše jméno a číslo. Ozvu se vám co nejdříve.“

Páni, že jsem jí to ale dala! Nebo její hlasové schránce:

„Grandmère! Co si myslíš, že děláš? Myslíš, že budu hrát v tom tvém muzikálu? Víš, že jsem nechtěla ani dělat konkurz, a že vůbec nemám herecký talent!“

Tina, která stála ve frontě za mnou, do mě dloubla a prohlásila: „Ale tvoje provedení Barbie Girl bylo super!“

„Dobře, možná umím zpívat,“ zařvala jsem do sluchátka, „ale Lilly je mnohem lepší! Měla bys mi nejradši hned zavolat, abych se s tebou mohla domluvit, jak to všechno napravíš, protože jsi opravdu udělala VELKOU chybu.“ To poslední jsem dodala kvůli Lilly. Vzala to sice překvapivě dobře, ale když za námi přišla do fronty, měla zarudlé oči. A hned, když uviděla seznam, se ztratila na záchodcích a zůstala tam pěkně dlouho.

„Neboj,“ uklidnila jsem Lilly, když jsem zamáčkla mobil. „Jsi stvořená pro Rosagunde. Vážně.“

Ale Lilly se tvářila, jako by jí na tom nezáleželo. „To je fuk. Mám toho dost na krku i bez toho. Ani nevím, jestli bych se zvládla naučit všechny ty texty.“

Což je samozřejmě k smíchu, protože Lilly má fotografickou paměť a skoro stoprocentně si pamatuje i to, co slyší (proto je tak těžké se s ní hádat, protože si vždycky pamatuje všechno, co jste kdy řekli, třeba i před pěti lety, a sami už o tom vůbec nevíte. Ale Lilly si to PAMATUJE. Dokonale.)

Je to prostě všechno špatně! Jestli si někdo zaslouží hlavní roli v Copu!, tak je to ona!

„Ta role Alboinovy milenky,“ prohlásila statečně Lilly, „má jenom pár řádek. ‚Proč si chceš vzít ji, ji, která o tebe ani nestojí, když máš mne, která tě zbožňuji?‘ Nebo tak nějak. Takže budu mít dost času dělat na tom, na čem DOOPRAVDY záleží. Jako na *Růžovém zadku Tlusťocha Louie*.“

Fajn. Pořád je mi líto Lilly, protože si roli Rosagunde rozhodně zasloužila, a vůbec.

ALE TAKY POŘÁD NENÁVIDÍM TEN STUPIDNÍ NÁZEV!!!

Pátek, 5. března, polední pauza – později

Povedlo se mi vyrazit všem dech, protože když jsem se vracela od okýnka k našemu stolu, zastavila jsem se u Džejpího, který seděl zase sám vedle, a zeptala se ho, jestli si nechce přisednout.

Nevím, proč kolem toho všichni tak nadělali. To přece není, jako bych ze sebe najednou servala šaty a začala tancovat na stole hula hula. Prostě jsem jen nabídla klukovi, kterého všichni známe a se kterým budeme trávit v příštích dnech spoustu času, aby sé posadil k nám, jestli chce.

A on poděkoval.

Pak už jsem jen sledovala, jak si John Paul Reyolds-Abernathy Čtvrtý bere tác a pokládá ho vedle mého.

„Jé, ahoj, Džejpí," pozdravila ho Tina a střelila varovným pohledem po Borisovi, protože ten přece tak vehementně odporoval, když jsem tuhle navrhla, že bychom mohli Džejpího pozvat k našemu stolu. To jsme mu ale ještě říkali Kluk, co nenávidí kukuřici v chili.

Boris se ale tentokrát moudře zdržel poznámky, že nechce jíst s totálním trotlem.

„Díky," opakoval Džejpí a vtěsnal se do mezery, kterou jsme pro něj udělali. Ne že by byl tlustý, jen… hrozně velký. Vysoký a tak vůbec.

„Jak ti chutná falafel?" zeptal se Lilly. Ta se zatvářila užasle, že na ni mluví kluk, ze kterého jsme si v posledních dvou letech jenom tajně utahovali.

A užasla ještě víc, když si uvědomila, že mají oba na talíři totéž: falafel, salát a čokoládový koktejl Yoo-hoo.

„Docela ujde," prohodila, „když to zabalíš do tahini."

„S tahini se dá sníst všechno," mínil Džejpí. A MĚL NAPROSTOU PRAVDU!!!!

Můžete se vsadit, co na to Boris. Jo. „I kukuřice?" zeptal se naprosto nevinným tónem.

Tina po něm střelila dalším výhrůžným pohledem…

…ale už bylo pozdě. Boris se prostě nedokáže ovládat. Začal předstírat, že smrká, ale zatím hýkal do kapesníku smíchy.

„To nevím," skočil mu Džejpí lehkovážně na špek. „Ale třeba mazací guma."

Při té poznámce se Perin rozzářila.

„Už mě kolikrát napadlo, jak by asi chutnala guma, kdyby ji člověk osmažil v těstíčku," přiznala. „Hlavně když jím kalamáry, protože ty mi ji připomínají. Takže se vsadím, že guma s tahini by chutnala skvěle."

„Jasně," pokračoval Džejpí. „Není nad to něco osmažit. Snědl bych i tyhle ubrousky, kdyby byly ve strouhance."

S Tinou a Lilly jsme si vyměnily užaslé pohledy. Takže Džejpí je nakonec… zábavný.

Ne zábavný jako že směšný. Prostě má smysl pro humor.

„Moje babička dělá někdy smažené kobylky," ozvala se Ling Su. „A jsou moc dobré."

„Vidíte," poznamenal Džejpí, „co jsem říkal." Pak se otočil na mě. „Co to tak usilovně píšeš, Mio? Úkol na další hodinu?"

„Nevšímej si jí," Lilly si znechuceně odfrkla. „Píše do deníku, jako obvykle."

„Aha, tak takhle to je. Vždycky mě to zajímalo." Když jsem se na něj nechápavě podívala, dodal: „Pokaždé, když tě vidím, máš nos zabořený do bloku."

Což znamenalo jedinou věc: celou tu dobu, co jsme pozorovali Kluka, co nenávidí kukuřici v chili, on zase naopak pozoroval nás!

A ještě divnější bylo, když otevřel svou brašnu a vytáhl z ní poznámkový blok s tvrdými černými deskami a nápisem *RUCE PRYČ! PŘÍSNĚ TAJNÉ!*

PŘESNĚ JAKO MÁM JÁ!!

„Taky si sebou pořád nosím blok," přiznal, „ale já do něj nepíšu deník."

„A co teda?" zeptala se Lilly zpříma, jak má ve zvyku.

Džejpí se zatvářil trochu zaskočeně.

„Jenom takové literární pokusy. Totiž, ani nevím, jestli se tomu dá říkat literární. Prostě tak trochu píšu. Zkouším to."

Lilly na něj okamžitě udeřila, jestli nemá něco, co by mohl nabídnout do prvního čísla *Růžového zadku Tlusťocha Louie*. Džejpí prolistoval pár stránek, pak se zeptal: „Co tohle?" a začal číst nahlas:

Tiché obrazy
J. P. Reynolds-Abernathy IV.

Každý náš pohyb tady ve škole,
nonstop sledují Guptové přístroje.
Obludné skleněné bulvy muší,
ty vědí tam, kde jiný jen tuší.

Že prý těch očí lekne se vrah,
spíše však v studentech vzbuzují strach.
Kdybych si vybrat moh, hned fuč bych byl!
Jenomže ach – tatík už školné zaplatil!

Páni. Chci říct… PÁNI. To je prostě… bomba. Ne že bych tomu úplně rozuměla, ale asi je to o těch, no, bezpečnostních kamerách, a že si ředitelka Guptová myslí, jak ví úplně všechno, ale ve skutečnosti neví vůbec nic. Nebo tak něco.

No, vlastně nevím, jak to myslel. Ale rozhodně to bylo dobré, protože Lilly vypadala, jako že to na ni udělalo dojem. Pokusila se ho přesvědčit, aby to otiskl v *Růžovém zadku Tlusťocha Louie*. Povídala, že by to mohlo podnítit pád vedení.

Páni. Dneska už se moc často nepotkáte s klukem, co píše poezii. Dokonce ani s takovým, co něco čte. Kromě návodů na obalech her.

Je to vlastně neuvěřitelné – to, že Kluk, co nenávidí kukuřicí v chili, je spisovatel jako já. Co když celou tu dobu, co jsem psala povídku o Džejpím, psal zase on povídku o mně? Třeba „Hovězí ne!“ o tom, jak jednou dali maso do vegetariánských lasagní a já omylem kus snědla, a okamžitě ho vyplivla zpátky do talíře?

Ježíši. To je teda podraz.

Pátek, 5. března, speciálka

Grandmère zavolala zrovna ve chvíli, kdy začalo zvonit na konec polední přestávky.

„Amélie," pronesla afektovaně, „něco jsi mi chtěla?"

„Grandmère, co to má znamenat, ta moje role v muzikálu?" obořila jsem se na ni. „Dobře víš, že jsem ji nechtěla. Nevyplnila jsem přihlášku na konkurz, pamatuješ?"

„A to je všechno?" odfrkla si Grandmère. „Myslela jsem, že můžeš ve škole používat mobil jen v případech nouze. A tohle by se jen těžko dalo označit jako nouzový stav, Amélie."

„Tak to se pleteš," odsekla jsem. „Tohle JE nouzový stav. Stav krize v našich vzájemných vztazích."

Vypadalo to, že tahle informace Grandmère opravdu pobavila.

„Amélie," oslovila mě zas stejně afektovaně, „na co si nejvíc stěžuješ od prvního dne, kdy jsi zjistila, že jsi ve skutečnosti princezna?"

Nad tím jsem se musela trochu zamyslet.

„Že mám pořád kolem sebe bodyguarda?" zeptala jsem se šeptem, aby to nezaslechl Lars a nepřišlo mu to líto.

„A dál?"

„Ze nemůžu nikam jít bez paparazziů v patách?"

„Mysli."

„Že musím v létě sedět v parlamentu, místo abych jela na tábor jako moje kamarádky?"

„Na hodiny výuky princeznovských dovedností se mnou, Amélie," připomněla mi Grandmère. „Nesnášíš je a opovrhuješ jimi. A víš co?"

„Co?"

„Tyto hodiny budou po dobu zkoušek *Copu!* zrušeny! Co si o tom myslíš?"

Mohli jste přímo slyšet, jak jí z hlasu srší sebeuspokojení. Myslela si, že mě dostala.

Kdyby jen tušila, že moje věrnost přátelům je silnější než nenávist k hodinám princeznování!

„Pokus nevyšel,“ utrousila jsem. „Radši se budu učit říkat ‚Podejte mi prosím máslo‘ v padesáti jazycích, než abych se dívala, jak se Lilly trápí.“

„Lilly se její role nelíbí?“ zeptala se Grandmère.

„Ne! Je nejlepší herečka z nás všech, takže by měla hrát hlavní roli! A ty jí dáš pitomou roličku Alboinovy milenky, která tam má asi dva řádky!“

„Na divadle není malých rolí, Amélie,“ poučila mě vznešeně Grandmère. „Jsou jen malí herci.“

COŽE? Neměla jsem ponětí, o čem to mele.

„To je fuk, Grandmère,“ odsekla jsem. „Jestli chceš, aby to představení mělo úspěch, tak dej Lilly hlavní roli. Ona je –“

„Už jsem se ti zmínila o tom,“ přerušila mě Grandmère, „jak ráda jsem se seznámila s tvou přítelkyní Amber Cheesemanovou?“

Krev mi doslova ztuhla v žilách. Strnula jsem u dveří třídy a tiskla si mobil k tváři.

„C-co?“

„Zajímalo by mě, jak by Amber reagovala,“ pokračovala nenucené Grandmère, „kdybych se jí zmínila o tom, že jsi utratila všechny peníze určené na jejich maturitní slavnost za nákup recyklačních nádob na odpadky.“

Byla jsem natolik šokovaná, že jsem nedokázala vůbec promluvit. Stála jsem tam a neuhnula, ani když se kolem mě pokoušel procpat Boris s houslemi. „Ehm, promiň, Mio.“

„Grandmère,“ sotva jsem mluvila, protože mi úplně vyschlo v puse, „to bys neudělala.“

Její odpověď mi pronikla přímo pod kůži:

„Ale udělala.“

GRANDMÈRE, chtělo se mi zavřísknout. NEMŮŽEŠ PŘECE VYDÍRAT VLASTNÍ VNUČKU!!!!!!!!!!! CO JE TO S TEBOU??????

Ale to se samozřejmě nedalo. Teda vřískat. Protože už jsem byla ve třídě na speciálku. S mobilem v ruce.

A i když je to speciálka, kde jsou jen samí cvoci a stejně se tam nic nedělá, prostě nemůžete při hodině pochodovat s mobilem na uchu a ječet do něj.

„Napadlo mě, že bys třeba mohla změnit názor," zapředla Grandmère. „Samozřejmě tvé malé přítelkyni neprozradím nic o stavu vaší pokladny. Ale oplátkou za to mi pomůžeš vyřešit tu takzvanou krizi v našich vzájemných vztazích, a budeš účinkovat v *Copu!* Faktem je, Amélie, že jako potomek Rosagunde budeš v té roli mnohem autentičtější než tvoje kamarádka Lilly, která mi mimochodem v jistém osvětlení vždycky připomínala takové ty psíky s plochým obličejem."

Mopse! A já myslela, že jsem jediná, kdo si toho všiml! „Takže se uvidíme na dnešní zkoušce," protáhla Grandmère. „A chápeš snad, že je to jen pro tvé vlastní dobro, když se o téhle naší malé dohodě nikomu nezmíníš, a zvláště ne svému otci! Rozumíš?" A zavěsila.!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nevěřila jsem tomu. Fakt ne. Chci říct, že jsem to vždycky v hloubi duše tušila. Ale ona zatím nikdy neudělala nic tak BEZOSTYŠNÉHO.

A myslím, že už je načase připustit to otevřeně, protože je to prostě čistá pravda:

Moje babička je ZRŮDA. Doslova.

Protože kdo by dokázal vydírat vlastní vnučku, aby skákala, jak on píská?

Řeknu vám kdo: ZRŮDA.

Anebo je Grandmère sociopatka. To by mě nakonec zase tak nepřekvapilo. Vykazuje všechny hlavní symptomy. Možná až na opakované porušování zákona.

Ale i když možná Grandmère neporušuje *federální zákony*, porušuje zákony obecné morálky. POŘÁD.

Když jsem zavěsila, všimla jsem si, že se na mě dívá Lilly od svého počítače, na kterém připravovala layout pro první číslo *Růžového zadku Tlusťocha Louie*.

„Stalo se něco, Mio?" zeptala se.

„Jde o tu Rosagundu," vysvětlila jsem jí. „Promiň, ale s Grandmère prostě nehnu. Řekla, že když ji budu hrát, neřekne Ty-víš-komu o Ty-víš-o-čem, aby mi nenakopala zadek tak, že bych letěla až doWestchesteru."

Lillyiny černé oči za brýlemi se zablýskly. „Tohle řekla?“ Ale netvářila se vůbec překvapeně.

„Je mi to moc líto, Lilly,“ prohlásila jsem. Myslela jsem to vážně. „Zahrála bys Rosagunde mnohem líp než já.“

„To je fuk,“ zavrčela Lilly. „Mně se líbí moje role. Vážně.“ Ale asi se jen snažila být statečná. Věděla jsem, že v hloubi duše je zraněná.

Neměla jsem jí to za zlé. Vlastně jsem to vůbec nechápala. Jestli Grandmère chce, aby její představení mělo úspěch, tak proč neobsadí do hlavní role tu nejlepší herečku, jakou našla? Proč trvá na tom, abych tu roli hrála JÁ, nejspíš nejhorší herečka v celé škole – no, možná až na Amber Cheesemanovou?

No jo. Kdo může chápat ty věci, co Grandmère provádí? Asi mají nějaký racionální základ.

Ale my obyčejní smrtelníci to nikdy nemůžeme pochopit. Tuhle výsadu mají jen ostatní mimozemšťani z mateřské lodi, která sem přivezla Grandmère z Planety zrůd, kde se narodila.

Pátek, 5. března, zeměpis

Kenny mě zrovna požádal, jestli bych mohla přepsat náš referát o vlnolamech, protože když ho včera doplňoval, polil ho sečuánskou omáčkou.

Nevím, kde se to ve mně vzalo. Nejspíš nějaká zbytková krutost v krvi, která se tam vyplavila během rozhovoru s Grandmère. Nebo mě s ní nějak nakazila či co. Nevím, jak to jinak vysvětlit.

V každém případě jsem se rozhodla, že na tuhle situaci budu aplikovat ekonomickou teorii. Pomyslela jsem si, Proč ne? Ta Jungova seberealizace u mě nefunguje. Tak proč bych neměla dát šanci starému Alfredovi Marshallovi? Vždyť to dělají všichni. Aspoň Lana rozhodně.

A ONA vždycky dostane to, co CHCE. A Grandmère taky.

A tak jsem Kennymu odpověděla, že to neudělám, pokud za mě on neudělá dnešní úkol.

Díval se na mě, jestli si dělám legraci, ale pak asi pochopil, že nedělám. Asi se na mě díval tak vyjeveně proto, že za mě dělal úkol ze zeměpisu VŽDYCKY.

Ale stejně. Nechápu, jak mi mohlo trvat tak dlouho, než jsem pochopila, jak společnost funguje. Celou tu dobu jsem si myslela, že je hybnou silou jungiánská transcendence. Chtěla jsem najít vyrovnanost a klid.

Ale Grandmère – a ze všech lidí na světě dokonce i Lana Weinbergerová – mi ukázaly, kde dělám chybu.

Život vůbec není o tom, že když začnete od kořenů důvěry a soucitu, budete sklízet plody v podobě lásky a radosti.

Ne. Život je o rovnováze nabídky a poptávky. Když po vás někdo něco chce, musíte se ptát, jestli má oplátkou za to co nabídnout.

Pak bude nastolena rovnováha.

Je to zvláštní. Nikdy mě nenapadlo, že je Grandmère takový ekonomický génius.

Ani že by mě LANA mohla něco NAUČIT

Ve světle ekonomiky se všechno jeví v jiném světle.

A tím myslím *všechno*.

DOMÁCÍ ÚKOLY

TĚLOCVIK: ŠORTKY!!!!! VYPRAT!!!!!! CVIČEBNÍ ŠORTKY!!!!
Ekonomika: Do pondělka přečíst kapitolu 9
Angličtina: Str. 155 – 175, *Ó průkopníci*
Francouzština: *Vocabulaire 3ème étape*
Speciálka: Najít tu podprsenku, kterou mi jednou koupila z legrace Lilly. Vzít si ji na večírek.
Geometrie: Kapitola 18
Zeměpis: Co na tom? Kenny to zařídí! HA-HA-HA-HA

Pátek, 5. března, Velký sál hotelu Plaza

První zkoušce na *Cop!* říkala Grandmère „čtená“. Seděli jsme na židlích a společně četli scénář – prostě každý odříkal tu roli, kterou bude hrát na jevišti.

Musím dodávat, jak strašná nuda to byla?

Měla jsem deník položený na scénáři tak, aby nikdo neviděl, že si píšu, místo abych sledovala text. I když bylo dost nešikovné zastrčit ho pod text vždycky, když přišla moje narážka.

Narážka je řádek textu nad tím vaším. Už se začínám docela dobře orientovat v divadelní terminologii.

Ale Grandmère, i když napsala *Cop!* jako muzikál, k němu nenapsala HUDBU. Hudbu složil nějaký Phil. Byl to ten chlapík, co nás včera při zkoušce zpěvu doprovázel na klavír. Ukázalo se, že Grandmère mu zaplatila pořádný balík, aby složil hudbu k jejím textům!

Říkala, že jí ho poradili na personálním oddělení Hunter College.

Phil nevypadal, že by si svého nově nabytého jmění už začal užívat. Vlastně vypadal, jako by hudbu k *Copu!* skládal po nocích a ještě to nestačil dospat. Zdálo se, že vynakládá nadlidské úsilí, aby při čtené zkoušce zůstal vzhůru.

A nebyl jediný. Seňor Eduardo neotevřel oči od prvního řádku textu: Rosagunde: O la la, jak nádherné je žít v této pokojné, ospalé venkovské krajině. (NARÁŽKA: PRVNÍ PÍSEŇ).

Co když je seňor Eduardo mrtvý?

No, to by nebylo tak hrozné. Všichni by říkali: „Zemřel při tom, co miloval nejvíc na světě,“ jako v tom příšerném televizním filmu, kde ta holka spadla a zlámala si vaz v ten den, co dostala nového koně.

Ne, počkat. Zrovna zachrochtal. Není mrtvý.

Bacha! Moje pasáž!

„Gustave, nenazývej se venkovanem! Podkovy, do nichž obouváš kopyta koní, v sobě mají sílu země. Kordy, jež jsi vykoval, dodávají lidem odvahy, aby bojovali za svobodu proti tyranům!“

To byla narážka Džejpího. Víte, ten kluk vůbec nehrál špatně! A všimla jsem si, že má přes scénář taky otevřený blok s černými deskami!

Víte, co by bylo vážně legrační? Kdyby o mně psal stejně, jako jsem já psala o něm! Co když je Džejpí jako já? Máme toho hodně společného… teda, až na to, že on nepatří do panovnické rodiny.

Ale stejně. Trochu jsem si s ním před zkouškou povídala (když jsem si všimla, že všichni ostatní ho ignorují. No, Boris a Tina se líbali, což dělají v jednom kuse od té doby, co už Boris nenosí rovnátka, Lilly procházela s Kennym svoje redakční poznámky k jeho textu o trpasličích hvězdách, a Perin se pokoušela přesvědčit Grandmère, že není kluk, ale holka, a Ling Su se snažila držet Amber Cheesemanovou dál ode mě, jak mi jako členka sboru slíbila. Džejpí mi řekl, že vlastně nemá o hraní moc zájem a že přišel na konkurz jen proto, že jeho rodiče jsou blázni do divadla a vždycky toužili po tom, aby se mu věnoval i on.

„Nejradši bych se živil psaním," svěřil se mi Džejpí „Teda ne, že by bylo moc míst, kde by se člověk moh uživit jako básník. Ale stejně bych byl radši spisovatel než herec. Protože, víš, herec vlastně jenom odříkává to, co napsal někdo jiný. Nemá žádnou MOC. Skutečná moc spočívá v těch slovech, co napsal někdo jiný. A to by mě bavilo. Být tím, kdo stojí za mocí, kterou mají Julia Robertsová nebo Jude Law a všichni herci na světě."

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

To je šílenství! Protože já sama jsem říkala totéž!!!! Myslím. Plus jsem chápala, co to je, když se do něčeho pouštíte jen proto, aby měli radost rodiče. Nemusím chodit daleko: hodiny princeznování. A nepropadat z geometrie, i když tuším, že mi to stejně v životě k ničemu nebude.

Džejpí se zkoušel dostat i do ostatních představení, která zkoušel dramatický kroužek, ale nikdy se mu to nepovedlo. Myslí si, že je to proto, že dramatický kroužek ovládají kliky.

„Chci říct, že kdybych se fakt snažil, asi by mi dali nějakou roli," pokračoval Džejpí, „víš – kdybych si k nim sedal v jídelně a bavil se s nimi na schodech před školou, nosil jim kafe od Hoa, nechal si dát piercing do nosu a tak. Jenže pravda je, že já ve

skutečnosti nemůžu herce vystát. Jsou tak sebestřední! Dokonce mě ani nebavilo chodit na jejich představení jako divák. Protože to ve skutečnosti bylo skoro tak hrozné, jako bavit se s nimi. Jako by ty monology přednášeli jen pro tebe.“

„Jasně,“ souhlasila jsem, když jsem si vybavila všechny ty příběhy, co jsem četla o dospívajících hercích v *US Weekly*. „Možná to je proto, že jsou tak nejistí. Jako většina teenagerů. Jako vnitřně nejistí, víš.“

Nezmínila jsem se o tom, že mezi všemi teenagery světa včetně Džejpího bych zřejmě dostala zlatou medaili za nejistotu. Chci říct, kolik znáte mladých lidí, co nemají ani páru, jak se chovat na večírku? A co se nechají vydírat vlastní babičkou?

„Možná,“ prohodil Džejpí. „Anebo jsem možná jen moc kritický. Ale pravda je, že já nejsem moc klubový typ. Jsem spis samotář. Teda pokud sis už nevšimla.“

Když to říkal, ušklíbl se na mě, a byl to vlastně takový trochu plachý úsměv. Začínala jsem chápat, jak to myslely Tina s Lilly, když říkaly, že je hezký. Taky že BYL. Tím způsobem, jakým je hezký velký chlupatý méďa.

A s těmi herci má pravdu. Aspoň podle toho, co jsem viděla ve všech těch talk show. Pořád melou jen sami o sobě!

Teda, jasně, co mají dělat, když se jich na to vyptává moderátor. Ale stejně.

Jé, zase je řada na mně!

„Děvče, dones mi ze sklepa tu nejsilnější grappu! Já tomu smělci ukáži, zač je toho loket, vpadnout do domu Renaldů!“

Bože. Ještě dvě hodiny, než uvidím Michaela. Nikdy jsem si nepotřebovala přivonět k jeho krku víc než teď. Sice se mu nemůžu svěřit s tím, co mě trápí – s tím, že vůbec nejsem večírkový typ – ale aspoň budu moci stát vedle něj v kuchyni jeho rodičů, míchat pomazánku, poslouchat jeho hluboký hlas, až mi bude vykládat o teorii chaosu… cokoliv.

PROSÍM, AŤ UŽ TO SKONČÍ.

Už zase já!

„Ve jménu otcovy památky, lorde Alboine – táhni do pekel, kam patříš!“

Potlesk, gratulace! Alboin to má za sebou. Poslední sborová píseň, kolečko na jevišti, a můžeme jít domů!

Ne. Počkat. Grandmère má na srdci ještě něco:

„Chtěla bych vám všem poděkovat, že jste se rozhodli připojit se ke mně na této neobyčejně vzrušující cestě, po níž budeme společně kráčet. Účinkování v muzikálu *Cop!* může být jednou z nejhodnotnějších aktivit, jakých se kdy zúčastníte, a věřím, že vaše odměna bude natolik uspokojující, že si to dnes ani nedokážete představit –“

To bylo vážně důmyslné, jak se přitom podívala přímo na mě! To už rovnou mohla dodat, a *Amber Cheesemanová vás nebude muset zabít kvůli chybějícím finančním prostředkům*.

„Ale než se této odměny dočkáme, čeká nás tvrdá práce,“ pokračovala Grandmère. „Budeme zkoušet každý den a zkoušky potrvají dlouho do večera. Upozorněte rodiče, aby vás příští týden nečekali k večeři. A samozřejmě očekávám, že do pondělka budete naprosto dokonale ovládat svůj text.“

Její prohlášení vyvolalo úzkostlivé mumlání. Rommel, citlivý na psychickou nerovnováhu v místnosti, si začal zběsile olizovat zadek, jako to dělal vždycky, když ho něco rozčílilo.

„Nevím, jestli se tak rychle dokážu naučit všechna ta italská slova, Vaše Výsosti,“ ozvala se nervózně Perin.

„Nesmysl,“ odsekla Grandmère. „*Nessun dolore, nessun guadano*.“

Ale protože nikdo netušil, co to znamená, všechny to vyděsilo ještě víc.

Zřejmě až na Džejpího, který pronesl svým obvyklým hlubokým hlasem (*My Bodyguard*): „Neblázněte. Já myslím, že to zvládneme. Bude to zábava.“

Chvíli trvalo, než všem okolo došlo, co to vlastně řekl. Pak se překvapivě ozvala Lilly: „Hele, Džejpí má pravdu. Taky si myslím, že to jde zmáknout.“

Což přimělo Borise k výbuchu. „Promiň, ale nebyla jsi to náhodou ty, kdo si stěžoval, že musí připravovat první číslo školního literárního časopisu, takže máš úplně zasekaný víkend?“

Lilly se to rozhodla přejít mlčením. Džejpí se zatvářil zmateně.

„No, já nevím, jak je to s tím časopisem,“ prohodil opatrně, „ale myslel jsem, že kdybychom se sešli zítra dopoledne a možná i v neděli a udělali si pár dalších čtených zkoušek, už bychom většinu textu do pondělka v pohodě uměli.“

„Skvělý nápad,“ ocenila to Grandmère a zatleskala natolik hlasitě, že přiměla seňora Eduarda otevřít polekaně oči. „Tak budeme mít dostatek prostoru na práci s choreografem a hlasovým instruktorem.“

„Choreografem?“ Boris se zatvářil zhrožené. „S hlasovým instruktorem? Kolik času to zabere?“

„Tolik, kolik bude potřeba,“ odpověděla pevně Grandmère. „Tak, teď běžte všichni domů a odpočiňte si! Navrhuji, abyste si dali pořádnou večeři a posilnili se tak na zítřejší zkoušení. Středně propečený steak, smažené brambory polité máslem, malý salát – to je ideální jídlo pro adepty Thálie, kteří si chtějí udržet sílu a posílit paměť. Budu se na vás těšit zítra ráno v deset hodin. A dejte si pořádnou snídani – vajíčka na slanině a hrnec kávy! Nechci, aby mi tu moji herci padali vyčerpáním! Byla to výborná zkouška, mí milí! Skvělá! Ukázali jste spoustu ryzích, nefalšovaných emocí! Měli byste si navzájem zatleskat!“

Pomalu, jeden po druhém, jsme začali tleskat – když jsme pochopili, že Grandmère by nás jinak nikdy nenechala odejít.

Náš aplaus konečně probudil podřimujícího maestra. Nebo režiséra nebo co to vlastně měl být.

„Dekuji vás!“ Seňor Eduardo se probudil jenom natolik, aby si myslel, že tleskáme jemu. „Dekuji vy všichni! Nikdy by se to nepodažilo bez vám! Jste laskavost.“

„Tak ahoj zítra,“ mávl na mě Džejpí. „A nezapomeň si dát steak, Mio! A slaninu!“

„Mia je vegetariánka,“ zavrčel Boris, který se ještě pořád tvářil nepřátelsky. Ale možná jen kvůli tomu, že mu došlo, kolik hodin houslí promešká.

Džejpí zamrkal.

„Já vím,“ prohodil. „To byl vtip. Po tom, jak začala plivat, když našla kus masa v zeleninových lasagních, ví CELÁ ŠKOLA, že je Mia vegetariánka.“

„Vážně?“ odsekl Boris. „A o tobě zase ví celá škola, že jsi Kluk, co nenávidí –“

Musela jsem mu připlácnout dlaň na pusu, abych ho donutila zmlknout.

„Dobrou noc, Džejpí!“ zavolala jsem. „Ahoj zítra!“ A teprve když vyšel z místnosti, pustila jsem Borise a otřela si dlaň do kapesníku.

„Kriste, Borisi,“ zavrčela jsem, „proč tak slintáš?“

„Trpím nadměrnou sekrecí slinných žláz,“ informoval mě. „A teď mi to vysvětli!“

„Hele, Mio,“ zarazila mě Lilly, která procházela kolem nás, „nezdá se ti, že reaguješ přehnaně? To se ti Džejpí tak líbí, nebo co?“

„Ne,“ odsekla jsem uraženě. Bože, za hodinu a půl mám rande s jejím bratrem! Tak by mohla VĚDĚT, kdo se mi líbí, ne? „Ale měli byste se k němu chovat slušně.“

„Mia se jenom cítí provinile,“ vysvětloval Boris, „protože ho ve své povídce zabila.“

„To není pravda!“ vyštěkla jsem na něj.

Ale lhala jsem, jako vždycky. Vážně jsem se cítila provinile, že jsem Džejpího zabila.

A tak jsem si přísahala, že už nikdy žádnou postavu nezabiju. Zvlášť ne takovou, co bude založená na nějaké skutečné osobě.

Teda pokud se nepustím do knihy o Grandmère, samozřejmě.

Pátek, 5. března, 22.00,

obývací pokoj Moscovitzových

Ty filmy, co mi Michael pustil, jsou… no, víte, tak depresivní! Katastrofické sci-fi prostě není moje hobby. Chci říct, že mě odrazuje už slovo „katastrofický“. Nebo „dystopické“, jak tomu říká Michael. Dystopie je opak utopie, jak mi vysvětlil – utopie znamená idylické, pokojné prostředí. Jako v New Harmony v Indianě, kde se pokusili vybudovat utopickou komunitu. Mamka mě tam jednou vzala, když jsme se chtěly na chvíli trhnout od bábrlinky a dědy při návštěvě ve Versailles (indianském Versailles, samozřejmě).

V New Harmony se dali všichni dohromady a naplánovali, víte, dokonalé město s krásnými domy a ulicemi a školami a tak. Já vím, že to zní děsivě, ale tak to není. New Harmony je vážně super.

Dystopická společnost naopak není vůbec super. Nejsou v ní žádné hezké domy ani ulice ani školy. Vypadá tak trochu jako Lower East Side předtím, než se tam začali stěhovat všichni ti géniové, co zbohatli podnikáním po internetu, a postavili tam snack bary a apartmány, které pronajímají za tři tisíce dolarů měsíčně. Víte – takové to místo, kde jsou jen benzínky a striptýzové podniky a sem tam na rohu nějaký drogový dealer.

A přesně v takových podmínkách se pohybovali hrdinové všech těch filmů, co jsem musela přežít dneska večer.

Omega Man? Dystopická společnost, která vznikla tak, že skoro všichni lidi (až na Charlese Hestona) umřeli na nějakou nakažlivou nemoc a stali se z nich zombie.

Logan utíká? Utopická společnost, která se změní na dystopickou, když se ukáže, že po jaderné válce zůstaly k její obživě jen omezené zdroje, takže vláda musí začít oddělovat veškerou populaci už od třinácti.

2001: Vesmírná odyssea má přijít na řadu teď. Ale fakticky si myslím, že už to nevydržím.

Jediná snesitelná věc na tom všem je, že se můžu choulit na gauči k Michaelovi.

A že se při těch ne moc zajímavých pasážích můžeme líbat.

A při těch opravdu strašidelných si můžu zabořit obličej do jeho hrudníku, a on mě celou obejme a tiskne mě k sobě a já cítím, jak mu voní krk.

A i když je tohle všechno trochu nervóznější než za normálních podmínek, na druhou stranu mě uklidňuje, že když to začne být opravdu VÁŠNIVÉ – když Michael začne sahat po ovladači a stiskne pauzu –, uslyšíme zdola Lilly, jak huláká: „Jak se můžeš chtít oženit s tou genovijskou husičkou, Alboine, když máš mne? Hanba!“

A to se pak Michael vždycky zvedne, odejde do kuchyně a donese nám popcorn. *2001:Vesmírná odyssea* je zřejmě jediným prostředkem, jak se můžeme zbavit Lillyina ječáku a Larsova huhňání, když čte její narážky.

I když – vzhledem k mému úsilí, abych přestala tolik lhát – bych měla nejspíš připustit, že to není jen Lillyino hlučné zkoušení, co mi zabraňuje věnovat Michaelovi úplnou pozornost. Pravda je, že ta záležitost s večírkem mě tíží stejně jako ta bláznivá spirála, co jednou měla na sobě Britney v televizi.

Dusí mě to. Fakt dusí. Udělala jsem sice pomazánku – francouzskou česnekovou, ze směsi v pytlíku Knorr – a vůbec se snažím, abych vypadala, jak se na ten zítřejší mejdan těším a tak.

Jenže se netěším.

Ale aspoň už mám plán. Díky Laně. Plán, co budu zítra na párty dělat. Myslím ten tanec. A taky už mám ohoz. No, snad. Nevím, jestli jsem si tu sukni nezkrátila zase až MOC.

I když podle Lany asi nemůže být mini nikdy MOC krátká.

Aaaaaaaaach! Michael je zpátky s popcornem! Jdeme se líbat!

Sobota, 6. března, půlnoc

Když jsem se večer vrátila od Moscovitzových, mamka na mě čekala. (No, vlastně nečekala na mě, ale až začne na Discovery Heath pořad *V království chirurgie* o jednom chlapíkovi, co měl na tváři tak obrovské mateřské znamínko, že si s tím nedovedlo poradit ani osm operací. A nemohl ani nosit masku, jako nosil na znetvořené tváři Fantom Opery, protože jeho znamínko bylo hrbolaté a vystupovalo z kůže tak, že by k ní stejně žádná maska nepřilnula. A Christine by mu řekla leda tak: „Stejně vidím, co máš pod tou maskou, hochu.“ Plus neměl žádné podzemní doupě, kam by ji vzal. Ale to je fuk.)

I když jsem se snažila potají vyklouznout, mamka mě chytila a vtáhla do rozhovoru, kterému bych se mnohem radši vyhnula.

Mamka (ztlumuje televizi): Mio, co jsem to slyšela? Tvoje babička připravuje nějaký muzikál o tvé předchůdkyni Rosagunde a ty budeš hrát hlavní roli?

Já: Ehm, no, jo. Je to tak.

Mamka: To je ta nejsměšnější věc, jakou jsem kdy slyšela. Copak si neuvědomuje, že v geometrii jen tak tak nepropadáš? Nemáš čas hrát v nějaké hře. Musíš se soustředit na školu. Už tak máš dost mimoškolních aktivit, s tím předsednictvím studentského výboru a princeznováním. A teď ještě tohle! Co si vůbec myslí?

Já: V muzikálu.

Mamka: Cože?

Já: Je to muzikál, ne hra.

Mamka: To je mi úplně jedno, co je to. Hned zítra zavolám tvému otci a řeknu mu, aby to zarazil.

Já: (zaskočeně, protože jestli to udělá, Grandmère splní svoji hrozbu, vyklopí Amber všechno o penězích, a mě bude čekat poslední hodinka. Ale to jsem mamce povědět nemohla. A tak jsem lhala jako obvykle.) Ne, prosím, mami! Já… mně… se to vážně moc líbí.

Mamka: Co se ti líbí?

Já: Ta hra. Teda ten muzikál. Vážně v tom chci vystupovat. Divadlo je můj život. Prosím, nezakazuj mi to!

Mamka: Mio, není ti nic?

Já: Ne, nic! Jenom nevolej tátovi, jo? Má spoustu starostí s parlamentem a vůbec. Neměly bychom ho teď otravovat. Mně se ta hra Grandmère vážně líbí. Je to zábava a navíc si přitom, no, víš, rozšířím obzory.

Mamka: No… já nevím.

Já: Prosím, mami! Přísahám, že školu zvládnu!

Mamka: Tak dobře. Ale jak mi přineseš domů jedinou trojku, volám do Genovie.

Já: Díky, mami! Neboj, nepřinesu!

A pak jsem běžela k sobě do pokoje a musela začít dýchat do papírové tašky, protože se mi zdálo, že nemůžu popadnout dech.

Sobota, 6. března, 14.00,

Velký sál, hotel Plaza

Vypadá to, že hraní je trochu těžší, než jsem si myslela. Totiž, už jsem mockrát četla, že jediný důvod, proč lidé chtějí být herci, je, že jim to připadá jako snadná práce za hodně peněz –

Jenomže se ukázalo, že to vůbec není tak snadné. Je strašná spousta věcí, na které přitom musíte pořád myslet.

Jako pohyb. Víte, myslím jako to, že chodíte po jevišti, zatímco odříkáváte ty svoje repliky. Vždycky jsem si myslela, že se herci pohybují, jak se jim zachce.

Ale ukázalo se, že jim režisér přesně určuje, jak a kam mají chodit. A jak rychle. A kde se mají zastavit. Totiž, aspoň když je režisérem Grandmère. Teda, ne že by byla režisérem oficiálně. Tím je podle jejího předstírání seňor Eduardo, který pochrupuje v rohu, přikrytý až po bradu pokrývkou.

Ale protože nedokáže zůstat vzhůru ani tak dlouho, aby stačil říct: „Na scénu!“, Grandmère převzala jeho povinnosti.

Ne snad, že bych nepoznala, že právě to měla celou dobu v plánu. Ale ona by to nikdy nepřiznala.

No prostě, i při čtené zkoušce jsme si už museli začít pamatovat „blokaci“.

Ale to ještě nebyla choreografie. Choreografie je o tancování, zatímco navíc ještě zpíváte.

Na ni Grandmère najala profesionálku. Říká si Pírko a je zřejmě slavná, protože se podílela na několika broadwayských hitech. A taky musí být zřejmě příšerně na peníze, když se ujala choreografie takového paskvilu, jako je *Cop!* Ale to je fuk.

Nepodobá se vůbec choreografům z filmů *Honey* nebo *Center Stage*. Nechodí namalovaná, má na sobě jen bavlněný trikot, a v jednom kuse nás vyzývá, abychom zaujali svá místa a soustředili se na svou „či“.

Když Pírko začne říkat takové věci, Grandmère se vždycky zatváří znechuceně. Ale vím, že na ni nechce křičet, protože kdyby Pírko náhodou uraženě práskla dveřmi, jen těžko by za ni tak

narychlo sehnala náhradu. A tanečníci bývají nedůtkliví, to vědí všichni.

Ale Pírko není zdaleka tak špatná jako hlasová učitelka, madame Puissant, která normálně pracuje s operními pěvci v Metropolitní. Nutí nás provádět hlasová cvičení, která spočívají v tom, že prozpěvujeme Ma, ma, ma, ma, mo, mo, moo-oooo-oooooo-ooooo, znova a znova, ve stoupající tónině, dokud nás „neštípá u kořene nosu“.

Naše „či“ jsou jí ukradené, ale když si všimla, že Lilly nemá nalakované nehty, málem ji poslala domů, protože „diva nikdy nechodí s holými nehty“.

Všimla jsem si, že madame Puissant si Grandmère silně považuje. Přinejmenším ji vůbec nepřerušuje, jako to dělá Pírku.

A jako by tohle všechno nestačilo, jsou tady ještě i kostýmové zkoušky, a v mém případě i zkoušky paruky. Tohle všechno musím vydržet! Protože Rosagunde musí mít samozřejmě neobvykle dlouhý cop. Koneckonců, to je přece titul hry.

Totiž muzikálu.

Chci říct, že jsme si všichni dělali hlavu, jestli se stačíme naučit texty, ale hra – pardon, muzikál! – je mnohem víc než jen zapamatování si textu. Musíte vědět, kam chodit, znát choreografii, umět zazpívat všechny písně a ještě se přitom nepřerazit o cop – což v mém případě znamená o sametový provaz, co na zkouškách používám místo copu – ten, kterým se venku před Palm Court dělají zábrany, aby se jim tam lidi nehrnuli dřív, než se začne podávat odpolední čaj. Grandmère mi ho uvázala kolem hlavy.

Není myslím divu, že jsem z toho měla trochu migrénu. I když ne o moc horší, než když mi napaří na hlavu čelenku.

Právě teď máme s Džejpím krátkou přestávku, protože Pírko nacvičuje se sborem choreografii při zpěvu písně Genovie!, kterou zpívají všichni kromě nás dvou. Ukázalo se, že Kenny – kromě toho, že neumí vůbec zpívat ani hrát – neumí ani tancovat, takže to zřejmě bude trvat dost dlouho.

Což je dobře, protože mám v plánu využít pauzu na to, abych vymyslela strategii na dnešní večírek a pobavila se s Džejpím, který, jak se ukázalo, toho ví o divadle spoustu. Asi proto, že jeho táta je

slavný producent. Džejpí se pohybuje kolem jevišť už od chvíle, co se naučil chodit, a poznal díky tomu už fůru celebrit.

„Johna Travoltu, Antonia Banderase, Bruce Willise, Renée Zellwegerovou, Julii Robertsovou… skoro každého, koho člověk může poznat," odpověděl mi, když jsem se ho zeptala, koho konkrétně z celebrit má na mysli.

Páni. Slyšet to Tina, okamžitě by si s ním vyměnila místo, i kdyby to znamenalo, víte… stát se klukem.

A když jsem se ho zeptala, s jakou celebritou se nezná, odpověděl mi jen jedno jméno: s Davidem Mametem, tím slavným scénáristou.

„Víš přece," pokračoval, „*Horal Glen Ross. Sexuální perverzita v Chicagu. Oleanna*."

„No jasně." Neměla jsem ani tušení, o čem to mluví. Řekla jsem mu, že to je vážně bomba – to, že zná skoro všechny z Hollywoodu.

„Jo," zamumlal. „Jenže, víš, když na to přijde, celebrity jsou taky jenom lidi, jako ty a já. Totiž, spíš jako já, protože ty jsi vlastně taky celebrita. Takže víš, o čem mluvím. Lidi si o tobě taky myslí – no, tu jednu věc. Ale to ty rozhodně nejsi. Takovou tě vidí jen veřejné mínění. Musí to být těžké."

Řekl o mně někdy někdo pravdivější větu? Jen se podívejte, jak těžké to mám zrovna teď: to předstírání, že jsem večírkový typ. I když to vlastně JSEM. Chci říct, jdu přece dneska večer na večírek, ne?

Jasně. Hrozně se toho bojím a musela jsem se zeptat na radu nejodpornější holky ve škole.

Ale to pořád neznamená, že nejsem večírkový typ.

A Džejpí, kromě toho, že zná všechny celebrity současnosti až na Davida Mameta, taky viděl každé představení na Broadwayi v posledním desetiletí – včetně *Krásky a zvířete*.

A dávejte pozor: tenhle muzikál patří k jeho nejoblíbenějším.

Nechápu, jak jsem ho celou dobu mohla vidět jen jako Kluka, co nenávidí kukuřici v chili – víte, jako pošuka z jídelny – když ve skutečnosti je to milý a zábavný kluk, který píše verše o ředitelce Guptové a miluje *Krásku a zvíře* a rád by se setkal s Davidem Mametem (ať už je to, kdo chce).

Ale to je jen další důkaz toho, co dělá s člověkem dnešní školský systém, kdy jsou vzdělávací instituce tak přeplněné a odosobněné, že pro teenagery je obtížné překročit nesmyslnou předpojatost, kterou bezmyšlenkovitě zaujímají vůči vrstevníkům, které si zařadí do škatulky s nápisem Princezna, Šprt, Fotbalista, Roztleskávačka… nebo Kluk, co nenávidí kukuřici v chili.

Uf. Zkoušení sboru skončilo. Grandmère volá na scénu hlavní představitele.

Což znamená mě a Džejpího. Máme většinu scén společných. Zvláštní, protože až do přečtení *Copu!* jsem nikdy netušila, že moje prabába Rosagunde měla kluka.

Sobota, 6. března, 18.00, v limuzíně cestou domů z Plazy

Panebože. Jsem taaak unavená, že sotva udržím oči otevřené. Hraní je STRAŠNĚ TĚŽKÉ. Ale jak jsem to mohla vědět? V *Degrassi* to vypadalo tak jednoduše! Tam všichni chodili do školy a kromě toho pořád natáčeli jakoby nic. Jak jen to DĚLALI?

Jasně, nemuseli zpívat, až na ty díly, kde hráli, že jsou publikum na koncertu nebo tak něco. ZPĚV je ještě těžší než hraní, jak jsem zjistila. A myslím, že já jsem s tím ze všech lidí na zkoušce ještě měla nejmenší problém, vzhledem k tomu, jak tvrdě jsem trénovala karaoke pro případ, že bych si potřebovala vydělat peníze na cestu jako Britney v *Křižovatkách*.

Dovolte mi poznamenat, že jsem v sobě objevila respekt ke Kelis, protože jsem četla, že aby zazpívala „Milkshake“, zkoušela ho pětitisíckrát. A madame Puissant mě donutila zkoušet „Rosagundinu píseň“ taky nejmíň tolikrát!

Když už jsem začínala skřehotat a nedokázala vyzpívat výšky, přinutila mě, abych chytila za spodek klavír, na který mě doprovázel Phil, a ZVEDLA HO!

„Zpívejte z bránice, princezno!“ ječela na mě přitom. „Nedýchejte plícemi! Z bránice! Ne z hrudi! ZPÍVEJTE Z BRÁNICE! DRŽTE! DRŽTE!!!!!“

Byla jsem jen ráda, že jsem si doma čerstvě nalakovala nehty (abych neměla pokušení si je kousat). Aspoň na mě nemohla ječet kvůli TOMU.

A choreografie? Radši nemluvit. Někteří lidé se dívají svrchu na roztleskávačky (no, včetně mě, totiž až na Shameeku – ale jen dodneška). Ale je to tak TĚŽKÉ!!!! Pamatovat si všechny kroky? Bože! „Dejte pokoj s mým „či“, Pírko, já už vážně nemůžu!“

Ale Pírko neprojevila žádný soucit, ani se mnou, ani s Kennym, který by nezvládl krok-sun-krok, i kdyby si tím měl zachránit život.

A víte co? Zítra v deset máme zase nastoupit a budeme zkoušet totéž.

Boris prohlásil: „Tohle je to nejtěžší, co jsem kdy v životě podstoupil, abych si vylepšil známku z angličtiny!“

Což byla naprostá pravda. A jak dodala Ling Su, bylo to taky tisíckrát horší než podomní prodej svíček.

Ale to jsem na ni musela zasyčet, aby zmlkla, protože Amber Cheesemanová stála kousek od nás!

Ale Džejpí si pochopitelně všiml, jak syčím na Ling Su, a okamžitě se začal vyptávat: „Co je? Co to máte za tajemství, holky? Mně to můžete povědět, přísahám, že si to vezmu sebou do hrobu!“

Ale fakt je, že když strávíte s někým tolik hodin při tak těžké práci, vznikne mezi vámi něco jako… pouto. A nemůžete si pomoct, prostě se zaháčkujete. Dokonce i Lilly, která vykazuje evidentní antisociální tendence, zaječela, když jsme se cpali do kabátů: „Hej, lidi, málem jsem zapomněla! Dneska je u nás doma večírek! Musíte všichni přijít, naši nebudou doma!“

Přišlo mi to od ní dost troufalé – koneckonců je to Michaelův večírek, a nevěřila jsem, že by byl nějak odvázaný z toho, že se mu na něj nahrne banda středoškoláků (samozřejmě až na mě).

No, ale stejně. To je prostě další důkaz, jak blízko jsme si najednou byli.

A taky důvod, proč jsem chtěla Džejpímu přiznat pravdu – že studentský výbor prohýřil své skrovné prostředky, které měl použít na zaplacení maturitní slavnosti, a že hlavně proto teď zkoušíme *Cop!*

Na to se Džejpí zatvářil překvapeně – ale ne proto, jak jsem si původně myslela, že by byl v šoku nad mou ekonomickou pošetilostí.

„Vážně?“ prohodil. „Vidíš, a já si celou dobu myslel, že to je lstivý uskok tvé babičky, jak by si zavázala tátu, aby jí nechal ten umělý ostrov ve tvaru Genovie.“

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Dívala jsem se na něj s otevřenou pusou, až se Džejpí rozesmál a uklidnil mě: „Neboj se, Mio, já to nikomu nepovím – ani o těch utracených penězích, ani o babiččině plánu.“

Ale já byla pořád zvědavá, a tak jsem se ho zeptala: „Hele, Džejpí, a proč chce tvůj táta vůbec koupit ten pitomý ostrov?“

„Protože si to může dovolit,“ odpověděl Džejpí. Už se netvářil, jako že žertuje – vlastně poprvé od chvíle, kdy jsem se s ním začala bavit. Skoro nikdy se nemračil nebo si nedělal hlavu – jedině snad s kukuřicí.

Pochopila jsem, že John Paul Reynolds-Abernathy Třetí je pro Johna Paula Reynolds-Abernathyho Čtvrtého nevítané téma, a tak jsem nechala vyptávání. To je jedna z dovedností, které se naučíte dost rychle, když jste princezna. Nechat vyšumět téma, které začne být nepohodlné.

„Tak ahoj zítra,“ rozloučila jsem se.

„Jdeš na ten Lillyin večírek?“ zeptal se.

„Jo, jasně,“ odpověděla jsem.

„Tak se možná uvidíme tam.“

To bylo vážně prima – že se s námi Džejpí už cítil tak dobře, že by klidně přišel na večírek. I když to byl vlastně Michaelův večírek, ne Lillyin.

Ale stejně jsem teď měla hlavu plnou úplně jiných věcí, než byli Džejpí a Lilly a Grandmère a její ďábelské plány na koupi umělého ostrova.

Protože jsem musela začít realizovat svůj vlastní ďábelský plán.

Neděle, 7. března, 1 hodina ráno, můj pokoj

Stydím se. Fakticky. Je mi HANBA. Taková hanba, jaká mi nejspíš nikdy v životě nebyla.

Já vím, že už jsem to asi tvrdila předtím, ale tentokrát je to doopravdy tak.

Vážně jsem na chvíli myslela, že to bude fungovat. Můj plán, jak dokázat Michaelovi, že jsem opravdu večírkový typ.

A fakt nechápu, co jsem udělala špatně. Všechno jsem si to tak pečlivě naplánovala. Dělala jsem PŘESNĚ to, co mi poradila Lana. Hned když jsem přišla k Moscovitzovým, převlékla jsem si oblečení ze zkoušky a vzala si svůj večírkový ohoz:

– černé punčochy

– černou sametovou sukni (změněnou na mini; okraje byly trošku zubaté, protože když jsem ji stříhala, Tlusťoch Louie chtěl bojovat s nůžkami. Ale to nevadí, stejně vypadala dobře.)

– černé brýle

– černý trikot, který jsem si pořídila jednou na Halloween, ale naše sousedka Ronnie prohlásila, že až na ten plochý hrudník vypadám jako zajíček z Playboye, takže už jsem ho pak nikdy nevzala na sebe

– černý baret, který mamka nosila, když s ostatními kamarádkami z Guerrilla Girls dělaly performance na téma občanské neposlušnosti

– a vodní podprsenku. Jenže jsem ji moc nenaplnila, protože jsem se bála, že bude prosakovat.

Plus jsem si natřela pusu rtěnkou a tak nějak sexy si pocuchala vlasy jako Lindsay Lohanová, když vycházela z toho newyorského klubu a málem vrazila do svého bývalého Wilmera.

Ale Michael, místo aby se rozplýval, jak mi to sluší (tou dobou už vítal u dveří první hosty), jen nadzvedl obočí, jako by se něčemu divil.

Lars zvedl oči od svého Sidekicku, když jsem vešla, a nadechl se, jako by chtěl něco říct. Ale vzápětí si to rozmyslel a začal se znova věnovat hraní.

A Lilly, která měla plno práce, aby nasadila film do kamery, protože chtěla natočit nějaký materiál pro svůj pořad *Bez příkras* o vztazích mezi dívkami a chlapci v moderních městských aglomeracích, se zeptala: „Za co to jdeš, za mima?“

Ale místo abych se na ni rozzuřila, pohodila jsem hlavou a řekla, aby to slyšeli Michaelovi přátelé, před kterými jsem chtěla vypadat dospěle: „To se ti vážně povedlo!“

Asi jsem to zmákla, protože Trevor s Felixem se jenom nejisté zeptali: „Mio…?“ jako by mě nemohli poznat. Paul se dokonce překonal: „Hezké punčochy!“ Zřejmě chtěl pochválit moje nohy, protože v té mini vypadaly vážně dlouhé.

Dokonce i Doo Pak si přisadil: „Princezno Mio, bez kabátu vypadáte moc krásně!“

A Džejpí, který se objevil později – přišel zároveň s Tinou a Borisem – řekl: „Vaše krása zahanbí i pověstnou nádheru slunce, zapadajícího nad Středozemním mořem, má paní,“ což byla jeho replika z babiččina muzikálu. Ale stejně to bylo milé.

A doprovodil to stejnou dvornou úklonou, jakou měl předepsanou na jevišti.

Jediný Michael neříkal nic. Ale určitě jen proto, že měl plno práce s pouštěním hudby a vybízením hostů, aby si udělali pohodlí. A taky se zlobil, že Lilly pozvala Borise a celou divadelní partu, aniž se s ním domluvila.

Snažila jsem se mu pomáhat. Víte, aby šlo všechno hladce. Přivítala jsem pár holek od nich z koleje – žádná neměla baret ani sexy ohoz, pokud za sexy nepovažujete džínovou maxi s bílými ponožkami – a představila se jim: „Ahoj, já jsem Mia, Michaelova přítelkyně. Nedáte si jednohubky?“

Nemluvila jsem o tom, že jsem sama dělala pomazánku, protože jsem si nebyla jistá, jestli večírkové typy samy třou pomazánky. Třeba Lana – tu jsem si fakt neuměla představit. To ode mě byla zřejmě taktická chyba, ale zase to tolik nevadilo, když to všem nebudu věšet na nos.

Vysokoškolačky prohlásily, že jednohubky nechtějí, i když jsem je ujistila, že pomazánka je z nízkotučné majonézy – každý přece ví, že vysokoškolačky si pořád hlídají váhu, aby nepřibraly. Ale o tom jsem s nimi samozřejmě nemluvila.

Nedovolila jsem, aby mě jejich odmítání jednohubek zlomilo. Vlastně jsem to brala spíš jako konverzační obrat při seznámení.

Jenže se ukázalo, že ty holky vůbec nemají v úmyslu se mnou konverzovat. Tina a Boris se líbali na pohovce a Lilly předváděla Džejpímu, jak pracuje její kamera. Takže jsem si vlastně neměla s kým povídat.

Proto jsem se vytratila do kuchyně a vzala si tam pivo. Měla jsem pocit, že právě to by dívka na večírku měla udělat. Říkala to přece Lana. Otevřela jsem si uzávěr otvírákem, který ležel na lince, a protože jsem si všimla, že všichni ostatní pijí pivo rovnou z lahve, udělala jsem to taky.

A málem ho vyprskla. Protože chutnalo ještě hůř, než jak jsem si pamatovala. A smrdělo víc než ten skunk, co ho tenkrát děda přejel.

Jenomže nikdo jiný se při pití piva nešklebil, a tak jsem se taky vzmužila. Když jsem pivo jenom usrkávala, chutnalo trochu snesitelněji. Možná, že ho takhle pijí všichni pivaři, že jen pomalounku ucucávají. Dělala jsem to až do chvíle, než jsem si všimla, že na mě Džejpí míří Lillyinou kamerou. V tu chvíli jsem schovala pivo za záda.

Džejpí sklopil hledáček a prohodil: „Promiň.“ Tvářil se přitom opravdu rozpačitě.

Ale ne tak rozpačitě jako já, když na mě Lilly, která stála vedle něj, vybafla: „Mio, co to děláš?“

„Nic,“ odsekla jsem otráveně, jak jsem si představovala, že by správná královna večírků měla odseknout kamarádce na podobnou všetečnou otázku. I když ta v *Girls Gone Wild* místo toho odseknutí zvedla na kameru sukni.

Ale usoudila jsem, že takhle se odvázat nedokážu.

„Ty piješ?“ zhrozila se Lilly. No, možná ani tak nezhrozila, jako ji to pobavilo. „Pivo?!“

„Jen se snažím bavit," vysvětlila jsem jí. Mučivě jsem si uvědomovala, že Džejpí ze mě nespouští oči. Nevím, proč mě to tak vytáčelo. „V Genovii taky piju v jednom kuse."

„Jistě," odfrkla Lilly. „Šampaňské na přípitek k večeři, a potom stolní víno. Ne *pivo*."

Odvrátila jsem se od ní a vrazila do Michaela, který vyhrkl: „Tak tady jsi!"

Vzápětí si všiml piva v mé ruce a zopakoval po sestře: „Co to děláš?"

„No, víš," pohodila jsem nenucené hlavou jako správný večírkový typ, „jenom si tak užívám."

„Odkdy piješ pivo?" zajímal se Michael.

„Bože, Michaele!" zasmála jsem se. „Není to fuk?"

„Mě taky odbyla," prohlásila Lilly. Vzala si od Džejpího kameru a namířila ji na nás.

„Lilly," okřikl ji Michael, „přestaň natáčet. Mio –"

Ale než stačil dodat cokoliv z toho, co měl v úmyslu, jeho přehrávač v počítači (Michael přestěhoval reproduktory do obývacího pokoje, aby byla hudba líp slyšet) začal hrát první pomalou písničku – „Speed of Sound" od Coldplay. Takže jsem hned vykřikla: „Hele, tuhle písničku miluju," a začala tancovat, jak mi poradila Lana.

Pravda je, že nejsem zrovna fanoušek Coldplay, protože se mi nelíbí, že jejich kapelník nechal svoji ženu Gwyneth Palthrowovou, aby jejich dítě pojmenovala Apple. Umíte si představit, jak ta chudák holka bude trpět, až začne chodit na střední? Všichni si z ní budou utahovat.

Ale zjistila jsem, že i když to pivo páchne a tak, dokáže udělat zázrak. Protože jsem se ještě nikdy necítila tak blízko seberealizaci, jako když jsem ho začala usrkávat. Vlastně mi bylo úplně blaze. I když jsem byla jediná osoba v místnosti, která tancovala.

Ale usoudila jsem, že je to v pohodě, protože takhle to chodilo na většině večírků: sotva začal tancovat jeden člověk, ostatní se postupně přidali. Prostě se jen čekalo, až někdo prolomí ledy.

Ale nemohla jsem si nevšimnout, že dokud jsem tancovala, nikdo další se ke mně nepřidal. Dokonce ani Michael ne. Jenom tam

tak stál a zíral na mě. A Lars taky. Lilly mě sledovala rudým hledáčkem kamery. Boris a Tina se k sobě přestali tisknout na pohovce a místo toho začali zírat na mě. I vysokoškolačky na mě třeštily oči. Některé se nakláněly ke svým kamarádkám, něco si s nimi šeptaly, a pak se všechny hihňaly.

Došlo mi, že na mě žárlí, protože jsem na tomhle večírku byla fakt nejlíp oblečená, s tím baretem a tak. Takže jsem tancovala dál jakoby nic.

A pak mě přišel zachránit Džejpí, protože začal taky tancovat.

Ne že by tancoval přímo se mnou, protože se mě nedotýkal ani nic takového. Ale začal jako pochodovat kolem mě a dělal takové ty kroky, jakými obvykle tancují kluci, když k sobě nechtějí moc přitahovat pozornost, ale zároveň se chtějí přidat k zábavě.

Byla jsem tak nadšená, že konečně netancuju sama, že jsem začala kroutit rameny, jak nás to učila Pírko (říkala tomu šimi) a posunula se blíž k němu, a usmála se, jako že mu děkuju. A Džejpí se na mě usmál taky.

Takže když se to vezme technicky a tak, vlastně jsme svým způsobem tancovali spolu. Technicky vzato jsem tancovala s jiným klukem. Před očima svého kluka. Na večírku pořádaném mým klukem.

Což je, aspoň myslím, technicky vzato… dost odporné chování. U holky.

Jenomže to jsem si v tu chvíli neuvědomovala. V tu chvíli jsem myslela jen na to, jak hloupě jsem si připadala, když jsem tancovala úplně sama, a jak je od Džejpího prima, že – na rozdíl od mých takzvaných kamarádů – mě v tom nenechal, myslím tancovat samotnou přede všemi ostatními… Zvlášť na rozdíl od Michaela.

Který mi ani neřekl, že mi to sluší. Nebo že se mu líbí můj baret.

A Džejpí prohlásil, že vypadám líp než západ slunce ve Středozemí. A přišel a tancoval se mnou.

Kdežto Michael jenom stál a koukal.

Kdo ví, jak dlouho jsme tam s Džejpím tancovali – zatímco Michael jen stál a koukal –, když se najednou otevřely dveře a dovnitř vpadli doktor a doktorka Moscovitzovi.

No jasně, Michael pořádal večírek s jejich svolením a taky z toho nedělali žádnou vědu a nic. Ale stejně! Přišli, zrovna když jsem tancovala! S JINÝM KLUKEM! Byla mi taková hanba!!! Chci říct, byli to přece Michaelovi RODIČE!!!!

Bylo to skoro stejně trapné, jako když přišli domů ve chvíli, kdy jsme se s Michaelem líbali na pohovce po zimních prázdninách (no, vlastně jsme dělali i horší věci než se jen líbali. Byly tam nějaké ty podtričkové a přespodprsenkové hmaty. Což je, připouštím, dost riskantní jednání u holky, která nechce mít sex dřív než v noci po maturitním plese. Ale to je fuk. Pravda je taková, že když jsem se nechala pohltit vším tím líbáním, ani jsem si neuvědomovala, kde všude má Michael ruce, dokud už nebylo pozdě. Totiž dokud se mi to nezačalo LÍBIT. Takže svým způsobem bych měla říkat, DÍKY BOHU, že tenkrát napochodovali do obývacího pokoje doktor a doktorka Moscovitzovi, protože kdo ví, KAM by to jinak všechno vedlo?

Ale stejně – teď to byl skoro větší trapas než tenkrát, věřte tomu nebo ne. Protože – no, TANCOVALA JSEM! A s jiným klukem!

I když ani nevím, jestli to vůbec viděli, protože hned vyhrkli: „Pardon, nevšímejte si nás," a spěchali do chodby a k sobě do pokojů, takže jsme je nikdo ani nestačili pozdravit.

Ale kdykoli si představím, co MOHLI vidět, polévá mě střídavě horko a zima – cítila jsem se tak, jak o tom mluvil Alec Guinness, že se cítí pokaždé, když vidí sám sebe v té scéně z *Hvězdných válek: Nová naděje*, kde mluví Obi Wan o tom, že cítí velké narušení Síly, jako by miliony hlasů vykřikly hrůzou a pak náhle utichly.

Ještě horší bylo, že sotva Moscovitzovi odešli – sotva jsem je uviděla, okamžitě jsem přestala tancovat; vlastně jsem totálně vytuhla –, přišla ke mně Lilly a sykla: „Hodláš tady dělat striptýz nebo co? Kroutíš se, jako by ti někdo hodil pod triko kostku ledu a tys ji chtěla vytřást!"

Striptýz! Lilly myslí, že chci dělat striptýz! S Džejpím! Před Michaelem!

Tváří v tvář tomu už jsem nedokázala předstírat, že jsem večírkový typ. Prostě jsem se bezmocně sesula na pohovku.

A Michael za mnou vůbec nepřišel a nezeptal se, jestli jsem se pomátla, ani nevyzval Džejpího na souboj. Místo toho šel za rodiči, asi zjistit, jestli se vrátili dřív kvůli tomu, že se něco stalo, nebo konference skončila tak brzy, nebo co vlastně.

Seděla jsem tam tak asi dvě minuty a poslouchala, jak se všichni kolem mě smějí a užívají si, a cítila, jak se dlaně potí ledovým potem. Všude kolem mě bylo plno lidí, ale přísahám, že jsem se ještě nikdy v životě necítila tak sama. Striptýz! Vypadala jsem, jako že chci dělat stryiptýz! S jiným klukem!

Dokonce i Lilly už mě přestala natáčet, protože jí pohled na to, jak Doo Pak ochutnává Studené rančerské doritos, připadal zajímavější než moje pokoření.

Džejpí byl jediný, kdo se mnou po tom tanci ztratil slovo – kromě Tiny, která seděla na pohovce proti mně a v předklonu mě pochválila: „To byl moc hezký tanec, Mio," jako bych vystupovala na besídce v mateřské školce.

„Hele," oslovil mě Džejpí, když přišel za mnou, „myslím, že sis tam zapomněla tohle!"

Podívala jsem se, co to drží. Moje ze tří čtvrtin prázdné pivo! Látku zodpovědnou za to, že se mi vůbec v hlavě mohla vylíhnout myšlenka, že bych mohla začít tancovat!

„Dej to pryč," zasténala jsem a položila si hlavu na kolena.

„Aha," hlesl Džejpí. „Promiň. Ehm… není ti nic?"

„Ne," zahuhlala jsem do punčoch.

„Můžu pro tebe něco udělat?" chtěl vědět.

„Můžeš udělat časoprostorový skok, aby si nikdo nepamatoval, jak jsem se ztrapnila?"

„Ehm, to asi ne. A jak ses ztrapnila?"

Což bylo od něj moc hezké – že předstíral, jako by si ničeho nevšiml, a vůbec. Ale popravdě řečeno to tak bylo ještě horší.

A tak jsem udělala jedinou rozumnou věc, která se dala udělat: posbírala jsem svoje věci – a svého bodyguarda – a vypadla dřív, než si všichni všimnou, že brečím.

Čemuž jsem se věnovala celou cestu domů.

A teď už mi zbývá jenom naděje, že Džejpí lhal. Že dokáže vytvořit trhlinu v časoprostoru, takže všichni, co byli na večírku, zapomenou, že jsem tam byla taky.

Zvlášť Michael.

Který teď musí mít víc než jen slabé podezření, že nejsem večírkový typ. Panebože.

Myslím, že potřebuju aspirin.

Neděle, 7. března, 9.00, můj pokoj

Od Michaela nepřišla ani jediná esemeska. Ani e-mail. A nezavolal.

Tak už je to jisté: hnusím se mu tak, že už mě nechce znát.

A nemůžu mu to mít vůbec za zlé. Kdybych nemusela na zkoušku, šla bych se hanbou utopit do East River.

Zavolala jsem k Zabarovi, použila mamčinu kreditku (nemohla jsem se jí zeptat, protože spala, a pan G. šel s Rockym koupit pomerančový džus) a nechala poslat k Moscovitzovým bagely a uzeného lososa jako omluvu.

Nikdo přece nemůže zůstat naštvaný, když dostane bagely ze Zabaru.

Že ne?

Striptýz! Bože, co mě to NAPADLO??????????

Neděle, 7. března, 17.00,

Velký sál hotelu Plaza

Nemusíme si dělat hlavu, jestli si do pondělka zapamatujeme texty. Aspoň já je už umím naprosto bezpečně, po tom, kolikrát jsme celou hru zkoušeli.

A nohy mě bolí od všeho toho hopsání (myslím po jevišti, ne u Moscovitzů). Pírko tvrdí, že musíme mít něco, čemu se říká jazzové boty. Zítra nám nějaké přinese. Jenomže do zítřka už mi upadnou nohy. A bolí mě v krku od všeho toho zpívání. Madame Puissant do nás leje horké nápoje s vitamínem C.

Taky Phil, ten pianista, vypadá na zhroucení. Dokonce i Grandmère se tváří vyčerpaně. Jenom seňor Eduardo, který podřimuje ve své židli, vypadá odpočatě. On a Rommel.

Panebože. Grandmère zase nutí sbor zpívat „Genovie, má Genovie!“. Tu písničku NENÁVIDÍM. Aspoň že ji nemusím zpívat. Zatím. Bože, kdy už nám dá pauzu? Není to náhodou proti zákonu, kde se píše, jak dlouho smíte nechat pracovat děti?

Ale co. Aspoň mi to odvede myšlenky od toho včerejšího pokoření. Trochu. Lilly mi na to nedá zapomenout. Každou chvíli prohodí: „Díky za ty bagely, Mio,“ a „Co kdybys zatancovala ten včerejší tanec na jevišti, až zaškrtíš Alboina?“ anebo „Kde máš baret?“

Takže se samozřejmě všichni, kdo tam včera nebyli, začnou vyptávat: „O čem to mluví?“ A Lilly se jen tak záhadně usměje.

A pak Michael. Lilly tvrdí, že ani nebyl doma, když ode mě přišly ty bagely. Prý se včera hned po večírku vrátil na kolej, když už byli jeho rodiče doma a nepotřebovali, aby na ni dohlížel.

Poslala jsem mu asi tři esemesky, ve kterých jsem se mu omlouvala, že jsem se chovala jako pitomec. Odepsal mi jenom tohle:

MUSÍME SI PROMLUVIT

Což mohlo znamenat jen jednu jedinou věc, jasně. Michael –

Počkat. Džejpí mi podal vzkaz, aby na nás zase Grandmère neječela, že si šeptáme, jako předtím, když se ke mně naklonil, aby mě upozornil, že mám rozvázané tkaničky u kanad.

Džejpí: Ahoj. Nejsi na mě naštvaná, že ne?

Já: Proč bych na tebe měla být naštvaná?

Džejpí: Že jsem s tebou tancoval.

Já: A proč bych se měla naštvat kvůli tomu, že jsi se mnou TANCOVAL?

Džejpí: No, jestli se na tebe třeba nerozzlobil tvůj kluk nebo tak.

Jak to tak vypadalo, tak se teda rozzlobil, a pořádně. Ale pokud to byla něčí vina, tak jen a jen moje, určitě ne Džejpího.

Já: Ne. Bylo to od tebe moc fajn. Aspoň jsem si nemusela připadat jako největší trapka ve vesmíru. Jsem tak PITOMÁ. Nechápu, proč jsem pila to pivo. Byla jsem prostě nervózní, víš. Že nejsem dost večírkový typ.

Džejpí: Jestli tě to trochu utěší, tak jsi rozhodně vypadala, že si ten večírek skvěle užíváš. Ne jako dneska. Dneska vypadáš – no, myslel jsem, že jsi namíchnutá na mě. Buď kvůli tomu tancování, nebo kvůli tomu, co jsem řekl včera – proč vím, že jsi vegetariánka.

Já: Ne. Proč bych se kvůli tomu měla namíchnout?

Je to pravda. Vážně jsem začala dávit, když jsem zjistila, že dali do těch lasagní maso. Totiž, přece je inzerovali jako vegetariánské.

Džejpí: To je normální. V naší jídelně nacpou všechno do všeho. Všimla sis, co dávají do chili?

Já: Myslíš jako kukuřici?

Džejpí: Přesně. Ta tam nemá co dělat. Kukuřice do chili nepatří. Je to nepřirozené. Nemyslíš?

Já: To mě nikdy nenapadlo. Já mám kukuřici ráda.

Džejpí: To já ne. Aspoň od té doby – ale to je fuk.

Já: Od kdy?

Džejpí: Na tom nezáleží. Vážně. O nic nejde.

Jenže teď už jsem se to samozřejmě MUSELA dozvědět.

Já: Ne, vážně, mně to můžeš povědět. Nikomu to neřeknu, přísahám.

Džejpí: No, prostě – pamatuješ, jak jsem ti říkal, že jediná celebrita, se kterou bych se chtěl sejít, je David Mamet?

Já: Jo.

Džejpí: Víš, naši ho vlastně znají. Byli u něj doma na večírku asi před čtyřmi lety. Byl jsem tenkrát hrozně rozčilený, že se s ním sešli – víš, jak to je, když je ti dvanáct, připadá ti, že se svět točí jenom kolem tebe, a tak jsem je pořád otravoval. „Pověděli jste mu o mně? Pověděl jsi mu, že jsem jeho největší fanoušek, tati?“

Já: Jasně. A co tvůj táta?

Džejpí: Odpověděl: „Ano, synu, tvoje jméno přišlo na přetřes.“ Ukázalo se, že naši mu vyprávěli zábavnou historku, jak mi asi v roce dali poprvé kukuřici a ráno se pak divili, když jsem měl v plínce celá zrníčka. Myslím kukuřice.

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

No, vlastně se nám stalo totéž, když jsme dali kukuřici Rockymu. Takže já jediná si umím představit, jak moc ODPORNÉ to je.

Já: FUUUUUUUUUUUUUUUUUJ! Totiž, chtěla jsem říct, tý jo! To muselo být trapné. Totiž pro tebe. Že o tobě vyprávěli tvému idolu zrovna tohle. I když jsi byl jen mimino, když se to stalo.

Džejpí: Trapné? Bylo to pokořující! Od té doby se na kukuřici nedokážu ani podívat!

Já: Tím se to vysvětluje.

Džejpí: Vysvětluje CO?

Já: Nic. Tvoje averze ke kukuřici.

Džejpí: Jo. No, rodiče. Vždycky tě zatíží nějakou obsesí.

Já: To mi povídej.

Džejpí: Nemůžu s nimi bydlet, a nemůžu si dovolit bydlet bez nich. Když u o tom mluvíme, co říkáš tomuhle:

Vše ti ochotně a rádi zaplatí,
investice, co se možná nevrátí.
Na oplátku ale chtějí dost:
tvou poslušnost.

Lenní páni nad osudem tvým,
tvá svoboda je jen pouhý dým.
Plnoletost můžeš vzývat pouze,
pak vybereš si: prachy, nebo nouze!

Já: Páni! To je super! Měl bys to nabídnout Lilly do toho magazínu!

Džejpí: Dík. Možná nabídnu – spolu s tou básničkou o Guptové. Budeš tam taky něco mít? V tom prvním čísle?

Já: Ne.

Protože samozřejmě jediná věc, kterou jsem v poslední době napsala (kromě úvodníků do školních novin), je „Kukuřici ne!“ A už jsem Lilly zakázala to publikovat. Teď jsem za to vážně moc ráda, protože – po tom příběhu, PROČ nenávidí kukuřici, si nemyslím, že by to Džejpímu mohlo připadat legrační. Moje povídka o něm, myslím.

Ježíš. Grandmère chce, abych se pustila do té škrtící scény.

Kéž by tak chtěl někdo uškrtit MĚ. Kvůli tomu, že si s Michaelem MUSÍME PROMLUVIT. Ale kdybych byla mrtvá, tak bych se tomu vyhnula.

Neděle, 7. března, 21.00, můj pokoj

Nemůžu tomu uvěřit. Proč musí jít všechno od špatného k ještě horšímu? Tak za prvé, pořád jsem ještě nezastihla Michaela. Nezvedá mi mobil, není na síti a Doo Pak tvrdí, že není ani v pokoji a on nemá ponětí, kde „Mike“ může být.

Až na to, že já ponětí mám: tak daleko ode mě, jak to jen půjde.

A k mojí smůle mi ten ze sourozenců Moscovitzových, o kterém bych chtěla slyšet nejmíň ze všeho, v jednom kuse píše. Tohle mi Lilly odepsala na mou připomínku, že v žádném případě nechci, aby „Kukuřici ne!“ vyšlo v jejím magazínu.

Feminist: Ehm, promiň, ale už je to tam. Je to můj nejlepší příspěvek. Mimochodem, přijdeš zase na večírek v baretu?

TLouie: Můžeš se už přestat navážet do toho pitomého baretu? Jaký večírek myslíš? A o čem to mluvíš? Lilly, nemůžeš uveřejnit příspěvek bez mého souhlasu. A já ti žádný souhlas nedám.

Feminist: Tu AIDE DE FERME PARTY tvé babičky, SAMOZŘEJMĚ. A nemůžeš mi nedat souhlas. Jakmile autor jednou předá materiál redakci *Růžového zadku Tlusťocha Louie*, stává se jeho dílo majetkem *Růžového zadku Tlusťocha Louie*.

TLouie: Fajn, přestaň a) tomu tak říkat a b) předstírat, že ten časopis má nějakou redakci. ŽÁDNOU REDAKCI NEMÁ. Leda tvou ložnici! A Aide de Perme je dobročinná akce, ne večírek.

Feminist: Myslím redakci v obecném smyslu slova. Ale teď vážně. Vezmeš si tam ten baret?

Co se to děje se sourozenci Moscovitzovými? Totiž, chápu, že Michael mě má právo nenávidět, ale proč se Lilly s tou povídkou chová jako mrcha?

Kdybych nebyla tak vyčerpaná, zavolala bych si limuzínu a nechala se odvézt k Moscovitzovým, kde bych si to nejdřív vyříkala s Lilly, abych v ní zkusila probudit něco podobného lidským citům, a pak bych jela za Michaelem, abych se mu omluvila osobně.

Ale jsem tak unavená, že si jenom dám sprchu a půjdu spát.

Fakt nechápu, jak to zvládá Paris Hiltonová – vystupovat v televizi, vymýšlet vlastní šperky a líčidla, A JEŠTĚ chodit každý den na mejdany a pařit tam až do noci? Není divu, že tenkrát ztratila psa a myslela si, že jí ho unesli…

Ale já se nemusím bát, že bych ztratila Tlusťocha Louie. Je moc těžký, než abych ho sebou nosila na polštářku, jako nosí Paris Tinkerbell. A kdybych ho někdy zkusila takhle nosit, stejně by mi nejdřív vyškrábal oči.

Pondělí 8. března, třídnická hodina

Dneska ráno jsem si zase „půjčila“ mamčinu kreditku a objednala Michaelovi obrovský koláč. Ale tentokrát jsem mu ho nechala poslat na kolej. Objednala jsem si u cukráře čokoládový nápis PROMIŇ, vyvedený co největším písmem.

Uvědomuji si, že poslat koláč – i když je obrovský, čokoládový a s nápisem PROMIŇ – je žalostně nedostačující vyjádření lítosti nad tancem připomínajícím striptýz s jiným klukem před zraky svého přítele.

Jenomže si nemůžu dovolit dát Michaelovi to, po čem opravdu touží – výlet raketou do vesmíru.

Když jsem objednala koláč, vrátila jsem se k sobě do pokoje a našla tam Rockyho, jak visí na kocourovi a svírá ho pěstičkami za chlupy. Vřískal přitom: „Ký! Ký! Ký!“ Tlusťoch Louie se tvářil, jako by zase spolkl ponožku.

Překonala jsem pokušení srazit svého batolecího bratříčka k zemi. Tlusťoch Louie je takový dobrák, že to Rockymu DOVOLÍ!

Ale to neznamená, že by na zrzavé tvářičce neměl výraz paniky. Připadalo mi, že za pár vteřin praskne jako vaječná skořápka.

Vyrazila jsem mu samozřejmě na pomoc a zaječela: „Mami! Nemůžeš na to dítě DÁVAT ASPOŇ MINUTU POZOR?“

Jenže mamka ještě nedopila kafe a nebyla zřejmě schopná ovládat svého jediného syna ani se zabývat ničím, co nezahrnovalo Diane Sawyerovou na televizní obrazovce.

Nemá ani ponětí, jakou má kliku, že jsem na to přišla včas. Kdyby Tlusťoch Louie ztratil trpělivost a vrhl se na Rockyho, mohl by se bráška nakazit z jeho škrábanců kočičí infekcí a umřít. Je to velice nebezpečná a obecně podceňovaná choroba. Může vyvolat anorexii, když si nedáte pozor.

Ne že by si toho v Rockyho případě někdo všiml, protože i když mu není ani rok, má průměrnou velikost čtyřletého dítěte.

Kdyby byl zrzavý jako Tlusťoch Louie, vypadal by vlastně jako kreslený orangutan.

Fakticky nevím, jak mám vedle starostí s bráškou, s kamarády, s rodiči, s princeznováním, babičkou a tancováním s cizím klukem ještě dosáhnout seberealizace.

Pondělí 8. března, tělocvik

Lana ke mně tentokrát přišla, když jsem byla ve sprše, a zeptala se, kde jsou její pozvánky na Aide de Ferme. Byla jsem tak unavená – ruce mě bolely, jak jsem v jednom kuse škrtila Borise, nemluvě už o tom pitomém volejbalu, i když jsem vybrala míč jen jednou… většinou jsem jen koukala, jak letí kolem. Odsekla jsem jí: „Nelam si s tím hlavu, dala jsem seznam hostů organizátorovi akce, chápeš? Ty i Trish se tam dostanete. Prostě rovnou přijďte.“

Zatvářila se užasle. No, asi jsem byla TROŠKU ostrá.

Víte, vlastně mi začalo docházet, že herečky jsou vážně od rány. Víte – že mají to, čemu se říká „herecký temperament“. Třeba Cameron Diazová a tak. Jestli je jen v polovičním STRESU jako já, není divu, že ječí a kope fotografy a rozbíjí jim foťáky a tak.

Prostě se ukazuje, že co se jednomu může zdát jako odsouzeníhodné chování, může být ve skutečnosti jen frustrace z toho, když vás okolnosti doženou až za okraj duševních a fyzických sil.

To je všechno, co k tomu můžu dodat.

Pondělí 8. března, ekonomika

Cenová pružnost

Pružnost je stav, kdy výkyvy poptávky nebo nabídky vyvolají cenové změny.

Cenová pružnost závisí u zboží na tom, jak je který výrobek pro spotřebitele potřebný.

Myslím, že moje cena v Michaelových očích prudce poklesla, když mě viděl tak trapně tancovat.

Anebo je to možná kvůli baretu.

Pondělí 8. března, angličtina

Všichni jsou tak unavení, že nemůžou ani mluvit, natož si zapisovat poznámky.

A ukázalo se, že nikdo z nás přes víkend nepřečetl *Ó průkopníci*.

Slečna Martinezová prohlásila, že jsme ji zklamali.

Jo, slečno M.? Jen nechte na hlavě.

Pondělí 8. března, oběd

Džejpí sedí zase s námi. Je jediný tady u stolu (myslím jediný z nás, kdo nacvičujeme hru… totiž muzikál), kdo není strhaný vyčerpáním. Dokonce napsal i novou báseň:

Už odmala jsem toužil,
jen na jevišti stát.
A představou se soužil,
jak publiku se vzdát.

Teď na jevišti stojím,
bolí mě každý krok,
režisérky se bojím,
snad už tu trčím rok.

SOS volám do dáli!
Do člunů všichni, hop!
Proč chudáky nás necháte,
hynouti ve hře Cop!?

Je to legrační. Smála bych se, ale bolí mě bránice, jak pořád musím držet piano.

Od Michaela pořád ještě žádná zpráva. Vím, že teď píše test z Dějin katastrofického sci-fi filmu. Což vysvětluje, proč mi nezavolal, aby mi poděkoval za ten koláč.

Ne proto, že už by o mně nikdy nechtěl slyšet nebo mě vidět, protože jsem se tak ztrapnila na jeho večírku.

Snad.

Pondělí 8. března, speciálka

Ta holka je magor.

Vážně. Co je to s ní? Čeká, že jí všichni budeme pomáhat dávat dohromady ten její stupidní literární časopis. Rozmnožila 3700 stran, které máme zřejmě seřadit a secvaknout dohromady – ale pořád nechce slyšet o tom, že by vyřadila „Kukuřici ne!“

„Lilly,“ opakovala jsem, „PROSÍM. Teď už Džejpího známe. KAMARÁDÍME s ním. Nemůžeš tu povídku otisknout. Ranilo by ho to! Chci, říct, nechala jsem ho přece na konci UMŘÍT!“

„Džejpí je básník,“ odpověděla mi.

„JO? A CO TO S TÍM MÁ SPOLEČNÉHO?“

„Básníci se zabíjejí v jednom kuse. To je statisticky ověřeno. Mezi spisovateli se básníci dožívají nejnižšího průměrného věku. Je u nich daleko vyšší pravděpodobnost, že spáchají sebevraždu, než u romanopisců nebo autorů literatury faktu. Džejpí by nejspíš souhlasil s tím, jak jsi ukončila ‚Kukuřici ne!‘, protože to je způsob, jak jednou doopravdy skončí.“

„Lilly!“

Ale ani to s ní nehnulo.

Odmítla jsem rovnat a sešívat z důvodů morami zásadovosti, takže to hodila na hlavu Borisovi.

Všichni viděli, že se mu do toho nechce. Byla tak unavený, že dokonce ani necvičil na housle.

Víte, začínám mít pocit, že prodávat po domech svíčky by přece jen bylo mnohem jednodušší než tohle všechno.

Pondělí 8. března, zeměpis

Kenny naštěstí nebyl včera zas tak unavený, aby neudělal náš společný úkol.

Ale byl tak unavený, že ho polil marinádou.

Přepsala jsem to bez řečí. Rozhodla jsem se, že Alfreda Marshalla přenechám s klidem Grandmère a Laně. U mě prostě nezabíral.

Od Michaela pořád žádná zpráva. Zkoušku z Dějin katastrofických sci-fi filmů má už určitě za sebou. Takže je to oficiální. Nenávidí mě.

DOMÁCÍ ÚKOLY:

Tělocvik: VYPRAT CVIČEBNÍ ŠORTKY!!! NECHÁPU, JAK JSEM NATO ZASE MOHLA ZAPOMENOUT!!!!!!
Ekonomika: Kdo ví? Jsem tak utahaná, že je mi to jedno.
Angličtina: kv (kdo ví?)
Francouzština: kv
Speciálka: Ještě to tak
Geometrie: kv
Zeměpis: kv (Kenny mi to řekne)

Pondělí 8. března,

Limuzína cestou domů z hotelu Plaza

Nemůžu tomu věřit.

Vážně. To už je moc. Po tom všem ještě –

Ne. Já to zvládnu. Prostě ZVLÁDNU. Začalo to úplně nevinně. Všichni jsme leželi na podlaze sálu, vyčerpaní ze zkoušky.

A pak se někdo – myslím, že to byla Tina – ozval: „Ehm, Vaše Výsosti? Moji rodiče by chtěli vědět, jestli už si můžou koupit lístky na představení, aby měli jistotu, že ho uvidí."

„Jména všech vašich rodičů jsou už na seznamu hostů," ujistila nás Grandmère z toho místa, kde seděla a dopřávala si svou postzkouškovou cigaretu (zřejmě si povolila kouřit po zkouškách, jako kouřila po jídle), „na středeční premiéru."

„Na středu?" zeptala se Tina a v hlase jí zazněl legrační úlek. „Přesně tak," potvrdila Grandmère a vyfoukla oblak modravého dýmu. Seňor Eduardo ze spaní trochu zakašlal, když útržek dýmu zabloudil i k němu.

„Ale nemá se snad ve středu konat vaše benefiční akce?" zeptal se někdo další – myslím, že to byl Boris. „Přesně tak," opakovala Grandmère. A teprve v tu chvíli nám to došlo. Lilly to pochopila jako první.

„COŽE?" vykřikla. „Vy chcete, abychom vystupovali s tou hrou před všemi lidmi, co přijdou na váš večírek?!?"

„Je to muzikál," opravila ji pochmurně Grandmère. „Žádná hra."

„Ale když jsme se vás minulý týden ptali, říkala jste, že budeme vystupovat s *Copem!* přesně za týden!" vykřikla Lilly. „A to by byl čtvrtek!"

Grandmère si odfrkla. „Ale má milá," prohodila lhostejně, „co záleží na jediném dnu?"

„Já se nenechám," Boris se napřímil do celé své výšky, „uškrtit copem nějaké holky před zraky Joshuy Bella!"

„A já nebudu," přidala se Lilly, „hrát něčí milenku před Benazir Bhuttovou – ať si podporuje Taliban, jak chce!"

„A já nechci hrát před všemi těmi slavnými lidmi jen službu," pípla Tina.

Grandmère chladně zadusila cigaretu o talířek, který někdo nechal na vršku piana. Všimla jsem si, jak Phil sleduje ze svého místa nervózně dýmající nedopalek. Zřejmě měl stejnou hrůzu z rakoviny plic v důsledku pasivního kouření jako já.

„Takže tohle," zahřměla Grandmère svým gitankami zhrublým hlasem, který se v prázdném sále podivně rozléhal, „je vaše vděčnost za to, že jsem vás pozvedla z vašich prázdných a šedých životů a vnesla do nich světlo umění?"

„Ehm," odkašlal si Boris, „v mém životě už světlo umění bylo. Nevím, jestli je vám známo, Vaše královská Výsosti, že jsem koncertní houslista a –"

„Pokouším se," přerušila ho halasně Grandmère, „udělat něco, co by obohatilo vaše dny, spoutané nelítostným školským systémem. Pokouším se vás seznámit s něčím významným, dát vám něco, nač byste se mohli těšit. A takhle mi odplácíte! Skuhráním, že se odmítáte s ostatními podělit o to, na čem jsme tak tvrdě pracovali, co jsme tak svědomitě vytvořili! Co jste to za HERCE?!?"

Všichni na ni zůstali zírat. Protože, samozřejmě, mezi námi nebyl nikdo, kdo by se považoval za herce.

„Copak nechápete," burácela dál Grandmère, „že vaší Bohem určenou povinností je podělit se o svůj talent s ostatními? Odvažujete se POPÍRAT božský úradek tím, že NEDOPŘEJETE světu pohled na své herecké umění? To se mi tu pokoušíte sdělit? Že se chcete PROTIVIT Bohu?"

Jediná Lilly se odvážila odpovědět.

„Ehm," zamumlala, „Vaše Výsosti, nevěřím, že bych se protivila Bohu – pokud existuje –, když řeknu, že ze sebe nebudu dělat osla před očima světových politiků a slavných filmových hvězd."

„Pozdě!" vykřikla Grandmère. „Už jsi ho ze sebe udělala! Protože jenom osel může předstírat falešný stud! Skutečný umělec se za svou práci nikdy nestydí. NIKDY."

„Fajn," odsekla Lilly, „já se taky nestydím. Ale –"

„Toto představení," ignorovala ji Grandmère, „do něhož jste všichni vložili svůj pot i krev, je natolik významné, že by bylo hříchem nepředvést ho tolika lidem, kolika budete moci. A jaké místo by se hodilo lépe a příznačněji než akce, která má pomoci získat peníze chudým genovijským rolníkům? Copak to nechápete? *Cop!* jim přináší poselství – poselství naděje, které lidé, zvláště genovijští pěstitelé oliv, pochopí. V těchto temných dobách naše představení ukazuje, že Zlo nemůže nikdy zvítězit, a že i ti nejslabší mezi námi mohou sehrát zásadní roli při jeho potření. Chceme snad lidu toto poselství odepřít? Chceme napomáhat tomu, aby Zlo triumfovalo?"

„Bratři a sestry," slyšela jsem Lilly tichounce zamumlat.

Ale všichni ostatní se tvářili, jako by je to zasáhlo.

Než jim došlo, že středeční večer je už pozítří.

A že někteří z nás – no dobře, Kenny – ještě ani nezvládají choreografii.

Takže Grandmère prohlásila, že jestli bude potřeba, budeme zítra zkoušet třeba až do rána.

Ale ten její projev byl vážně působivý. Nemůžeme přece nechat Zlo triumfovat.

I když to Zlo způsobujeme… my sami.

Proto jsem požádala Hanse, aby mě vzal do Engle Hall, Michaelovy koleje na Kolumbijské. Donutím ho, aby mi odpustil, i kdybych se měla plazit po zemi jako Rommel, když si uvědomí, že ho chtějí vykoupat.

Pondělí 8. března,

V limuzíně cestou domů od Michaela

Páni. Páni, páni, páni, páni, páni.

To je všechno, co k tomu můžu zasténat. A ještě: Jsem fakticky kus idiota.

Vážně. Mohla jsem to vědět. Měla jsem přece všechny nitky. Jenom si je spojit dohromady.

Dobře. Možná, když si to zkusím přehledně zapsat, nějak se mi podaří to všechno rozmotat.

Prostě: nakráčela jsem do Engle Hall, kde bydlí Michael, a zazvonila na něj z haly. Byl se zrovna na pokoji převléknout, díkybohu. Vypadal trochu překvapeně, když uslyšel v intercomu můj hlas, ale řekl, že hned přijde dolů, protože u nich na koleji nepustí vrátní nikoho dál, dokud si ho nepřijde vyzvednout ten, kdo je tam ubytovaný. Dokonce ani princeznu s bodyguardem. Ten, za kým přišli, je musel přijít dolů zapsat, a oba jsme museli nechat na vrátnici průkazky a tak.

To, že byl Michael ochotný přijít dolů a zapsat nás, mi připadalo jako dobré znamení.

Než jsem ho uviděla.

Protože v tu chvíli jsem si uvědomila, že vůbec nic není dobré.

Michael totiž vypadal smutně. Ale doopravdy SMUTNĚ. A já se začala cítit hrozně.

Protože, no, uvědomila jsem si, že má tenhle týden zkoušky za polovinu semestru, a to stačilo, aby z toho člověk upadl do deprese.

Ale to nebylo ono. Michael nevypadal smutně ze zkoušek. Vypadal smutně jako kluk, co zrovna zjistil, že jeho dívka je magor, pije pivo, tancuje s jiným, a proto se s ní musí rozejít.

Ale pomyslela jsem si, že to tak třeba není. Že si do něj třeba jen vkládám vlastní obavy.

Celou cestu nahoru výtahem jsem si přehrávala v hlavě, co jsem chtěla říct. Víte, jak se omluvit za ten sexy tanec. A pivo. Napadlo mě, že by třeba nebylo tak těžké přesvědčit ho, že jsem zrovna trpěla hormonální rozkolísaností. Že bych mohla trochu hrát, když stejně

celý týden nedělám nic jiného. Bože, jsem ta největší lhářka na světě. Jenže co ten Džejpí? To mu budu vysvětlovat těžko. Protože jsem to nedokázala moc vysvětlit ani sama sobě.

Když jsme dojeli na Michaelovo patro, Lars se diskrétně uklidil do televizní klubovny, kde zrovna běžela nějaká hra, a my jsme šli s Michaelem do jeho pokoje. Ten byl naštěstí prázdný, protože jeho spolubydlící Doo Pak šel na schůzi Korejského studentského svazu.

„Tak," prohodila jsem jako nenucené, když jsem se usadila na Michaelově pečlivě ustlané posteli. Ve skutečnosti mi ale připadalo, že mi ztuhla krev v žilách. Kdyby mi v tu chvíli někdo usekl ruku, vsadím se, že by se roztříštila na tisíc kousků a vůbec by z ní netekla krev, jako u těch zmrzlých chlápků v kryogenním vězení v Demolition Man (další dystopický sci-fi film).

Protože já si najednou byla úplně jistá, že se se mnou chce Michael rozejít kvůli tomu, jak trapně jsem se chovala na jeho večírku.

Vzápětí jsem už jen slyšela, jak o překot blábolím. „Prosím, promiň mi ten stupidní sexy tanec. Moc, moc mě to mrzí. Mezi mnou a Džejpím nic není, vážně. Byla jsem prostě jen VYDĚŠENÁ. Víš, že tam byly samé superinteligentní vysokoškolačky –"

Michael, který si proti mně přitáhl židli od psacího stolu, vytřeštil oči: „Sexy tanec?"

„No, jo," zamumlala jsem. „To, co jsem dělala s Džejpím."

Michael nadzdvihl obočí. „To byl sexy tanec?"

„No…" Cítila jsem, jak se mi tváře rozpalují horkem. Můžu podotknout, že když Buffy tancovala sexy tanec s Bronzem, aby v jedné epizodě *Buffy, přemožitelka upírů* donutila Angela žárlit, Angel šel a pozabíjel kupu upírů jen proto, aby si vybil svou sexuální frustraci? A MŮJ KLUK? Ten ani nepozná, že to byl sexy tanec!

Snažila jsem se nemyslet na to, co z toho může plynout pro budoucnost našeho vztahu. Ani na moji zřejmou neobratnost coby erotické tanečnice.

„To není jen moje vina," zasténala jsem. „Teda, ten tanec jo. Ale tys mě pozval na večírek a věděls, že tam budu ta nejmladší a nejhloupější osoba. Jak sis myslel, že mi bude? Bylo to tak pokořující!"

„Mio,“ přerušil mě suše Michael, „rozhodně jsi tam nebyla nejhloupější osoba. A jsi princezna. Proč by ses ty měla cítit pokořená?“

„Možná jsem princezna,“ připustila jsem, „ale stejně jsem se cítila pokořená. Byly tam samé starší holky… a vysokoškolačky, co vědí všechno o… životě. Takže jsem byla křečovitá. Ale copak mi to nemůžeš odpustit? Chci říct, dala jsem si jen jedno pivo a trochu tancovala s jedním klukem. Jenže já s ním technicky vzato ani netancovala, spíš jen vedle něj. A taky si uvědomuju, že jsem si neměla brát ten baret. Všechno to bylo hrozně dětinské, já vím. Jenže –,“ do očí mi vhrkly slzy, „stejně jsi mi mohl zavolat, místo abys mě trestal dvoudenním mlčením!“

„Trestal? O čem to mluvíš?“ zeptal se tiše Michael. „Já tě přece netrestal, Mio.“

„Promiň,“ zahučela jsem uprostřed breku, „ale já ti nechala, já nevím, asi padesát vzkazů, a poslala ti bagely. A obří koláč, a tys mi poslal jen jedinou záhadnou zprávu, MUSÍME SI PROMLUVIT –“

„Počkej chvilku, Mio,“ ozval se Michael. Teď se tvářil trochu znechuceně. „Měl jsem moc práce –“

„Ale já vím, že ten tvůj seminář je strašně náročný a všechno,“ přerušila jsem ho. „A vím, že jsem se na tom večírku chovala hloupě, ale mohl jsi mi aspoň –“

„Neměl jsem práci na seminář, Mio,“ přerušil mě zase Michael. „A máš pravdu, chovala ses na tom večírku hloupě. Ale o to nejde. Popravdě řečeno – mám na krku rodinné drama. Moji rodiče… se rozcházejí.“

Eh. **COŽE????????**

Vytřeštila jsem na něj oči. Myslela jsem, že jsem se snad přeslechla. „Cože?“

„Jo.“ Michael se postavil, obrátil se ke mně zády a prohrábl si prsty svoje husté tmavé vlasy. „Naši se dohodli na rozchodu. Řekli mi to tu ten večer po mejdanu.“ Obrátil se ke mně a já si uvědomila, že i když se proti tomu snaží bojovat, tváří se rozrušeně. Opravdu rozrušeně.

Ale ne proto, že jeho dívka není večírkový typ. Nebo že je až MOC večírkový typ. Vůbec ne kvůli ničemu takovému.

„Řekl bych ti to, kdybys tam zůstala," prohlásil. „Ale když jsem se vrátil do pokoje, už jsi byla pryč."

Zůstala jsem na něj zírat, když na mě konečně dolehlo, JAK hloupě jsem se ten večer doopravdy zachovala. Utekla jsem z párty, styděla se za to, že jsem před Michaelovými rodiči tancovala s jiným klukem, a myslela si, že mi to má za zlé i Michael, protože proč by jinak zmizel z pokoje?

Ale teď jsem si uvědomila, že měl dobrý důvod zmizet. Mluvil s rodiči, a vůbec ne o tom, že by se měl rozejít se svou dětinskou a trapnou přítelkyní.

Ne. O tom, že se rozcházejí oni dva. „O víkendu nejeli na konferenci," pokračoval Michael. „Lhali mi. Jeli na sezení s manželským poradcem. Byl to poslední pokus slepit jejich vztah. Ale nepovedl se."

Pořád jsem na něj jen zírala. Připadala jsem si, jako by mi dal někdo pěstí do žaludku.

„Ruth a Morty?" slyšela jsem se šeptat. „Rozcházejí se?"

„Ruth a Morty se rozcházejí," potvrdil Michael. Vzpomněla jsem si na něco, co tuhle prohlásila Lilly cestou v limuzíně: Myslím, že Ruth a Morty mají na starost důležitější věci.

Užasle jsem se na Michaela podívala. „Ví to Lilly?"

„Naši čekají na nějakou vhodnou chvíli, aby jí to řekli," vysvětlil Michael. „Nechtěli to říct ani mně, jenže – no, poznal jsem, že se něco stalo. Ale myslí si, že s tím časopisem, co si Lilly vzala na starost, a s tou hrou, co teď zkoušíte –"

„– s muzikálem," opravila jsem ho.

„– je už dost vystresovaná, takže jí to chtějí povědět až pak. Ne že bych s tím souhlasil, ale požádali mě, abych je to nechal udělat, jak uznají za vhodné. Takže jí prosím nic neříkej."

„Myslím, že to ví," pronesla jsem pomalu. „Jednou v limuzíně – říkala něco takového."

„To by mě nepřekvapilo," prohlásil Michael. „Určitě to přinejmenším tuší. Chci říct, že ona byla s nimi doma celý rok a poslouchala všechny ty hádky, zatímco já už bydlel na koleji."

„Panebože," hlesla jsem. Bylo mi Lilly strašně líto. Najednou mi došlo, proč se vrhla na ten literární časopis. Chci říct, jestli věděla, že

se její rodiče rozcházejí, naprosto to vysvětlovalo její náladovost a výstřednost.

Bohužel pro SVOJI výstřednost jsem žádnou podobnou omluvu neměla.

„Michaele," nadechla jsem se, „to jsem vůbec netušila. Myslela jsem… že se na mě zlobíš, protože jsem se chovala tak trapně na tom večírku. Myslela jsem, že tě to znechutilo. Nebo zklamalo. Protože já vůbec nejsem večírkový typ."

„Mio," Michael potřásl hlavou – jako by ani on nevěřil, o čem to tady spolu mluvíme, „ale já se zlobil. A nestojím o žádné večírkové typy. Chci jenom –"

Ale než stačil domluvit, dveře jeho pokoje se otevřely a dovnitř nakráčel Doo Pak. Tvářil se vesele jako vždycky… zvlášť když mě uviděl.

„Ahoj, princezno!" zahalekal. „Jo, myslel jsem, že tady budeš, viděl jsem u televize pana Larse! Jak se dneska máš? Díky za ten skvělý koláč! Byl výborný! Jíme ho s Mikem už od rána!"

Chtěla jsem říct: „Není zač." Nebo „Mám se fajn, a jak se máš ty Doo Paku?"

Vlastně ne. NECHTĚLA. Chtěla jsem zaječet: „Vypadni, Doo Paku! Vypadni! Michaele, dořekni tu větu! Co jenom chceš? CO JENOM CHCEŠ??????????"

Protože, víte, to znělo tak, jako že chtěl říct něco hodně důležitého. Zvlášť když předtím zaznělo to „ale já se zlobil".

Jenže vtom zazvonil telefon, Doo Pak ho zvedl, a zahýkal do něj: „Á, dobrý den, paní Moscovitzová! Ano, Mike je tady. Chcete s ním mluvit? Miku, telefon!"

A i kdyžMichael naznačoval celou dobu Doo Pakovi, že tady jako není, už bylo pozdě. Vzal si sluchátko a řekl: „Ehm, mami? Jo, ahoj. Hele, teď se mi to moc nehodí, můžu ti zavolat později?"

Slyšela jsem, jak jeho matka drmolí a drmolí.

A Michael, vždycky poslušný syn, jí naslouchal. Já zatím seděla na pohovce a hlavou mi letělo: doktor a doktorka Moscovitzovi se rozcházejí? To není možné. To není normální, aby se tihle dva rozešli. To je jako… jako bychom se rozešli my s Michaelem.

Ale to se vlastně klidné mohlo stát. Víte, vůbec mi přece neřekl, že mi to odpouští! To s Džejpím. Přiznal, že se zlobil… ale nedodal, jestli se zlobí ještě teď.

Panebože. Co když Moscovitzovi nejsou jediná dvojice, která se zrovna rozchází?

Jenomže nejhorší je, že teď to nemůžu nijak zjistit. Protože Michael si držel telefon u ucha a říkal: „Mami… mami. Já vím. Neboj," a já najednou pochopila, že to, co se s ním – s námi – děje, nespraví ani omluva napsaná čokoládou na koláči.

Ale taky jsem věděla, že tady už nic dalšího udělat nemůžu.

Proto jsem vstala a odešla.

Protože co jiného jsem měla dělat?

Její královská Výsost

princezna Amélie Mignonette
Grimaldi Thermopolis Renaldo

Milý doktore Carle Jungu,

uvědomuju si, že jste pořád mrtvý. Ale u mě to jde všechno strašně z kopce.

Teď už si nedělám starosti s transcendencí svého ega a dosažením seberealizace.

Místo toho si dělám starosti se svými přáteli. Ne že bych neměla dost vlastních starostí, jasně. Ale zrovna jsem se dozvěděla, že se rozcházejí rodiče mého kluka. Doktore Jungu, něco takového může mladíka v Michaelově věku zničit. Nejenom že mu to zlomí srdce, ale může to taky zásadním způsobem negativně ovlivnit jeho vztah ke MNĚ. Chci říct, co když se Michael z příkladu rodičů naučí, že konflikt v lásce je možné vyřešit útěkem?

Protože to by se klidně mohlo stát. Vím to, protože jsem to jednou viděla v *Dr. Philovi*.

A je pravda, že náš vztah prochází konfliktem PRÁVĚ TEĎ, kvůli mému špatně načasovanému tanci s jiným klukem. Řekněte – mohlo by to být JEŠTĚ horší? PROSÍM, POMOZTE MI!

Vaše přítelkyně
Mia Thermopolisová

Pondělí 8. března, půlnoc, můj pokoj

Víte, co mi to připomíná? „Kukuřici ne!“ Vážně. Tu část, kde bezejmenný hrdina kráčí po Manhattanu, obklopený davy, a přitom se cítí tak strašně, strašně sám. Tak sám, že si uvědomuje, že nemá jinou možnost než skočit pod vlak.

Což je koneckonců hodně sobecké rozhodnutí, protože si představte, co chudák strojvůdce! Ten z toho bude mít trauma až do konce života!

Stejně… Je mi, jako kdyby můj život začal napodobovat moje UMĚNÍ! Vážně!!! Moje fiktivní povídka se začíná naplňovat – ale ne u Džejpího.

U mě.

Když jsem nastoupila do limuzíny, poslala jsem Michaelovi e-mail z Larsova laptopu. Napsala jsem mu, že ho moc miluju a že je mi to všechno líto, s jeho rodiči i to, že jsem se chovala tak dětinsky a sebestředně. A taky mě mrzí ten tanec.

Čekala jsem, že než dojedu domů, bude mě čekat dlouhý e-mail, ve kterém mi Michael napíše, že mě taky miluje, a odpouští mi celou tu večírkovou záležitost.

Ale neodepsal mi.

Nevěřila jsem tomu. Chci říct – tak CO mám teda dělat? Koláč s PROMIŇ už jsem mu poslala. Neměla jsem ani ponětí, jak bych se ještě mohla omluvit. Kdybych si myslela, že to pomůže, klidně bych mu koupila ten výlet v raketě. Ale nemyslím si to.

A kromě toho si nemůžu dovolit kupovat mu místo v raketě. Nemohla bych mu koupit ani dětskou napodobeninu rakety.

A jako by to nestačilo, v uších mi pořád zněla Michaelova poslední slova: „Mio, já nestojím o žádné večírkové typy. Chci jenom –“

Chce jenom… CO?

To už se nejspíš nikdy nedozvím. Ale bojím se, že ať chce Michael cokoli, JÁ to nejsem.

A zrovna teď ani nemůžu říct, že bych mu to měla nějak zvlášť za zlé.

Úterý, 9. března, limuzína cestou do školy

Sotva Lilly nasedla do auta, uhodila na mě: „Panebože, co se to s tebou stalo?“

A já na to: „Jak to myslíš?“

A Lilly: „Vypadáš děsně. To jsi celou noc nespala nebo co? Tvoje babička tě zabije. Dneska večer máme kostýmovou zkoušku.“

Takže to o rodičích nejspíš nevěděla. Třeba se Michael plete a Lilly o tom zatím nemá ani tušení.

Anebo je opravdu tak dobrá herečka, jak si o sobě sama myslí.

Což znamenalo, že jí nemůžu povědět, proč vypadám děsně. Chci říct, že Lilly by mě ZABILA, kdyby zjistila, že vím dřív než ona, že se její rodiče rozcházejí. A kromě toho mě Michael prosil, abych nic neříkala.

Asi bych jí ale mohla povědět, že si myslím, že se se mnou Michael rozchází kvůli tomu tanci s Džejpím.

Ale nemá toho už tak DOST, s čím se musí vypořádat? Myslím jako, jestli ví o rodičích? Je ode mě fér čekat, že by dokázala unést jejich rozchod spolu s MÝM? Teda pokud se se mnou Michael vážně rozchází.

Ne.

Není.

A tak jsem místo pravdy nebo částečné pravdy prohodila jenom: „Nevím, asi na mě něco leze.“

„Kecy,“ zavrčela Lilly. A začala mi vykládat, že už se jí podařilo srovnat a sešít asi dvacet časopisů. Takže už zbývá jen devět set osmdesát, protože Lilly věří, že si ho bude chtít koupit každý student naší školy.

Nechtělo se mi jí odporovat. Zaprvé jsem si uvnitř připadala totálně prázdná, takže mi na ničem vlastně ani nezáleželo.

A zadruhé ke mně Lilly byla hrubá. Když jsem ji znova žádala, aby z toho vyřadila „Kukuřici ne!“, vybafla: „Kdepak bychom dneska byli, kdyby Woodward a Bernstein donutili *Post*, aby neotiskl jejich příběh o Watergate? Co? No kde?“

Jenomže odhalení aféry Watergate a publikování „Kukuřici ne!“ jsou dvě naprosto odlišné věci. Jedna věc je sesadit prezidenta. Druhá poranit něčí city. Co je důležitější?

Ale to je fuk. Lilly mlela: „Tvoje povídka je ústřední. A je avizovaná hned na obálce, pod *Růžovým zadkem Tlusťocha Louie*. Vidíš, tady: „Povídka princezny SŠAE Mii Thermopolisové.“ Nemůžu ji dát pryč, protože tím bych přišla – nemluvě o obsahu – i o tu obálku. Musela bych ji předělat, pak ji vytisknout, pak ji ZNOVA tisíckrát ofotit… a to dělat NEBUDU. Prostě NE.“

Slíbila jsem Lilly, že jí pomůžu s kopírováním, ale ona jenom zavrtěla hlavou.

Nechápu, že může takhle ubližovat kamarádce jen proto, že je moc líná stát u xeroxu. Po tom všem, co jsem pro ni udělala. Jako třeba že jsem chránila její křehkou psychiku před pravdou o jejích rodičích (a možná i o mně a Michaelovi).

Že se nestydí.

Úterý, 9. března, třídnická hodina

Pořád tomu nemůžu uvěřit. To je, jako by se rozešli Wilma a Fred Flintstoneovi. Nebo Homer a Marge Simpsonovi. Nebo Lana Weinbergerová a Josh Richter.

No, až na to, že když se rozešli ti poslední, nijak mě to nerozhodilo.

DVOJICE,
JEJICHŽ ROZCHOD
BY VÁS TOTÁLNĚ ROZHODIL

Sarah Michelle Gellarová a Freddie Prinze Jr.
Kelly Ripaová a Mark Consuelos Scooby Doo a Shaggy
Melissa Etheridgeová a Tammy Lynn Michaelsová
Russell a Kimora Lee Simonsovi
Ben Affleck a Matt Damon
Danny DeVito a Rhea Perlmanová
Will a Jada Pinkett Smithová
královna Alžběta a princ Filip
Tom Hanks a Rita Wilsonová
Kevin Bacon a Kyra Sedgwicková
Gwen Stefaniová a Gavin Rossdale
EUen DeGeneresová a Portia de Rossiová
Hermiona a Ron
Jay-Z a Beyonce
Téa Leoniová a David Duchovny
Sandy a Kirsten Cohenovi
Tina Hakim Baba a Boris Pelkowski
Moje mamka a pan G.

Nevěřím, že se Moscovitzovi rozcházejí. Totiž, jsou to přece JUNGOVŠTÍ PSYCHIATŘI! A jestli si ti nedokážou udržet fungujici vztah, jakou naději máme my ostatní?

Její královská Výsost

princezna Amélie Mignonette
Grimaldi Thermopolis Renaldo

Milý doktore Carle Jungu,

už to mám. Prostě už to mám.

Chvíli mi to trvalo, to je fakt. Ale konečně mi to došlo.

Je zvlá|tní, jak jsem si celou dobu myslela, že bych byla šťastná, kdyby se mi podařilo transcendentovat ego. Víte, jako že kdybych dokonale poznala své pravé já, dosáhla bych naprosté blaženosti. Že jste mě ale dokázal oblbnout! Musíte se tam někde v nebi (nebo kde jste) smát, až se za břicho popadáte. Protože Vy jste to přece celou dobu věděl, viďte? Věděl jste, jak to je.

Ze neexistuje žádný jungiánský strom seberealizace. Že neexistuje žádná transcendence a žádné ego. Rozchod Moscovitzových to jednoznačně dokazuje.

Pravda je, že člověk je celý život prostě sám.

A pak umře.

Ale nebojte. Už mi to došlo.

Tohle je poslední dopis, který Vám píšu.

Sbohem, ne nashledanou.

Vaše bývalá přítelkyně
Mia Thermopolisová

Úterý, 9. března, ekonomika

Mezní užitek = dodatečné uspokojení nebo množství užitku dosažené z každé dodatečné spotřeby. Mezní užitek se snižuje s každým dodatečným zvýšením spotřeby zboží.

Jinými slovy, čím méně něčeho máte, tím víc to chcete.

Což mě provází celým životem.

Úterý, 9. března, angličtina

Mio, jsi v pořádku? Vypadáš, jako by se ti něco stalo.

Jsem v pohodě, Tino. Naprosto v pohodě.

Jo?

Tak jo. Lhala jsem. Michael se na mě zlobí kvůli tomu, že jsem tancovala s Džejpím, ale ještě víc je rozčilený kvůli něčemu, co se mnou nemá nic společného. Něčemu, co ti nemůžu říct. Ale skoro se mnou nemluví. Už jsem mu poslala koláč s čokoládovým PROMIŇ. Nevím, co mám ještě dělat.

Možná už bys nic dalšího dělat neměla, víš. Kluci jsou jiní než holky, Mio. Neradi mluví o svých pocitech. To nejlepší, co teď můžeš udělat, bude nechat Michaela na pokoji. Ať už je s ním, co chce, určitě se vzpamatuje, až si to vyřeší. Jako Boris s tím svým Bartókem.

Myslíš? Jenže je tak těžké prostě sedět a nedělat nic! A kdo by se NECHTĚL bavit o svých pocitech????

Já vím. Ale takoví jsou kluci. Omyly přírody.

O čem to melete?

O ničem.

O ničem.

Jasně, o ničem. To je fuk. Hele, o polední pauze – pomůžete mi kompletovat?

To víš.

NIKDY!!!!! DŽEJPÍ UVIDÍ TU POVÍDKU O SOBĚ!!!! Sedí teď přece u našeho stolu!

A jak to s ním vůbec bude? Je tam jenom v rámci muzikálu, nebo je to trvalejší?

Já myslím, že se do Mii zamiloval.

COŽE?????

Myslíš?

TO JE BLBOST!!!!

Já nevím, Mio, ale on to třeba bere jinak. Tancovali jste spolu. A pořád na tebe kouká, i když se díváš jinam.

Hele, Tino, a jak můžeš vědět, jestli třeba nekouká na mě?

No, ehm, vlastně může koukat i na tebe, Lilly. Ale VÁŽNĚ si myslím –

Ty bys CHTĚLA, aby koukal na tebe, Lilly?

NIC TAKOVÉHO JSEM NEŘEKLA. Jenom jsem se Tiny zeptala, jak si může být tak jistá, že to NEJSEM já. Koneckonců sedím pořád vedle Mii. Klidně bych to mohla být já, ne Mia, do koho je zabouchnutý.

Panebože. Ty ses zabouchla do Džejpího!

TO NENÍ PRAVDA!!!!!

Ale je. Zabouchla ses.

PANEBOŽE, MŮŽE BÝT NĚKDO TAK DĚTINSKÝ???
O TAKOVÝCH VĚCECH SE PROSTĚ NEBUDU DÁL BAVIT.

Ježíš. Ona o něj vážně stojí.

No jasně! To je tutovka!

Překvapuje mě to. Džejpí přece vůbec není její typ.

Protože je hezký, rodilý Američan, a pochází z bohaté rodiny?

Právě. Ale je to TVŮRČÍ typ. A je vysoký. A dobře tancuje.

Páni. Ale pak to vůbec nechápu. Jestli se jí líbí, tak jak může dát do časopisu tu moji povídku? Vždyť musí vědět, že se ho to dotkne!

To nevím. Mám Lilly ráda, ale často jí nerozumím.

Jo. Tohle člověk může říct o VŠECH Moscovitzových.

Ach, Mio. Co budeš dělat s tím Michaelem?

Dělat? Nic. Chci říct, copak tady se DÁ něco dělat?

Páni. Bereš to vaše dočasné odcizení vážně skvěle. Totiž až na to, že vypadáš, jako bys měla začít zvracet.

Já už zvracím, Tino. V duchu.

Úterý, 9. března, polední přestávka

Džejpí se při obědě pořád vyptával: „Jsi v pořádku, Mio?“

A já na to: „Jasně, proč?“

A on: „Protože jsi úplně bledá.“

A já: „Bledá? O čem to mluvíš?“

A Džejpí: „To nevím, ale nevypadáš dobře.“

Ale vůbec to neznělo, jako by v sobě tajil planoucí vášeň ke mně.

Takže Tina se asi plete. Třeba Džejpí opravdu kouká na Lilly.

Bylo by bezva, kdyby spolu začali chodit. Aspoň by Lilly měla něco, co by ji udělalo šťastnou, víte, o co by se mohla opřít, až by zjistila pravdu o svých rodičích. A o Michaelovi a o mně.

Plus by možná měla míň času na to, aby mě pořád psychoanalyzovala u oběda jako právě teď.

Lilly: Co se děje, princko? Proč nedojíš ten svůj Ďábelský mls?

Já: Protože nemám na Ďábelský mls náladu.

Lilly: Odkdy nemáš náladu na Ďábelský mls?

Já: Ode dneška, jasné?

Zbytek stolu: Tý joooooo.

Já: Promiňte. Nechtěla jsem tak zařvat.

Lilly: Hele, všichni vidíme, že se něco děje, Thermopolisová. Tak to vybal.

Já: NIC SE NEDĚJE, JSEM JENOM UNAVENÁ CHÁPETE?

Džejpí: Chcete se někdo podívat, jaké puchýře mám z těch jazzových bot? Jsou bezva růžové. Heleďte.

Zdá se mi to, nebo se Džejpí pokusil odlákat Lilly, aby mě neroznesla na kopytech? Bože. Je na mě TAK hodný.

Musím Lilly vyrvat tu povídku o něm. Ale jak? JAK????

Úterý, 9. března, speciálka

Jo. To se mi nepovedlo.

No, možná jsem nemusela začít vykřikovat o tom, že se jí Džejpí líbí.

Ale ona zase nemusela vykládat paní Hillové, že sabotuju její práci na literárním magazínu, pak si posbírat všechny papíry a ztratit se ve sborovně.

V mých žilách přece proudí krev generací silných, nezávislých žen. Jak by si poradily s takovouhle situací? Totiž, kromě toho, že by uškrtily Lilly copem?

Úterý, 9. března,

schodiště ve třetím poschodí

Kenny si vzal propustku na záchod. O pár hodin později jsem si vzala propustku na záchod já a ulili jsme se ze zeměpisu. Na chodbě jsme se sešli s Tinou, která si vzala propustku z geometrie, a Ling Su, která se ulila z výtvarky. A vyrazili jsme sem nahoru, nazkoušet si choreografii, se kterou máme pořád problémy.

Mrzí mě, že jsem se ulila, a uvědomuji si, že vzdělání je opravdu velice důležité.

Ale mnohem důležitější je neudělat ze sebe pitomce před Bonem.

Úterý, 9. března, Velký sál hotelu Plaza

Když jsme se odpoledne vydali do Velkého sálu, zkoušel tam zrovna orchestr.

Taky tam pobíhali všichni ti zvukaři a osvětlovači a povykovali: „Jedna, dva, zkouška. Jedna, dva, jedna, dva, zkouška."

A taky tam bylo jeviště.

Fakt. Opravdové jeviště, které vyrostlo na konci sálu.

Bylo to, jako kdyby Ty a ostatní z *Extreme Makeover: Home Edition* přišli v noci a postavili tady obrovské jeviště s otočnou scénou, ve které se střídaly stěny hradních komnat, pláž, vesnické krámky a kovárna.

Bylo to neskutečné.

A neskutečná byla i špatná nálada Grandmère, když jsme dorazili.

„Máte zpoždění!" zavřískla.

„No, promiň, Grandmère," odvážila jsem se. „Ale na Páté avenue byla zácpa. Upadl tam kočár s koněm."

„Co jste to za profesionály?" Grandmère se mě rozhodla úmyslně přehlížet a ječela dál. „Kdyby šlo o opravdovou produkci na Broadwayi, měli byste všichni padáka! Za zpoždění na představení neexistuje žádná omluva!"

„No," ozval se Džejpí, „ten kůň zapadl do žumpy, a ven ho muselo tahat deset taxikářů. Ale snad se mu nic nestalo."

Tahle informace vyvolala u Grandmère dokonalou proměnu. Nebo spíš OSOBA, která ji přednesla.

„Á, John Paul," zahlaholila. „Ani jsem si tě nevšimla. Pojď sem, můj milý, už na tebe čeká kostymérka. Vyzkouší ti kovářský oblek."

!!!!!!!!

Ježíš! Vůbec nezáleží na tom, koho miluje Džejpí, jestli mě, nebo Lilly. Je naprosto jasné, koho miluje Grandmère.

A tak jsme se všichni navlékli do kostýmů a začali zkoušet. Abychom překřičeli všechny ty housle a lesní rohy, používali jsme maličké mikrofony připnuté k šatům, jako na opravdovém profesionálním divadle. Připadala jsem si vážně divně, když jsem poprvé v životě zpívala do mikrofonu, opravdového, ne do kartáče na

vlasy, jako když jsem si hrála na zpěvačku. Naše hlasy se opravdu NESLY.

Vlastně jsem poprvé začala být ráda, že mě madame Puissant donutila zvedat to piano. Protože teď jsem doopravdy dokázala vyzpívat i vysoké tóny.

Ale Kennymu všechny ty dodatečné zkoušky na schodišti ve třetím patře nebyly moc platné. Co se týká tance, ten kluk je prostě beznadějný. Jako by mu chodidla ani nevyrůstala z nohou nebo co, a mozek do nich nedokázal doručit svoje příkazy. Grandmère mu poručila, aby při tanečních scénách stál až za sborem.

Právě teď nám recituje svoje „režijní poznámky“. To, co si poznamenávala během našich zkoušek. Nikdy nás nezastavila ve chvíli, kdy jsme udělali chybu, ale četla nám je nahlas na konci zkoušek. Teď například napomínala Lilly, aby si nezvedala vlečku OBĚMA rukama, když jde po schodech vstříc Alboinovi. Dáma, prohlásila Grandmère, si zvedá vlečku JEDNOU rukou.

„Ale já nejsem dáma,“ připomněla jí Lilly. „Jsem děvka, ne?“

„Milenka,“ pronesla vznešeně Grandmère, „není žádná prostitutka, má milá. Byla snad Camilla Parker-Bowlesová prostitutkou? Nebo madame Čankajšková? Nebo Evita Perónová? Ne! Mnohé z velkých ženských osobností světa začínaly jako milenky slavných mužů. Ale to vůbec neznamená, že by byly prostitutkami! A laskavě se se mnou nehádej. Budeš si držet vlečku JEDNOU rukou!“

Potom přešla k Džejpímu. Jenže ten samozřejmě dělá všechno dokonale.

I když nemůžu pochopit, proč si babička myslí, že když poleze do zadku synovi Johna Paula Reynolds-Abernathyho, přiměje tím tatíka, aby jí přenechal ten pitomý umělý ostrov Genovii.

Ale už dávno jsem se vzdala toho, že bych mohla uhodnout vnitřní pohnutky Grandmère. Chci říct, že ta ženská je prostě záhada opředená tajemstvím. A vždycky, když už si myslím, že jsem se přes ty pavučiny dostala, překvapí mě zase nějakým krkolomným myšlenkovým skokem.

Takže teď už jsem si říkala jenom: No a co? Grandmère se mi nikdy neobtěžovala prozrazovat svoje pohnutky – třeba to, proč

trvala na tom, abych hrála Rosagunde já, a ne někdo, kdo by se na to opravdu hodil, třeba Lilly.

A stejně tak mi nikdy neřekla, proč jí připadá, že když bude milá na Džějpího, pomůže jí to získat její ostrov. Prostě nás tam jen nechala sedět a poslouchat řeči jako: „Opravdu se mi moc líbí ta nepatrná úklona po tvém posledním vystoupení, Johne Paule. Ale mohla bych něco navrhnout? Bylo by krásné, kdybys po té úkloně uchopil Amélii do náručí a políbil ji tak, že bys jí zaklonil celé tělo – Pírko, drahoušku, mohla byste tomu hochovi předvést, jak to myslím?“ POČKAT. COŽE????

Úterý, 9. března,

V limuzíně cestou domů z hotelu Plaza

PANEBOŽE!!!!!!!! DŽEJPÍ MĚ MUSÍ LÍBAT!!!!!!!! V TÉ HŘE!!!!!!!!!

CHCI ŘÍCT V MUZIKÁLU!!!!!!!!!!!!!!

Nemůžu tomu uvěřit. Totiž, ve scénáři žádný polibek není. Grandmère ho tam dodala, protože – no, já vlastně nevím proč. Nemá to žádný DŮVOD. Je to prostě jen stupidní polibek na konci představení mezi Rosagunde a Gustavem.

A silně pochybuju, že je historicky věrný.

No, ale to, že se genovijský lid a italský král shromáždí kolem Rosagunde po tom, když zabije Alboina, a zpívají, jak jsou rádi, že je mrtvý, asi taky není úplně historicky věrné.

Ale to je fuk. Grandmère VÍ, že moje srdce patří jinému – i když jsme se momentálně tak trochu odcizili.

Ale na tom nesejde. Co si vůbec myslí? Jak mě může nutit líbat někoho jiného?

„Pro rány boží, Amélie," okřikla mě, když jsem na ni udeřila – POTICHU, protože jsem nechtěla, aby Džejpí zaslechl, že mám něco proti líbání s ním. Nechci zradit svého kluka tím, že bych líbala někoho jiného – zvlášť ne toho, s kým mě můj kluk viděl tancovat ani ne před týdnem – ale taky nechci ranit Džejpího a jeho city. A tak jsem se Grandmère šeptem zeptala, jestli se náhodou nezbláznila.

„Diváci očekávají, že se hlavní hrdinové muzikálu na konci políbí," vyštěkla Grandmère. „Bylo by kruté zklamat jejich očekávání."

„Ale Grandmère –"

„A nezkoušej mi tady namluvit, že když políbíš Johna Paula, bude to zrada na Tom hochovi, kterého miluješ." (Grandmère nikdy neřekne Michael, vždycky jen Ten hoch.) „Tohle je HERECTVÍ, Amélie. Myslíš, že siru Laurenci Olivierovi vadilo, když jeho manželka Vivien Leighová líbala Clarka Gablea v *Jih proti Severu*? Rozhodně ne. Chápal, že jde o HERECTVÍ."

„Ale –"

„Amélie, prosím! Na tohle vážně nemám čas! Musím do zítřejší premiéry zařídit ještě milion dalších věcí, nechat rozeslat programy a setkat se se zástupci cateringové agentury. Opravdu nemám čas tady s tebou stát a dohadovat se. Vy dva se na konci políbíte. Pokud nechceš, abych si zavolala stranou jistou sboristku –“

Zděšeně jsem se podívala tím směrem, kde stála Amber Cheesemanová. Byla jsem v pasti, a Grandmère to věděla.

Možná proto měla na tváři ten potutelný úsměv, když budila seňora Eduarda, aby ho poslala domů.

A jako by to všechno nestačilo, když jsem vyšla z hotelových dveří a zamířila k limuzíně, ze stínů vystoupil Džejpí a zavolal na mě.

„Jé,“ hlesla jsem překvapeně. To tady na mě celou dobu čekal? No… asi ano. Ale – proč? „Co se děje? Potřebuješ odvézt domů? Můžeme tě hodit, kam budeš chtít.“

Ale Džejpí prohlásil: „Ne, nechci nikam odvézt. Chci s tebou mluvit. O tom polibku.“

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Dobře. Ne že by mě to tolik vyděsilo.

Ale Lilly už na mě čekala v limuzíně a viděla nás, jak tam stojíme na tom rudém koberci, takže stáhla okýnko a houkla na nás: „Pohněte sebou, vy dva! Musím jet domů kompletovat!“

Bože, ta holka ale dokáže být otravná.

„Hele, Mio,“ Džejpí Lilly naprosto ignoroval, což mě dostalo. „Chápu, že máš problém se svým klukem a že je to částečně kvůli mně – ne, nesnaž se mi to vymluvit. Tina mi to už řekla. Prostě jsem měl o tebe starost, protože jsi vypadala tak zoufale, a tak jsem to z Tiny vymámil. Tak poslouchej. Nemusíme se líbat. Až budeme hrát při premiéře, můžeme si dělat, co chceme. Chci říct, že to už tvoje babička neovlivní. Takže jsem ti chtěl jenom říct, že jestli nechceš, nemusíme to dělat. Neurazí mě to nebo tak něco. Naprosto tě chápu.“ PANEBOŽE!!!!

Není to to nejkrásnější, co vám někdo může říct????

Chci říct, že je to tak pozorné a dospělé a vůbec ne jako to, co napadá mě.

Asi proto jsem udělala to, co jsem udělala:

totiž postavila se na špičky a políbila Kluka, co nenávidí kukuřici v chili, na tvář.

„Díky, Džejpí," řekla jsem mu upřímně.

Zatvářil se užasle.

„Za co?" Hlas mu trochu poposkočil. „Neřekl jsem nic víc než to, že mě nemusíš líbat, jestli nechceš."

„Já vím," souhlasila jsem a stiskla mu ruku. „Proto jsem tě políbila."

A pak jsem skočila do auta.

Kde se na mě vrhla Lilly se svými otázkami a nedala pokoj, dokud jsme ji nevyložili doma:

Lilly: Co to mělo znamenat?

Já: Říkal, že ho nemusím líbat.

Lilly: Tak proč jsi to udělala? Proč jsi ho políbila?

Já: Protože mi přišlo, že je to od něj bezva.

Lilly: Panebože. Ty ho miluješ.

Já: Je to jen kamarád.

Lilly: Odkdy líbáš svoje kamarády mužského pohlaví? Borise jsi nikdy nepolíbila.

Já: Fuj. Slyšelas, jak říkal, že trpí nadměrnou sekrecí slinných žláz nebo co? Nechápu, jak to Tina může vydržet.

Lilly: Co je mezi vámi, Mio? Myslím mezi tebou a Džejpím?

Já: Nic. Jsme jenom kamarádi.

A pak jsem to už nevydržela. I když jsem věděla, že bych měla držet pusu, protože Lilly se měla už brzy dozvědět tu hroznou věc, že se její rodiče rozvádějí – totiž, pokud se někdo bude konečně obtěžovat jí to sdělit – a že bych ji měla šetřit. Ale na to jsem byla moc rozčilená.

Já: Otázka zní, co je mezi TEBOU a DŽEJPÍM?

Lilly: MNOU? Já ho nelíbala! Ani s ním netancovala. Já ho mám ráda jen jako kamaráda, jak to tvrdíš ty.

Já: Tak proč jsi dala do toho časopisu tu povídku, kterou jsem o něm napsala? Musela jsi vědět, že mu to bude líto. Kdybys ho opravdu považovala za kamaráda, proč bys mu chtěla ublížit?

Lilly: Já mu neublížím. To TY. Já tu povídku nenapsala.

Panebože. Proč to musí pořád rozmazávat?

Středa, 10. března, půlnoc, můj pokoj

Žádné e-maily od Michaela.

Ani esemesky.

Chápu, že toho má teď moc, a nemůže se tolik soustředit na to, co POTŘEBUJU já. Nečekala jsem, že přijdu domů a najdu tam kytici růží s cedulkou MILUJU TĚ.

Ale aspoň krátká zpráva, která by mi dala najevo, že spolu pořád ještě chodíme… by byla fajn.

Jo. Ale to se nestalo. Přišla jsem domů a všichni už spali. Zase.

Stát se herečkou zasvěcenou svému poslání vážně není legrace. Chci říct, že teď už chápu, jak je Meryl Streepové, když se připotácí domů po hodinách zkoušek na něco, co nakonec dostane cenu Akademie. Už nikdy si nebudu myslet, že hraním se dají snadno vydělat peníze.

Každopádně se snažím dodržet Tininu radu a nechat Michaelovi Víc Prostoru. Jako nechává ona Borisovi, když se Boris učí nového Bartóka.

Nemůžu tvrdit, že bych Michaelovi vážně vyčítala, že mi nevolá ani nepíše, když jsem mu předvedla, že nejsem zrovna ta nejspolehlivější osoba, jakou zná. Nevím, proč jsem se mu tak zoufale snažila dokázat, že jsem večírkový typ, když vůbec nejsem. Vlastně jsem se s Michaelem snažila manipulovat – a to není moc hezká představa. Totiž pokud nejste Grandmère nebo Lana, které jsou mistryně světa v manipulaci – a zvlášť v manipulaci s nabídkou a poptávkou.

Ale stejně to není správné. To, že něco UMÍTE dobře, ještě neznamená, že to MŮŽETE beztrestně dělat. Jako třeba já a povídky. Totiž, jasně, umím psát. Ale dává mi to snad právo napsat povídku založenou na osudech člověka, který doopravdy existuje, a mohl by si tedy tu povídku přečíst, což by mu mohlo ublížit?

Ne. Když máte MOC, neznamená to ještě, že ji smíte POUŽÍT. Nebo spíš ZNEUŽÍT.

A přesně to dělají Grandmère a Lana s tou ekonomickou záležitostí. Když vás potká ta klika, že máte k něčemu talent – jako

třeba já ke psaní –, tak máte morální povinnost používat ho jen pro dosažení DOBRA.

Proto jsem taky zvorala to s Michaelem. Víte, ten tanec… prostě jsem s ním chtěla manipulovat. A to není nic DOBRÉHO. Byla jsem ZLÁ.

A taky jsem byla ZLÁ, když jsem zkoušela ekonomicky vydírat Kennyho. A –

NĚKDO MI PÍŠE!!!!!!!

AŤ JE TO MICHAEL.

AŤ JE TO MFCHAEL.

AŤ JE TO MICHAEL.

AŤ JE

Ha. Je to Lilly.

Feminist: Víš, že je drzost líbat kluka, který se ti ve skutečnosti ani nelíbí? Co když mu to nasadí do hlavy falešné představy? Už jsi s ním tancovala, a teď ho navíc začneš líbat! Na někoho, kdo se tak bojí, aby se někomu neublížilo, je to dost nedomyšlené.

!!!!!!

TLouie: Jo? Na někoho, kdo tvrdí, že ho má rád jen jako kamaráda, si děláš až moc velké starosti s tím, co On cítí ke mně.

Feminist: Jenom proto, že jsem MYSLELA, že chodíš s mým bratrem. Ale tobě zřejmě jeden kluk nestačí. Musíš mít VŠECHNY.

TLouie: COŽE???? O čem to mluvíš? Já přece Džejpího nechci!

Feminist: No jasně. Škoda, že teď nemůžu vidět tvoje nosní dírky. Určitě se ti rozšířily.

TLouie: Sakra, já NELŽU. Lilly, já miluju tvého bráchu a on miluje mě. Přece to VÍŠ! Tak co je to s tebou?

Feminist: odpojeno

Páni. Ještě že jí rodiče neřekli o svém rozchodu. Jestli se takhle chová, i když nic neví, děsím se představy, jak se bude chovat, až to zjistí.

Leda že by to už VĚDĚLA, jak si Michael myslí, a jen PŘEDSTÍRALA, že to neví. To by její chování docela vysvětlovalo.

Ale mně aspoň teď bylo jasné mé poslání. Snesl se na mě klid a mír.

Ne, počkat. To je jenom Tlusťoch Louie. Usnul mi na chodidlech.

Ale stejně. Mám plán.

Teda aspoň plán toho, jak zabránit Džejpímu přečíst si „Kukuřici ne!“ Co udělám s tím ostatním zmatkem v mém životě, to fakticky nevím.

Ale vím, co udělám s *Růžovým zadkem Tlusťocha Louie*.

Vážně: mám pocit, že tohle by mi schválili Carl Jung I Alfred Marshall.

princezna Amélie Mignonette
Grimaldi Thermopolis Renaldo

Milý doktore Carle Jungu,

Ahoj. Omlouvám se za ten poslední dopis. Byla jsem prostě… tak trbchu… popletená.

No, vždyť Vy víte. Věnoval jste se podobným pošukům jako já celou svou kariéru.

Ale stejně jsem se Vám chtěla omluvit. Všechno už se zase vylepšilo. Myslím, že jsem na to konečně přišla. Víte, jak je to s tou transcendencí. Nejde o to, co se sebou uděláte VNITŘNĚ. Je to o tom, jak reagujete NAVENEK.

No, ne jak reagujete třeba v sexu, jasně. Myslím, jak reagujete na zbytek světa. Jestli jste k ostatním laskaví a říkáte pravdu (místo abyste v jednom kuse lhali), a využíváte svou moc na konání DOBRA, ne k páchání ZLA. Víte, jako když Váš kluk pořádá večírek, tak tam máte prostě jít a užívat si, místo abyste vymýšleli složité plány, jak před ním předstírat, že jste večírkový typ.

A když chce Vaše kamarádka otisknout v časopise Vaši povídku, která by mohla někomu ublížit, musíte jí to překazit.

Chápete?

A já jsem opravdicky odhodlaná zasvětit zbytek života tomu, že budu Mluvit pravdu a Konat dobro. Myslím to vážně. Protože teď už vím, že to je jediný způsob, jak můžu dosáhnout seberealizace, a že lidi jako moje babička a Lana, co v jednom kuse lžou a vydírají a zneužívají zákona nabídky a poptávky, nikdy nedojdou duchovního osvícení.

Prostě – když teď vidíte, jak jsem odhodlaná vykročit Cestou pravdy a světla – myslíte, že by moje seberealizace, které dosáhnu, když budu konat všechno to dobro, mohla obměkčit mého kluka? A

že by mi mohl odpustit, že jsem se chovala tak trapně? Protože se mi po něm fakt moc stýská.

Doufám, že zase nechci tolik. Fakticky se nechci chovat sobecky. Jenom, no prostě, víte. Miluju ho a tak.

S důvěrou Vaše přítelkyně
Mia Thermopolisová

Středa, 10. března, třídnická hodina

Takže Lilly se mnou zřejmě nemluví. Nečekala mě ráno u nich před domem, když jsme pro ni přijeli limuzínou. A když jsem u nich zazvonila, nikdo se neozval.

Ale vím, že není nemocná. Zahlédla jsem ji potom v lahůdkářství u Hoa, jak si kupuje latté.

Ale když jsem na ni zamávala, otočila se ke mně zády.

Takže teď už mě ignorují OBA Moscovitzovi.

Není to moc hezký začátek prvního dne, kdy jsem vykročila po Stezce spravedlivých.

Středa, 10. března, tělocvik

No dobře, já vím. Ulít se z tělocviku není zrovna nejlepší způsob, jak transcendentovat svoje ego.

Ale já mám k tomu hodně dobrý důvod!

Myslí si to dokonce i Lars. Což se mi hodí, protože potřebuju, aby mi s něčím pomohl. Totiž, nemám takovou sílu, abych uzvedla 3700 papírů.

Nebo bych je aspoň rozhodně neuzvedla naráz.

Středa, 10. března, ekonomika

Fajn. Doufám, že pořád ještě kráčím po Stezce spravedlivých. Chci říct, vážně jsem MYSLELA, že dělám dobrou věc. Ze začátku.

Zapamatovala jsem si kombinaci Lillyina zámku tenkrát, když měla chřipku a chtěla po mně přinést ze skříňky učebnice.

A když jsem otevřela její skříňku, vykoukl z ní na mě stoh *Růžových zadků Tlusťocha Louie*, číslo 1, ročník I., který tam čekal na zahájení prodeje během polední pauzy.

Ukrást ho bylo úplně snadné.

Teda zase ne úplně snadné, protože ty papíry byly hrozně těžké. Ale rozdělili jsme si s Larsem hromadu mezi sebe a já se začala horečnatě rozhlížet kolem po nějakém místě, kde bych je mohla schovat – někde, kde je Lilly nenajde, protože bylo naprosto jasné, že je bude hledat –, když jsem zahlédla dveře na klučicí záchodky.

No jasně! Tam je hledat nemůže!

A tak jsme s Larsem vpadli dovnitř s náručemi plnými papírů a já si sotva stačila všimnout, že na klučicích záchodech nejsou zrcadla nad umyvadly, ani kabinky s dveřmi (což je pořádně sexistické, protože copak kluci taky nepotřebují trochu soukromí? Nebo se podívat, jak vypadají jejich vlasy?), než jsem si uvědomila, že tu nejsme sami.

Protože u jednoho z umyvadel stál John Paul Reynolds-Abernathy IV, a otíral si ruce papírovým ručníkem!!!!!!

„Mio?“ Džejpí se udiveně zadíval na mě a potom na Larse. „Co se děje?“

Strnuli jsme, Lars i já. A já vyhrkla: „Ehm, nic.“

Ale to mi Džejpí nevěřil. Očividně.

„Co je to?“ zeptal se a ukázal na stohy papírů, které jsme pořád ještě třímali.

„Ehm,“ nadechla jsem se. Zoufale jsem se snažila vymyslet si nějakou výmluvu, kterou bych mu mohla předhodit.

Ale pak jsem si vzpomněla, že jsem rozhodnutá následovat Pravdu a Světlo, a taky že jsem se upsala doktoru Jungovi, že už nebudu nikdy lhát.

Takže jsem vlastně neměla na vybranou a musela jsem odpovědět: „No, popravdě řečeno, tohle jsou výtisky *Růžového zadku Tlusťocha Louie*, kde je moje povídka, a ukradla jsem je Lilly ze skříňky a chci je schovat na pánských záchodcích, protože je nesmí nikdo číst.“

Džejpí zvedl obočí. „A proč? Ty myslíš, že ta tvoje povídka není dobrá?“

A teď se mi fakt hodně chtělo odpovědět jenom JO.

Ale když jsem přísahala, že od teď už budu mluvit jenom pravdu, byla jsem nucená přiznat: „To zrovna ne. Ale tu povídku jsem vlastně napsala… jako… o tobě. Ale to bylo předtím, než jsem tě poznala! A teď se mi zdá vážně hrozně hloupá a trapná, a nechci, aby sis ji přečetl.“

Džejpího obočí vyletěla ještě VÝŠ.

Ale netvářil se rozzlobeně. Vypadal – vlastně vypadal tak trochu jakoby polichoceně.

„Tys o mně napsala povídku?“ opřel se zády o umyvadlo. „A nechceš, abych to četl. No, chápu tvoje dilema. Ale nemyslím, že by pomohlo, kdybys je schovala, dokonce ani na klučicích záchodech. Lilly pošle někoho, aby se sem podíval, nemyslíš? Totiž, na jejím místě bych TADY hledal nejdřív.“

A když to řekl, pochopila jsem, že má pravdu. Lilly by nezastavilo nic, a už vůbec ne, že by měla hledat na pánských záchodech.

„Ale co mám dělat?“ zaúpěla jsem. „Kam je mám dát, aby je nenašla?“

Džejpí se na okamžik zamyslel. Pak se narovnal a vyzval nás: „Pojďte za mnou.“ A vyšel před námi do chodby.

Otočila jsem se na Larse, ale ten jenom pokrčil rameny.

A tak jsme vypochodovali za Džejpím a zjistili, že stojí v hale a ukazuje…

‚…na ty recyklační kontejnery, co měly na sobě nápis PAPÍR, PLAST A BLECH.

Ramena mi poklesla zklamáním. „Sem se podívá určitě,“ namítla jsem. „Zvlášť do toho na papír.“

„Ale neuvidí nic,“ dodal Džejpí, „když zapneme drtič.“

Pak otevřel víko, odhodil papírový ručník, do kterého si před chvílí utíral ruce, a stiskl tlačítko.

Drtič se probral k životu a začal chroustat. Ze zmačkaného ručníku se vzápětí staly jen drobné papírové vločky.

„Voilà," prohlásil Džejpí. „A tvůj problém bude vyřešený. Navždy."

Když drtič přestal cvakat, zadívala jsem se na stoh časopisů, který jsem držela v náručí.

A najednou jsem pochopila, že to nemůžu udělat. Prostě nemůžu. I když jsem tak nenáviděla tu stupidní obálku, a ještě víc povídku, která začínala hned pod ní, věděla jsem, že nedokážu zničit to, na čem Lilly tak tvrdě pracovala.

„Princezno?" Lars zvedl svůj náklad časopisů a ukázal s ním na hodiny. „Za chvíli už bude zvonit!"

„Já –" zatékala jsem očima z růžové obálky na Džejpího a zase zpátky. „Já to nemůžu udělat. Džejpí, promiň… prostě nemůžu. Lilly by to moc ublížilo… a nemá to teď zrovna lehké. I když o tom ani neví."

Džejpí přikývl.

„Hele, já to chápu," prohlásil.

„Ne, nechápeš," zavrtěla jsem hlavou. „Ta moje povídka o tobě je fakt hrozně hloupá. Myslím FAKT hloupá. A všichni si ji přečtou a budou vědět, že je o tobě. Já vím, že to znamená jenom to, že jsem hloupá já, ne ty. Ale někdo může… lidi… víš, no. Můžou se ti smát. Až si to přečtou. A já ti nechci ublížit o nic víc než Lilly."

„Na tvém místě bych se o mě tak nebál," řekl rychle Džejpí. „Jsem samotář, víš? Je mi jedno, co si o mně lidi myslí. Teda až na pár výjimek."

„Takže…" ukázala jsem bradou na magazíny, „když je vrátím tam, kde jsem je vzala, a Lilly je bude během oběda prodávat, nebude ti to vadit?"

„Ani trochu," odpověděl.

A pak mně a Larsovi pomohl odnést všechny ty papíry zase do Lillyiny skříňky.

To už zazvonilo a všichni se začali hrnout ze tříd a ke skříňkám, takže jsme se museli rozloučit, abychom nepřišli pozdě na další hodinu.

Nejsmutnější ze všeho je, že Lilly se nikdy nedozví, jak velkou oběť kvůli ní Džejpí podstoupil. Určitě ji MILUJE. To je jasné.

Středa, 10. března, angličtina

Ahoj, jsi nervózní kvůli tomu dnešnímu večeru? Kvůli té premiéře? Já hrozně!

Abych řekla pravdu, ještě jsem ani neměla čas začít na to myslet.

Vážně? Bože můj – Michael se ti pořád neozval?

Ne.

Třeba tě chce překvapit! Možná od něj dneska večer při premiéře dostaneš kytici rudých růží!

Kdybych tak mohla žít v Tinalandu.

Středa, 10. března, oběd

Když jsem přišla do jídelny, už tam byla. Seděla v budce polepené nápisy, že dnes začíná prodej prvního čísla prvního ročníku školního literárního časopisu.

Věděla jsem, že bych na ni měla být hodná. Kvůli tomu, že to má doma tak těžké. Nebo to bude mít těžké, protože zatím to asi ještě neví.

A tak jsem přišla k ní a řekla: „Jeden výtisk, prosím."

A Lilly mi suše odpověděla: „Pět dolarů."

Nemohla jsem si pomoct. Musela jsem vybuchnout. „PĚT DOLARŮ? TO SI DĚLÁŠ LEGRACI NEBO CO?????"

A Lilly odpověděla: „Vydávat magazín není levná záležitost. A ty jsi byla první, kdo křičel, že potřebujeme získat peníze, co jsi rozfofrovala za nákup recyklačních nádob."

Vysypala jsem jí pět dolarů. Ale silně jsem pochybovala, že ten obsah bude stát za to.

A nestál. Kromě mé povídky, Kennyho tezí o trpaslících, několika komiksů a básně od Džejpího tam bylo už jen…

…všech pět povídek, které Lilly napsala pro soutěž časopisu *Sixteen*. Pět. Dala do školního literárního časopisu PĚT vlastních povídek!

Nemohla jsem tomu uvěřit. Totiž, já vím, že Lilly si o sobě hodně myslí, ale –

Právě v tu chvíli napochodovala do jídelny ředitelky Guptová. Ta sem NIKDY nechodila. Slyšela jsem, že prý jednou uklouzla po bramborovém noku, co někomu spadl z talíře, a od té doby už do jídelny nevkročila.

Ale dneska sem vkročila, a bez ohledu na to, kolik bramborových noků se jí mohlo válet pod nohama, mířila přímo k Lillyině budce!

„Jejda," ozvala se vedle mě Ling Su. „Vypadá naštvaně!"

„Možná se jí nelíbí ta ilustrace na obálce," mínil Boris.

„Já bych spíš řekla, že se jí nelíbí ty povídky, co Lilly napsala," ozvala se Tina, která držela v ruce svůj výtisk. „ČETLI jste to? Totálně mládeži nepřístupné!"

Já jsem vlastně žádnou z Lillyiných povídek nečetla. Znala jsem je jen z jejího vyprávění. Ale i rychlý pohled do textu mě stačil přesvědčit, že –

Lilly má průšvih.

A taky že měla.

Všechna čísla přišel zkonfiskovat tělocvikář pan Wheeton, který si na to přinesl veliký černý pytel na odpadky.

„To je porušení práva na svobodu slova!“ vykřikovala Lilly, když ji Guptová odváděla z jídelny. „Co tady všichni sedíte! Zvedněte se, protestujte! Nenechte se zlomit!“

Ale všichni jen koukali do talířů a přežvykovali. Studenti SŠAE byli naprosto ochotní nechat se zlomit.

A když pan Wheeton zahlédl, že držím v ruce jeden výtisk Lillyina magazínu, přišel za mnou a natáhl ruku se slovy: „Promiň, Mio, postaráme se, abys dostala zpátky svoje peníze,“ odevzdala jsem mu ho.

Protože co jiného jsem měla dělat?

Podívali jsme se s Džejpím na sebe.

Nebyla jsem si jistá, jestli se mi to jenom nezdá, ale ten kluk vypadal, jako by se SMÁL.

Byla jsem ráda, že aspoň někdo další chápe, jak směšné tohleto všechno je.

Ale pak si mě Tina vzala stranou…

„Poslouchej, Mio,“ začala polohlasně, „nechtěla jsem o tom mluvit před ostatními, ale myslím, že jsem na něco přišla. Jednou jsem četla příběh, kde byla hrdinka i její zlá sestra-dvojče zamilované do stejného chlapce. A ta zlá sestra dělala všechno pro to, aby ta hodná vypadala v očích toho kluka špatně.“

„Jo?“ prohodila jsem nechápavě. Co to má se mnou společného? Já přece nemám dvojče.

„Víš, jak jsi chtěla po Lilly, aby neotiskla Kukuřici ne!, a Lilly to odmítla udělat, i když věděla, že až si to Džejpí přečte, zlomí ho to?“

„No?“

„Tak to je ten důvod, proč Lilly odmítla vyřadit tvou povídku z magazínu! Protože CHTĚLA, aby si ji Džejpí přečetl. Protože

věděla, že když si ji přečte, rozzlobí se na tebe a už tě nebude mít rád. A doufala, že se pak třeba zamiluje do ní.“

Nejdřív jsem chtěla vyhrknout: „To je nesmysl. Něco takového by Lilly nikdy neudělala.“

Ale pak jsem si vzpomněla na to, co mi řekla tenkrát večer, když jsme se vraceli limuzínou z hotelu Plaza:

Já mu neublížím. To TY. Já tu povídku nenapsala.

Panebože! Co když má Tina pravdu? Co když Lilly Džejpího miluje, ale myslí si, že on miluje mě? Může to být ten důvod, proč tak tvrdohlavě trvala na tom, že otiskne „Kukuřici ne!“?

Ne. Ne, to není pravda. Lilly by TAKHLE po klukovi nikdy nebláznila. Prostě ne.

„Já netvrdím, že to udělala VĚDOMĚ,“ odpověděla Tina, když jsem jí řekla svůj názor. „Možná si nedokáže připustit ani sama sobě, že se jí Džejpí líbí. Ale PODVĚDOMĚ… to může být ten důvod, proč odmítla vyřadit tvou povídku.“

„Ne,“ opakovala jsem. „Neblázni, Tino. To zní šíleně.“

„Vážně?“ nedala se Tina. „Jen se nad tím zamysli, Mio. Co kvůli tobě Lilly v poslední době ztratila? Nejdřív to místo předsedkyně. Potom roli Rosagunde. A teď tohle. Jenom si to dej dohromady. Tím by se toho spousta vysvětlila.“

No, fakt by se tím hodně vysvětlilo. Kdyby to byla pravda. Jenže to není. Džejpí mě nemá rád TÍM způsobem, a Lilly nemá TÍM způsobem ráda jeho.

A i kdyby měla, nikdy by mi nic takového neudělala. Chci říct, že je to sedmá osoba z těch, které mám nejradši na světě. A jsem si jistá, že ona mě má jako trojku. No, možná čtyřku. Vzhledem k tomu, že nemá kluka, mladšího sourozence, nevlastního otce ani vlastní zvíře.

Středa, 10. března, speciálka

Lilly se vrátila. Je bledá. Ředitelka Guptová zřejmě zavolala její rodiče.

A oni přijeli do školy. Na pohovor.

Nevím, o čem mluvili. Totiž na tom pohovoru. Ale Lilly si má příště nechat schválit obsah *Růžového zadku Tlusťocha Louie* slečnou Martinezovou, než ho začne prodávat. Protože Lilly jí svoje povídky nikdy neukázala.

Ani moji.

Ani název časopisu. Který byl změněn, a teď zní jen *Magazín*.

Prostě *Magazín*.

Což je, jak jsem řekla Lilly ve snaze být vlídná, docela hezké.

Lilly na to neodpověděla vůbec nic, ani „Díky“, ani „Mrzí mě to“.

A já už nedodala ani „Chceš si promluvit?“, ani „Mrzí mě to“.

Kdybych tak mohla.

Ale bojím se, co by mi odpověděla.

Středa, 10. března,

Schodiště do třetího poschodí

Dneska budu mít rekord v porušování školního řádu. Protože Kenny a já jsme se zase ulili ze zeměpisu a sešli se s Tinou, abychom si ještě jednou prošli choreografii na večerní vystoupení.

Kenny prohlásil, že je tak nervózní, až se mu chce zvracet. Tina taky.

A já? Abych řekla pravdu – a je to mé osobní poslání, mluvit teď už jenom pravdu a nic než pravdu –, mohla bych si vyzvracet střeva, jak hrozně jsem vyděšená.

Protože dneska večer udělám něco, co jsem ještě nikdy v životě neudělala. Políbím kluka.

Myslím jiného kluka než Michaela, samozřejmě.

No, až na Joshe Richtera, ale to se nepočítá, protože to bylo předtím, než jsem začala chodit s Michaelem.

Takže vlastně dneska večer poprvé zradím svého kluka.

No jasně, není to tak úplně zrada, protože je to jen hra – totiž, muzikál – a my to budeme jenom hrát. Nebude to, jako bychom do sebe byli opravdu zamilovaní.

Ale stejně. POLÍBÍM JINÉHO MUŽE. Muže, se kterým jsem v sobotu večer intimně tancovala. Před svým přítelem.

A tomu se to nelíbilo. Tak moc, že se mnou teď vůbec nemluví. Takže až se dozví o tom polibku, budu FAKTICKY mrtvá.

A i kdyby to nezjistil, JÁ TO BUDU VĚDĚT.

Tak jak bych se mohla cítit jinak než jako zrádkyně?

Zvlášť když – a tohle mi dělá největší starosti – jsem zjistila, že se mi to LÍBÍ. Líbat Džejpího.

Panebože. Nemůžu uvěřit, že jsem to NAPSALA!

SAMOZŘEJMĚ se mi to nelíbí. Miluju jen jediného kluka, a to je Michael. I když on už mě asi nemiluje. NIKDY by se mi nemohlo líbit líbání s jiným. NIKDY.

Panebože. PROČ MI NEVOLÁ????

Středa, 10. března, premiéra

Pořád nezavolal.

A je tady tolik lidí.

Fakticky.

Nevím konkrétně kdo, protože Grandmère nám nedovolila vykukovat za oponu. Řekla: „Když budete vy vidět obecenstvo, obecenstvo uvidí vás.“ A prohlásila, že je neprofesionální nechat se vidět v kostýmu dřív, než začne hra.

Vzhledem k tomu, že tohle je stejně jen ochotnické divadlo, bere Grandmère tu profesionalitu hrozně vážně.

Ale stejně jsem viděla, že je tady dvacet pět řad sedadel, a všechna jsou obsazená. To znamená tak… pět tisíc lidí! Ne, počkat. Boris říká, že je to jen šest set dvacet pět. Ale stejně. To je taky SPOUSTA lidí. Všichni přece nemůžou být naši příbuzní, no ne? Očividně to jsou i celebrity! Podle Netscape, kam jsem klikla, než jsem odjela do Plazy, je babiččina benefice úplně vyprodaná – na konto pomoci genovijským pěstitelům oliv proudí už celý týden peníze od filmových a hudebních hvězd. *Tento benefiční večírek – včetně muzikálového vystoupení na motivy z genovijské historie – se koná právě dnes.*

Možná se pletu, ale mám pocit, že jsem viděla Prince – totiž hudebníka známého dříve jako Prince –, jak se dožaduje sedadla u uličky.

A reportéři? Těch jsou tady tuny, sedí za orchestrem, fotoaparáty namířené na jeviště, aby je mohli stisknout v okamžiku, kdy se roztáhne opona. Už vidím ty zítřejší titulky *Postu: Princezna hraje princeznu*. Nebo ještě hůř: *Princezna se uklání*.

Fuj.

Mám takovou kliku, že mě určitě zase vyfotí, jak se líbám s Džejpím, a tahle fotka vyjde přes celou stránku. A Michael ji uvidí.

A pak se se mnou definitivně rozejde.

Dobře. Jsem odporně povrchní osoba, když se můžu zaobírat tím, jestli se se mnou můj kluk rozejde, když on sám momentálně prochází tou pravděpodobně nejbolestnější osobní krizí v životě a má

rozhodně důležitější věci, na které se musí soustředit, než rozcházet se se svou hloupou středoškolskou přítelkyní.

A proč si s tím lámu hlavu, když se musím soustředit na představení? Aspoň podle Grandmère.

Všichni v zákulisí jsou opravdu nervózní. Amber Cheesemanová je tamhle v rohu a dělá nějaké judistické hmaty, aby se uklidnila. Ling Su provozuje dechová cvičení, co se naučila na józe. Kenny pochoduje kolem a mumlá: „Krok-sun-krok. Krok-sun-krok. Ruka-ruka-otočka. Krok-sun-krok.“ Tina pomáhá Borisovi projít si znovu text. A Lilly sedí úplně tiše a snaží se nezamotat si dlouhou bílou vlečku.

Dokonce i Grandmère znova porušila svoje pravidla a kouří, i když vůbec není po jídle.

Jenom seňor Eduardo je v klidu. To proto, že spí na sedadle v první řadě a jeho podobně přestárlá manželka podřimuje vedle něj. Jsou to jediní dva diváci, které jsem v obecenstvu stačila poznat, než mě Grandmère načapala při vykukování.

Dvě minuty do opony.

Grandmère nás právě svolala k sobě. Vytáhla z pusy z cigaretu a prohlásila: „Tak, děti. Je to tady. Nastal okamžik pravdy. K téhle chvíli směřovalo všechno, co jste se v uplynulém týdnu naučili. Budete mít úspěch? Nebo to bude fiasko a vy ze sebe uděláte hlupáky před zraky svých rodičů a přátel, nemluvě o bezpočtu přítomných celebrit? Záleží to na vás, jenom na vás. Já jsem udělala, co se dalo. Napsala jsem pro vás tenhle muzikál, možná jeden z nejlepších muzikálů všech dob. Téma vinit nemůžete. Od téhle chvíle můžete ze selhání vinit jen sami sebe. Je načase roztáhnout křídla – a letět! Leťte, děti, LEŤTE!“

Teď říká do mikrofonu, kterého si nikdo z nás předtím nevšiml: „Prokrista, je sedm. Spusťte tu předehru!“ Tak.

Začíná hrát hudba…

Středa, 10. března, premiéra

Panebože! LÍBÍ se jim to! Zobou nám z ruky! Nikdy jsem neslyšela, aby publikum tleskalo tak hlasitě! Úplně z nás šílí! A to jsme se ještě nedostali ani k finále!

A všichni hrají VÝBORNĚ! Boris nezapomněl ani slovo ze svého textu – a Píseň dobyvatele zazpíval naprosto bezvadně –

Nic jiného já nechci znát,
než rvát se, vraždit, rabovat!
Kruté násilí je můj řád
a rudou krev já vidím rád!

Sbor:
Nocí temnou se ženeme,
přes kmeny padlé, kameny,
co stojí v cestě, smeteme,
zažehnem hrůzy plameny!

A Kenny nepopletl ani jediný krok. Anebo popletl, ale ne natolik, aby si toho někdo všiml.

A když Lilly zpívala Píseň milenky, slyšeli byste spadnout špendlík:

Koho by napadlo, že jednou přijde den,
kdy nejdražším bude mi ten,
jemuž mladinkou mne matka prodala,
že láska zrodí se, vášnivá, zoufalá?

On zná jen zabíjet a krást,
srdce mé dokázal však zmást!
A když se vrátí z drancování,
sladce nám chutná milování.

Měla je omotané kolem prstu – diváky, myslím! Hlas jí REZONOVAL břitkou bolestí, přesně jak ji to učila madame

Puissant. A když stoupala do schodů… no, pamatovala si, že má držet vlečku jednou rukou.

A Džejpí sklidil obrovské ovace za Kovářovu píseň.

Jak mohla by ta dívka úchvatná,
milovat chudáka, jako jsem já?
Vždyť lem jejích šatů zlíbá rád,
kníže i rytíř, i císař snad.

Přesto však jenom o ní sním,
tá dívka osudem je mým!

A ta píseň chvíli předtím, než jsem zaškrtila Borise, ta je taky dostala!!!! Slyšela jsem lidi v publiku – ty, co nebyli tak obeznámení s genovijskou historií – jak lapají po dechu, když jsem zpívala: „*A tímhle copem všechno ukončím, než rozbřeskne se, v peklo s ním!*“ Vážně.

Soumrak už uzamyká tento den,
jež strašným činem bude završen!
Na loži nenávisti teď spočívám,
nic než předivo osudu nevnímám.

Sbor:
Otče, Genovie, společně budeme bojovat!
Otče, Genovie, my přec nesmíme se vzdát!

Já v srdci svém tu tíhu schovávám,
otcovu smrt však pomstít neváhám!
A tímhle copem všechno ukončím,
než rozbřeskne se, v peklo s ním!

A když jsem zpívala se sborem podruhé *Otče, Genovie, společně budeme bojovat, otče, Genovie, my přec nesmíme se vzdát!*, vsadila bych se, že jsem slyšela Grandmère – ze všech lidí právě ji! – jak popotáhla.

No, možná ji jenom něco zašimralo v nose. Ale to je fuk.

Páni, už je čas na finále! A je to tady. Okamžik polibku.

Vážně doufám, že se Tina plete a Džejpí do mě není zamilovaný. Protože ať se stane cokoli, moje srdce patří navždycky Michaelovi.

Protože líbat někoho ve hře – pardon, v muzikálu – neznamená, že bych ho podvedla. To není žádný podvod. Protože to, co s Džejpím děláme –

Ale kde je DŽEJPÍ? Měli jsme se chytnout za ruce a vyběhnout spolu na jeviště, dívat se radostně jeden druhému do tváře, a pak se vroucně políbit.

Ale jak ho můžu držet za ruku a běžet s ním po jevišti, když tady NENÍ????

To je k zbláznění. Ještě před vteřinkou tady byl. Kde jenom –

Uf, konečně. Tady je.

Počkat. Tohle je někdo v kostýmu Džejpího. Ale Džejpí to rozhodně není.

Středa, 10. března, večírek po premiéře

Panebože. Nemůžu uvěřit, že se to fakt stalo.

Vážně. Bylo to jako sen. Protože když jsem se natáhla po ruce Džejpího, abych s ním vyběhla na jeviště, zjistila jsem, že držím MICHAELOVU ruku.

„Michaele?“ nemohla jsem se udržet, i když v zákulisí nesmíme mluvit, protože by to mohly zachytit naše mikrofony v kostýmech.

Ale Michael si přiložil prst na pusu, ukázal na můj mikrofon, pák mě chytil za ruku a vyvlekl mě na jeviště –

Jako to dělal při zkouškách Džejpí.

Tam už všichni zpívali *Genovie*, *Genovie*. A když jsme doběhli, Michael v Gustavově kostýmu mě chytil do náruče, prohnul v zádech a vlepil mi ten nejvroucnější filmový polibek, jaký jste kdy mohli vidět.

Nikdo si vůbec nevšiml, že to není Džejpí, protože to už spadla opona a my se museli vzít za ruce a jít se uklánět.

„*Michaele!*“ vykřikla jsem znova, když jsme se konečně dostali do zákulisí. Teď už jsem si nemusela dělat hlavu s mikrofony, protože publikum tleskalo tak hlasitě, že nebylo slyšet vůbec nic. „Co tady děláš?“

„Jak to myslíš, co tady dělám?“ zašklebil se na mě. „Snad si nemyslíš, že budu stát a dívat se, jak se tady líbáš s jiným klukem?“

Právě v tu chvíli kolem nás prošel Džejpí a zahalekal: „Nazdar, chlape,“ a nastavil dlaň. Michael ho do ní zlehka pleskl.

„Počkat,“ vyhrkla jsem. „Co se to tady děje?“

Právě v tu chvíli se objevila Lilly a objala mě kolem krku. „Hele, princko, UKLIDNI SE, jo?“

A potom mi začala vysvětlovat, jak ona a její brácha s pomocí Džejpího vymysleli plán, že si Michael a Džejpí prohodí místa, aby mě ve finále mohl políbit Michael.

A tak to taky udělali.

Jak dokázali všechno spaktovat za mými zády, to už se asi nikdy nedozvím.

„Znamená to, že už jsi mi odpustil ten večírek?“ zeptala jsem se Michaela, když jsme se odlíčili, odmaskovali a odparukovali a zůstali

sami vzadu, zatímco ostatní šli do sálu přijímat gratulace od svých rodičů – nebo se seznamovat s celebritami svých snů.

Ale k čemu bych já potřebovala celebrity, když člověk, ke kterému jsem vzhlížela na světě ze všeho nejvíc, STOJÍ PŘEDE MNOU?

„Jo, odpustil jsem ti večírek," potvrdil Michael a pevně mě objal. „Pokud jsi mi ty odpustila, že jsem tě v posledních dnech tak zanedbával."

„To není tvoje vina Jsi rozrušený kvůli rodičům. Naprosto tě chápu."

Na což odpověděl jenom „Díky."

A já si v tu chvíli uvědomila, že chovat se dospěle ve vztahu neznamená pít na večírku pivo a tancovat s jinými lidmi. Ne. Znamená to uvědomit si, že ten druhý se s vámi vůbec nemůže chtít rozejít kvůli takové hlouposti, a nebrat si osobně, když vám pořád nevolá a nepíše, ale uvědomit si, že může mít třeba plnou hlavu všelijakých závažných věcí jako zkoušek a rodinných krizí.

„Vážně mě to mrzí, Michaele," řekla jsem. „A doufám, že se to třeba u vás doma ještě nějak vyřeší. A – víš – ten večírek, to pivo a tanec a baret… Už se to nestane."

„A víš, že je to škoda?" ozval se Michael. „To tvoje tancování se mi docela líbilo."

Zvrátila jsem k němu hlavu. „FAKT?"

„Fakt," potvrdil Michael a sklonil hlavu, aby mě políbil. „Ale musíš mi slíbit, že příště budeš tancovat jen pro mě."

A já mu to slíbila. Slíbila bych mu VŠECHNO.

Když Michael konečně zvedl hlavu, pronesl trochu nejistým hlasem: „Pravda je, Mio, že jsem nikdy nestál o žádný večírkový typ. Vždycky jsem chtěl jenom tebe."

Ach. Tak tohle… TOHLETO chtěl říct!

„A co kdybychom teď shodili ty stupidní kostýmy a vyrazili na párty?" navrhl vesele.

Odpověděla jsem, že to nezní špatně.

Středa, 10. března, pořád ještě na večírku

Zrovna pronášejí proslovy. Světoví vůdci, myslím. Chvilku mi trvalo, než jsem si vzpomněla, proč vlastně Grandmère tuhle párty vůbec pořádá. Ne proto, aby sehnala peníze pro genovijské pěstitele oliv, nebo aby předvedla muzikál.

Celá věc má přesvědčit ty, co o tom rozhodují, že by jí měli přiklepnout jistý ostrov.

Nezávidím jim – teda těm zodpovědným. Jak můžete rozhodnout, kdo si víc zaslouží Irsko, jestli Bono, nebo Colin Farrell? A kdo má dostat Anglii, jestli Elton John, nebo David Beckham?

Myslím, že nakonec to stejně přiklepnou podle toho, kdo zaplatí víc. Ale stejně, jak říkám – jsem ráda, že nemusím rozhodovat.

Ale VÍM, jak dopadne rozhodování o tom, kdo dostane Genovii. To bylo NAPROSTO jasné z toho, když jsem uviděla Džejpího, jak ho směrem ke mně a ke Grandmère táhne obrovský plešatý chlap s doutníkem. Džejpí byl zarudlý a tvářil se plaše.

„Tak tady je!“ zahalekal plešatec – John Paul Reynolds-Abernathy Třetí, jak mi rychle došlo. Táta Džejpího. „Tady je ta mladá dáma, se kterou se toužím seznámit, princezna Genovie, která jediná vytáhla mého synka z jeho ulity! Zdravím, zlatíčko!“

Pomyslela jsem si, že snad mluví o Grandmère (i když – mladá dáma?!?), protože to ona dala Džejpímu roli v muzikálu. No co jiného mohl myslet tím „vytáhla z ulity“?

Ale ke svému úžasu jsem zjistila, že se pan Reynolds-Abernathy dívá na mě, ne na Grandmère.

Zato Grandmère se na něj dívala tak, jako by ucítila něco páchnoucího. Asi ten doutník.

Ale řekla jen: „Johne Paule, tohle je má vnučka, Její královská Výsost princezna Amélie Mignonette Grimaldi Thermopolis Renaldo.“ (Grandmère vždycky prohazovala moje dvě poslední příjmení. Asi to mělo co dělat s jejím vztahem k mojí mámě.)

„Těší mě, pane,“ pozdravila jsem a natáhla pravičku…

…která se úplně ztratila v obrovské měkké dlani pana Reynoldse-Abernathyho Třetího.

„Mě to neobyčejně těší,“ zapumpoval mi rukou. Džejpí stál vedle něj s rukama zabořenýma do kapes a vypadal, jako by chtěl umřít. „Jsem moc rád, že si můžu promluvit s dívkou – promiňte, s princeznou! – která jako první člověk ze školy pozvala mého syna, aby si k ní v jídelně přisedl!“

Stála jsem jako solný sloup a dívala se z Džejpího na jeho tátu a naopak. Nemohla jsem tomu uvěřit. Totiž, že nikdo na SŠAE nikdy nepozval Džejpího k sobě ke stolu.

Ale na druhou stranu, Džejpí tvrdí, že není moc společenský. A taky se choval fakt bláznivě s tou svou kukuřičnou fobií. A když jste neznali pozadí… no, tak jste si prostě mysleli, že je magor. Chci říct, dokud jste ho nepoznali líp.

„A podívejte, co to s ním udělalo!“ hlaholil pan Reynolds-Abernathy dál. „Jediné pozvání ke stolu, a z mého synka je muzikálová hvězda! A má kamarády! Dokonce i vysokoškoláky! Jak se jmenuje ten chlapec, co sis s ním volal včera skoro celou noc? Mike?“

Džejpí se zarytě díval do země. Naprosto jsem ho chápala.

„Uhm,“ zahuhlal. „Michael.“

„Jistě, Mike.“ Pan Reynolds-Abernathy se na mě usmál. „A tady princezna!“ Znechuceně zamlaskal. „Ten hoch jedl sám, co začal chodit do té snobské školy. Už jsem ho chtěl přihlásit jinam. A teď obědvá s princeznou! Zatraceně! To je teda věc! Máte báječnou vnučku, Clarisso!“

„Děkuji, Johne Paule,“ prohodila vznešeně Grandmère. „Musím říci, že váš syn je okouzlující mladík. Jsem si jista, že to v životě dotáhne daleko.“

„To tedy zatraceně dotáhne,“ potvrdil pan Reynolds-Abernathy. Teď znechuceně zamlaskal Džejpí. „Obědy s princeznou! No, jenom jsem vám chtěl poděkovat. A víte, chtěl jsem vám povědět, že jsem stáhl svou žádost o ten ostrov – jak se jmenuje? Aha, Genovie! ‚*Společně budeme bojovat*‘. To se mi moc líbilo. Každopádně, ostrov je váš, Clarisso. Berte to jako výraz vděčnosti vaší vnučce za to, co udělala pro mého chlapce.“

Grandmère málem vypadly oči z důlků. A Rommelovi taky, protože ho k sobě pořádně přimáčkla.

„Myslíte to vážně, Johne Paule?“ zeptala se upjatě. „Na sto jedna procent,“ odvětil pan Reynolds-Abernathy. „Byla to ode mě hloupost. V první řadě jsem Genovii nikdy nechtěl – ten dnešní muzikál mi otevřel oči. Stál jsem o tu druhou zemi, jak jsou tam ty automobilové závody –“

„Monako,“ napověděla mu chladně Grandmère, jako by ji do nosu udeřil ještě horší puch než ten z doutníku. Ale takhle se tvářila vždycky, když jí někdo připomínal nejbližšího souseda Genovie.

„Jo, to,“ souhlasil vděčně táta Džejpího. „Chtěl jsem to dát manželce jako dárek k výročí. Miluje tu filmovou hvězdu, co tam byla kněžnou, jak se jen jmenovala?“

„Grace Kellyová,“ odpověděla Grandmère ještě chladněji. „To je ono!“ zaradoval se John Paul Reynolds-Abernathy Třetí a chňapl svého syna za paži. „C‘mon, synku,“ oslovil ho, „pojď se seznámit s těmi dalšími, ehm, lidmi a –“ Pohled mu spočinul na Cher, která na sobě měla neuvěřitelně vystřižené šaty, ale přece jen vzdáleně připomínala člověka, „pobavit se.“

Sotva byli z doslechu, obrátila jsem se ke Grandmère a vyzvala ji: „Tak už to přiznej. Ten muzikál jsi nenapsala, abys pobavila masy nebo získala peníze pro genovijské pěstitele oliv, ale aby sis zavázala otce Džejpího a přiměla ho přenechat ti ten umělý ostrov.“

„Původně možná,“ utrousila Grandmère. „Ale později mě to všechno jaksi pohltilo. Jak se člověk jednou postaví na jeviště, zůstane mu to v krvi, Amélie. Nikdy jsem se nedokázala zcela obrátit zády k dramatickému umění. A ani to neudělám, když je teď z mého muzikálu –“ pokývla bradou směrem k novinářům a kritikům, kteří čekali, až s ní budou moci udělat rozhovor, „– takový hit.“

„To je fuk,“ zamumlala jsem. „Mám ještě jednu otázku. Proč bylo tak důležité, abych se s Džejpím na závěr políbila? A vyklop mi pro změnu pravdu, ne ty kecy, jak obecenstvo čeká na konci muzikálu polibek nebo co.“

Grandmère si nadhodila Rommela, aby si mohla před interview překontrolovat nalíčení v zrcátku, které vytáhla z kabelky. „Dobré nebe, Amélie,“ přejela si prstem mejkap, ale zůstal dokonalý, „bude ti skoro šestnáct, a zatím jsi se líbala jenom s jediným chlapcem.“

Rozkašlala jsem se. „Vlastně se dvěma," opravila jsem ji. „Pamatuješ na Joshe –"

„*Pfuit*!" odfrkla si Grandmère a sklapla zrcátko. „V každém případě jsi moc mladá na vážný vztah. Princezna musí políbit spoustu žabáků, než najde svého prince."

„A tys myslela, že John Paul Reynolds-Abernathy Čtvrtý by mohl být mým princem," dodala jsem. „Protože na rozdíl od Michaelova otce je jeho táta bohatý… a taky proti tobě přihazoval na koupi toho umělého ostrova."

„To mi možná také prolétlo hlavou," připustila nenucené Grandmère. „Ale nač si stěžuješ? Tady máš peníze."

A s tím mi podala šek na přesně pět tisíc sedm set dvacet osm dolarů.

„Peníze, abys mohla vyřešit svůj malý finanční problém," pokračovala. „Je to jen nepatrné procento z toho, co jsme za dnešní večer utržili. Genovijským rolníkům to jistě nebude chybět."

Zatočila se mi hlava. „Grandmère! Myslíš to vážně?" Už si nebudu muset lámat hlavu s Amber Cheesemanovou a s tím, jak mi vrazí nosní přepážku do čelního laloku! Bylo to, jako by se tenhle večer plnily všechny sny.

„Vidíš, Amélie," prohodila Grandmère s potutelným úsměvem, „tys pomohla mně, já pomůžu tobě. Tak se chováme my Renaldové."

To mě vážně rozesmálo.

„Ale já ti sehnala tvůj ostrov," připomněla jsem jí. Cítila jsem, jak někde ve mně vybublává na povrch vítězoslavný pocit. „To já pozvala Džejpího, aby se posadil k našemu stolu, a proto jeho táta stáhl svou žádost. Nemusela jsem vymýšlet žádné složité lži a nikoho vydírat ani škrtit – což je zřejmě renaldovský způsob řešení problémů. Ale existují i jiné způsoby, Grandmère. Není to tak složité. Říká se tomu chovat se k lidem slušně."

Grandmère se na mě opovržlivě zadívala.

„Co by bylo platné Rosagunde, kdyby byla na lorda Alboina slušná?" vyštěkla. „Se slušností, Amélie, se nikam nedostaneš."

„*Au contraire*, Grandmère," namítla jsem. „Slušnost ti získala ostrov Genovii a mně peníze, které jsem potřebovala."

A, pomyslela jsem si, taky mi přivedla zpátky mého kluka.

Ale Grandmère jen protočila panenky a zeptala se. „Mám v pořádku účes? Jdu se teď fotografovat.“

„Vypadáš báječně,“ ujistila jsem ji.

Protože chovat se k lidem hezky ještě nikomu neublížilo.

Ve chvíli, kdy babičku spolykaly zástupy novinářů, se objevil Džejpí se sklenicí chlazeného moštu pro mě. Vděčně jsem ji do sebe obrátila. Z toho zpívání člověku pořádně vyprahne.

„Tak to je můj táta,“ prohodil Džejpí.

„Vypadá to, že tě má moc rád,“ zareagovala jsem diplomaticky, protože jsem přece nemohla vykřiknout: *Měl jsi pravdu! Je neuvěřitelně trapný!* „Až na tu historku s kukuřicí.“

„Jo, asi jo,“ odpověděl DŽEJPÍ „Zlobíš se na mě?“

„Zlobit se na tebe?“ vykřikla jsem. „Proč se mě ptáš na něco takového? Myslím, že jsi ten nejúžasnější kluk, jakého znám!“

„Až na Michaela,“ připomněl mi Džejpí a obrátil se tam, kde stál Michael a zasvěceně o něčem diskutoval s Bobem Dylanem… vlastně jen kousek od místa, kde Lanu Weinbergerovou a Trishu Hayesovou ignoroval Colin Farrell. A ty dvě se jen zlostně špulily.

„No jasně,“ potvrdila jsem Džejpímu. „Vážně, to bylo tak HEZKÉ, co jsi pro mě udělal… a pro Michaela. Fakticky ti nedokážu dost poděkovat. Nevím, jak bych ti to mohla oplatit.“

„Já už něco vymyslím,“ ujistil mě pobaveně Džejpí.

„Mám ještě jednu otázku,“ konečně jsem sebrala odvahu zeptá se na to, co už mě dlouho trápilo. „Když tak nenávidíš kukuřici, proč si dáváš chili? Teda ve školní jídelně?“

Džejpí se na mě udiveně podíval. „No, protože nenávidím kukuřici, ale mám rád chili.“

„Aha. Tak to jo. No, uvidíme se zítra,“ a zamávala jsem mu na rozloučenou. Ale stejně jsem to vůbec nepochopila!

Ale to bude asi tím, že dokážu plně pochopit jen tak asi patnáct procent toho, co mi lidé říkají. Jako třeba to, co mi později řekla Amber Cheesemanová, když jsme si spolu nabíraly kaviár: „Víš, Mio, ty jsi opravdu hrozně zábavná. Z toho všeho, co jsem o tobě četla, jsem si myslela, že budeš tak trochu kožená. Ale s tebou je fakt legrace!“

Takže bych nakonec přece jen byla „večírkový typ“? Třeba to závisí na tom, jak se na to kdo dívá.

Za chvíli se ke mně dovlekla Lilly. Kdybych neznala pravdu – totiž, o jejích rodičích – asi bych vyhrkla: „Co je, Lilly? Proč se tak šouráš?“

Ale právě z toho, jak šla, mi připadalo, že už asi všechno ví, a tak jsem se zmohla jen na „Ahoj.“

„Ahoj.“ Lilly se dívala přes místnost na Borise, který si potřásal rukou s Joshuou Bellem tak silně, jako by mu ji chtěl utrhnout. Za ním stáli dva lidé, zřejmě pan a paní Pelkowští, a zářili hrdostí nad svým synem. A kousek od nich stáli mamka s panem G. a Lillyini rodiče a poslouchali něco, co jim vykládal Leonard Nimoy. „Jak je?“

„Bezva,“ přiznala jsem. „Už jsi mluvila s Benazir?“

„Neukázala se,“ odpověděla Lilly. „Ale fajn jsem si pokecala s Colinem Farrellem.“

Povytáhla jsem obočí. „Fakt?“

„Jo,“ potvrdila Lilly. „Souhlasí se mnou, že by se IRA měla odzbrojit, a má několik radikálních nápadů, jak by je k tomu šlo donutit. No, a taky jsem si popovídala s Paris Hiltonovou.“

„O ČEM jsi mluvila s Paris *Hiltonovou*?“

„Většinou o mírovém procesu na Blízkém východě. Ale říkala taky, že mám hezké lodičky,“ prohodila Lilly.

Obě jsme se zadívaly na Lillyiny černé lodičky, které pomalovala stříbrnými Davidovými hvězdami, aby dala najevo, že se hlásí k odkazu svých židovských předků. Vyzdobila si je speciálně pro dnešní večer.

„Jsou fakt moc hezké,“ pochválila jsem je. „Hele, Lilly, děkuju za to, že jsi to pomohla urovnat mezi mnou a Michaelem.“

„Od čeho by měl člověk kamarády?“ pokrčila Lilly rameny. „A nedělej si starosti. Neřekla jsem mu ani slovo o tom, jak jsi Džejpího políbila.“

„Ale já tím nic nemyslela!“ vykřikla jsem.

„To je fuk,“ utrousila Lilly.

„Vážně ne,“ přesvědčovala jsem ji. A pak, protože mi přišlo, že už kolem toho dál nemůžu chodit po špičkách, jsem dodala. „Hele, je mi to moc líto – s tvou mámou a tátou.“

„Já vím,“ povzdychla si Lilly. „Měla jsem – chci říct, věděla jsem už nějakou dobu, že to je na levačku. Morty se začal odvracet od neopsychiatrické doktríny hned po skončení školy. Celá léta se s Ruth kvůli tomu přeli, ale nakonec to vygradovalo Mortyho článkem v *Psychoanalýze Dnes*, kde obvinil jungiány z esencialismu. Ruth myslela, že Mortyho přístup k neopsychoanalýze je jen odrazem krize středního věku, že dalším stupněm bude, že si Morty koupí ferrari a pojede kempovat. Ale Morty tvrdí, že je na pokraji zásadního objevu.

A nikdo z nich nechce ustoupit. A tak Ruth požádala Mortyho, aby se odstěhoval, dokud si neujasní svoje priority. Nebo svou publikační činnost.“

„Aha,“ řekla jsem, protože jsem nevěděla, co jiného bych na to měla odpovědět. Chci říct, copak se lidi opravdu rozcházejí kvůli něčemu takovému? Totiž, slyšela jsem o manželích, kteří se rozvedli, protože jeden z nich pořád ztrácel uzávěry zubní pasty.

No ale – rozvést se kvůli metodologickým neshodám?

Aspoň že si nemusím lámat hlavu s tím, že by tohle mohlo potkat i Michaela a mě!

„Jenže stejně jsem si to neměla nechávat pro sebe,“ přiznala Lilly „Měla jsem ti to říct. Ale teď snad pochopíš, proč jsem se v poslední době chovala tak divně.“

„Aspoň máš omluvu,“ řekla jsem statečně. „Ale na co svedu já, že jsem se chovala tak hloupě?“

Lilly se rozesmála. Přidala jsem se k ní.

„Promiň, že jsem nevyřadila tu tvou povídku,“ vyhrkla. „Mělas úplnou pravdu. A to nemluvím o tom, že jsem urazila tvou kočku.“

„Jo.“ Otočila jsem se tam, kde stál Džejpí – kousek od Doo Paka, který bez dechu poslouchal Eltona Johna. „Džejpí je moc fajn kluk. A víš co?“ A proč bych to neřekla? Být k lidem hodný nic nestojí. „Myslím, že se mu fakt líbíš.“

„Sklapni,“ okřikla mě Lilly a do hlasu se jí vrátilo trochu dřívější živosti. „S kluky jsem skoncovala. Ty to víš. Člověk z nich nemá nic než potíže a zlomené srdce. To jsem právě před chvilkou říkala Davidu Mametovi –“

„Počkej,“ zarazila jsem ji, „*David Mamet* je tady?!“

„Jo,“ odpověděla lhostejně Lilly. „Kupuje si ostrov Massachusetts nebo co. Proč?“

„Lilly,“ pronesla jsem naléhavě, „jdi za Džejpím a řekni mu, že mu chceš někoho představit. A pak ho odveď k Davidu Mametovi.“

„Proč?“

„Neptej se. Prostě to udělej. Přísahám, že toho nebudeš litovat. Vsadím se, že tě pak pozve na rande.“

„Ty vážně myslíš, že se mu líbím?“ zeptala se Lilly. Nejistě se zadívala směrem, kde stál Džejpí.

„Rozhodně,“ ujistila jsem ji.

„Tak já jdu na to, princko“ vyhrkla Lilly s náhlou rozhodností. „Hned teď.“

„Jo, udělej to!“ pobídla jsem ji. Poslechla mě.

Ale už jsem neviděla reakci Džejpího, protože v tu chvíli za mnou přišel Michael a objal mě kolem pasu. „Ahoj,“ přivítala jsem ho. „Co Bob?“

„Bob je moc prima,“ oznámil mi Michael. „Jak se bavíš?“

„No, víš… vlastně skvěle.“ A konečně jsem jednou pro změnu nelhala.

Meg Cabotová

Princezna na večírku

Z anglického originálu Party Princess,
vydaného nakladatelstvím HarperCollins *Publishers*
v New Yorku v roce 2006,
přeložila Jana Jašová
Návrh obálky Ivan Brůha
Redigovala Melita Denková
Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub
V Praze roku 2006 jako svou 3626. publikaci
Odpovědná redaktorka Alena Peisertová
Technický redaktor David Dvořák
Počet stran 256
Sazba Pavel Hogen, Horní Jiřetín
Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica
Vydání první

www.euromedia.cz